JAMES CHURCHWARD

COPIII CONTINENTULUI MU

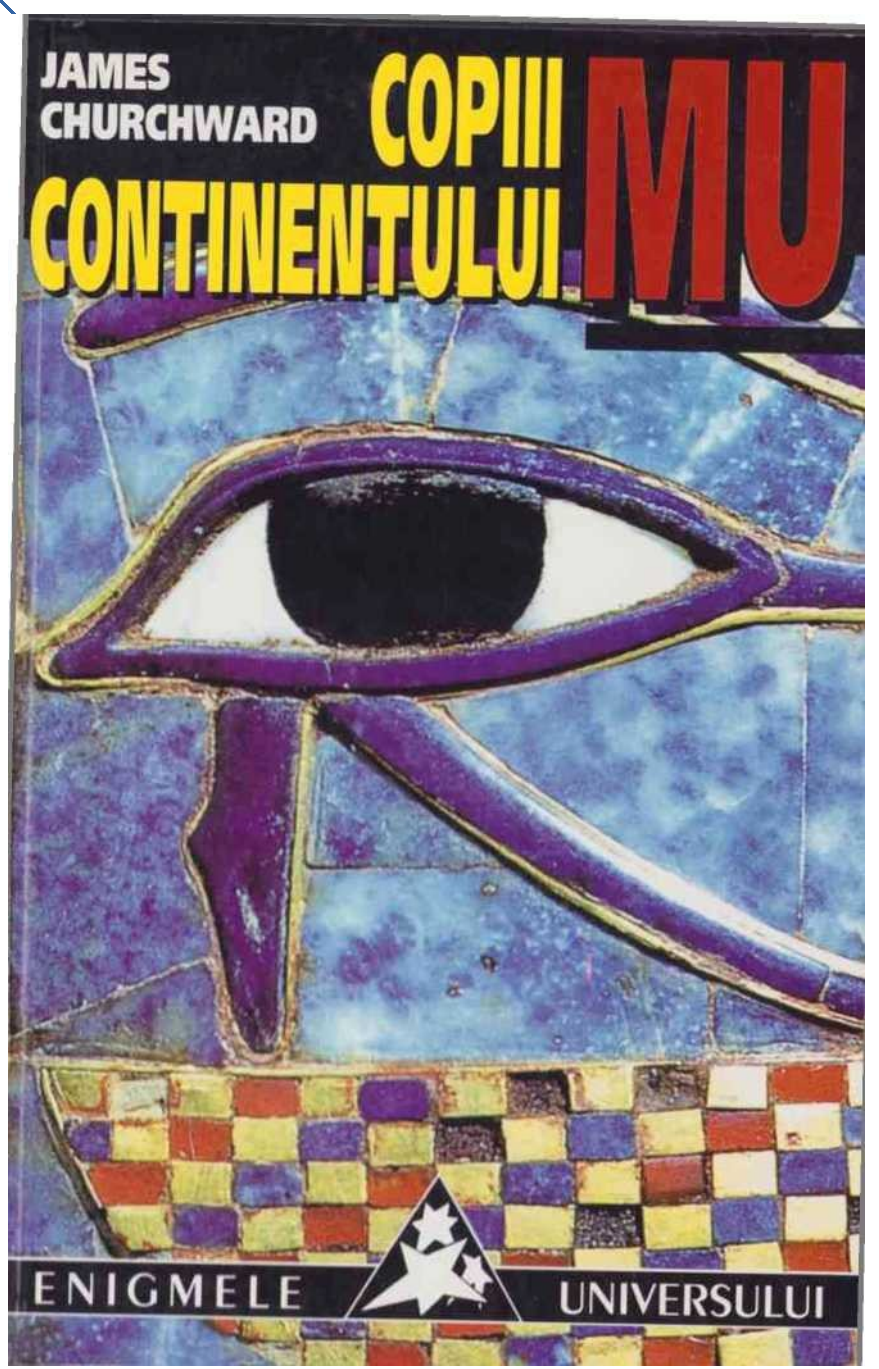

ENIGMELE UNIVERSULUI

Coperta de Done STAN

Editura SAECULUM I.O.
ISBN 973-9399-06-1
Editura VESTALA
ISBN 973-9200-89-3

Titlul original: *The Children of MU.* Prima apariţie: 1931 © James Churchward. Ulterior lucrarea a fost republicată la editurile Neville Sperman Ltd, Anglia (1959), Wamer Books / Paperback Libraiy, New York (1968), BE, Books/C. W. Daniel Company Ltd (1988, 1992, 1994)

© Toate drepturile pentru versiunea românească

sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

JAMES CHURCHWARD

OOMTmEMTOW MU

Traducere de
MIHAI POPESCU

Editura SAECULUM

Editura

Bucureşti, 1998

Dedicaţie

Se dedică această operă celor trei mari prieteni

CĂPITAN EDWARD A. SALISBURY Los Angeles, California .
S AMU EL HUBBARD . Oakland, California

şi

WILLIAM NIVEN
Houston, Texas

a căror dragoste frăţească şi ajutor mi-au permis să realizez această operă în actuala ei formă.

MULŢUMIRI

Doresc să exprim mulţumiri celor trei mari prieteni, mulţumiri şi apreciere pentru amabilitatea şi contribuţiile primite de la: George Leiper, Philadelphia; Briaa Brown, New York; The British . Museum, London; The Bulaq Museum, Cairo; şi The Arherican Weekly, New York, care au obţinut pentru mine imagini şi legende pe care eu nu le-aş fi putut obţine altfel.

Capitolul I

ORIGINEA OMULUI

Pentru cei care nu au citit cartea mea *MU – Continentul Dispărut,* facem o scurtă prezentare a conţinutului său.

Ţara MU a fost un continent de mari dimensiuni, situat în Oceanul Pacific, între America şi Asia, având centrul undeva la sud de Ecuator. Ţinând seama de rămăşiţele sale aflate încă deasupra nivelului mării, continentul ar fi avut aproximativ şase mii de mile (peste nouă mii de kilometri) de la est la vest şi circa trei mii de mile (peste patru mii cinci sute de kilometri) de la nord la sud. Toate insulele stâncoase, izolate sau în grup, împrăştiate în Oceanul Pacific au făcut cândva parte din continentul Mu. Cu vreo douăsprezece mii de ani în urmă, mai multe cutremure devistatoare au scufundat ţinutul Mu, care a devenit un vârtej uriaş. Apele Pacificului au pătruns, transformând într-un cimitir acvatic o civilizaţie întinsă, cu şaizeci de milioane de locuitori. Insulele Paştelui, Tahiti, Samoa, Cook, Tonga, Marshall, Gilbert, Caroline, Mariane, Hawaii şi Marques sunt degetele înălţate spre cer ale acelui ţinut măreţ, rămase astăzi ca nişte santinele ale unui cimitir tăcut.

Existenţa acestui amplu continent este confirmată de:

— tăbliţele Naacal, cărţi, scrieri, inscripţii şi legende descoperite în India, China, Birmania, Tibet şi Cambodgia;

— Vechile Cărţi Maya, inscripţii, simboluri şi legende descoperite în Yucatan şi America Centrală, ruine, inscripţii, simboluri şi legende descoperite în Pacific;

— tăbliţe din piatră descoperite în Mexic lângă Mexico City;

— scrien şi inscripţii din locuinţe săpate în stâncă descoperite în Vestul Americii de Nord;
— cărţi ale vechilor filosofi greci;
— cărţi şi scrieri ale egiptenilor antici;
— legende din întreaga lume.

Aceste confirmări sunt prezentate în cartea *MU – Continentul Dispărut.* Acestea arată că a existat cândva un amplu continent în Oceanul Pacific numit Ţara MU.

Pe acest continent omul a apărut pe pământ acum vreo două sute de mii de ani.

Ţara Mu şi Grădina Biblică a Raiului sau a Edenului erau unul şi acelaşi ţinut.

Atât tăbliţele Naacal, cât şi cele mexicane, arată în mod clar că omul este o creaţie specială. Ele arată, de asemenea, în ce fel se deosebeşte omul de toate celelalte fiinţe create. O descriere a creaţiei apare în ambele seturi de tăbliţe, fiind foarte asemănătoare cu descrierea biblică.

în momentul distrugerii continentului Mu, poporul său avea un nivel de civilizaţie deosebit de înalt; în ceea ce priveşte nivelul ştiinţelor, acesta era mult mai avansat decât astăzi (şi nu este de mirare, deoarece era încununarea a două sute de mii de ani de experienţă şi dezvoltare. Noi astăzi nu putem pretinde mai mult de cinci sute de ani).

Marile civilizaţii ale vechilor imperii orientale – India, Egipt, Babilon etc. – erai doar focare pe cale de a se stinge ale marii civilizaţii Mu. Erau copiii ei, care au îmbătrânit şi au murit fără ajutorul ei.

Toate tăbliţele, inscripţiile şi scrierile pe care le-am folosit în cartea *MU — Continentul Dispărut* – sunt însoţite de chei pentru citirea lor. Fiecare afirmaţie făcută este însoţită de dovada raţională. Acestea sunt faptele. Teoriile vor trebui să fie foarte prudente.

Doresc să se înţeleagă faptul că elementele dezvăluite despre trecut în scrierile mele nu trebuie să fie considerate descoperiri făcute de mine. Eu afirm pur şi simplu ceea ce am găsit în scrieri care datează din timpuri întinse între 12.000 şi 70.000 de ani în urmă, dacă modul de notare a timpului a fost corect. Ceea ce se dezvăluie în aceste scrieri este uimitor. Descoperirile

arheologice şi fenomenele geologice confirmă faptele, fără să facă apel la ajutorul legendelor care şi ele le confirmă. Lao Tse, înţeleptul chinez, vorbea în anul 600 î. Ch. despre marea învăţătură şi nivelul deosebit de civilizaţie al strămoşilor săi preistorici.

Cei vechi erau înţelepţi şi se gândeau la cei ce aveau să vină după ei. Ei au lăsat însemnări care nu au putut fi distruse, scrise pe plăcuţe de lut ş piatră. Despre înţelepciunea lor vorbeşte preotul Souchis din Sais lui Solon grecul, aşa cum consemna Plutarh. Aceste scrieri au fost parţial distruse şi multe din ele complet pierdute. Cum ele au avut o circulaţie universală la vechile popoare, frânturi şi fragmente din ele se găsesc în toate părţile pământului. Dacă le alăturăm, ele se completează unele pe altele în mare parte, astfel încât combinându-le putem începe să dezvăluim miracolele primei mau civilizaţii de pe pământ.

Timp de peste cincizeci de ani am mers pe urmele acestor frânturi şi le-am strâns pentru a alcătui începutul unei descrieri inteligibile a Creării Omului. Celor care vor veni după mine le rămâne să completeze această descriere.

RELICVE ANTICE

Relicvele care pot fi considerate ca provenind direct din continentul MU, Ţara Mamă, sunt extrem de rare. în ultimii câţiva ani am fost deosebit de norocos să găsesc două astfel de relicve care sunt intim legate de civilizaţia MU. Amândouă sunt figuri simbolice turnate în bronz. Ele au fost făcute fie în Ţara Mamă, fie într-una din cetăţile antice uighure înainte ca jumătatea orientală a acelui marc imperiu să fi fost distrusă de valul de deplasare spre nord al ultimului cataclism magnetic care a fost „Potopul Biblic”. Acest val a distrus tot ţinutul peste care a trecut, oamenii au fost înecaţi şi oraşele au fost şterse de pe faţa pământului sau îngropate sub valul de pământ. Capitala Imperiului Uighur zace astăzi sub un strat de cincizeci de picioare (peste cincisprezece metri), format din lespezi, pietriş şi nisip. Este situat în deşertul Gobi, care azi are zone întinse formate numai

din rocă, stratul de pământ şi orice altceva fiind măturate de „potop”.

Am folosit aici una din aceste relicve, imaginea de la pagina 8. Este fără discuţie una dintre cele mai vechi două statui de bronz aflate pe pământ. Dacă a rost turnată în timpul Imperiului Uighur, vechimea sa este de 18.000 sau 20.000 de ani. Dacă a fost turnată în Ţara Mu, vârsta ei nu poate fi apreciată.

Această figură este un simbol al lui MU în calitate de mare conducătoare. Fineţea prelucrării este greu să fie depăşită şi foarte rar egalată în oricare din cele mai de seamă magazine de bijuterii din marile noastre oraşe de astăzi. Ambele simboluri se află în America de circa o sută cincizeci de ani. Le cunosc istoria, însă cu cât se spune mai puţin despre ele cu atât mai bine deoarece, în casa din Orient din care au fost luate, ele erau fără îndoială relicve sacre.

BRITISH MUSEUM deţine trei sceptre care au tost realizate în mod sigur în Ţara MU înainte de scufundare.

în MU[1], Tara Mama, erau zece triburi diferite; deşi erau uşor de deosebit după aspectul fizic, existau mici diferenţe în limbă, având doar un caracter minor. O schimbare mai mare se vede în glifele sau scrierile lor.

în Ţara Mamă fiecare popor ocupa propriul său teritoriu şi atunci când diferite triburi participau la colonizarea unei ţări noi, ei nu se stabileau la întâmplare, ci fiecare trib îşi prelua propriul ţinut şi îşi construia propriile sale cetăţi, aşa cum făcuseră părinţii lor în Ţara MU. Ei se stabileau alăturându-se unul altuia şi formau un întreg omogen. Această formă iniţială, de izolare a evoluat cu timpul, astfel încât triburile au devenit mai târziu popoare separate şi în final naţiuni. Şi pe măsură ce izolarea devenea mai mare, schimbările în limbă au avansat şi ele.

I Fiecare literă din fiecare cuvânt din vechea limbă MU se pronunţă separat.

Unul dintre cele două bronzuri considerate cele mai vechi din lume – o figură simbolică a reginei MU, stăpâna şi conducătoarea întregului pământ. Statuia a fost făcută, fie pe continentul MU, fie în capitala Imperiului Uighur, cu peste 20.000 de ani în urmă.

DIRECŢIILE DE COLONIZARE CĂTRE EST

COLONIZAREA

Atunci când MU, Ţara Mamă, a devenit suprapopulată sau dintre marii săi navigatori o companie ambiţioasă şi întreprinzătoare a găsit ţinuturi noi şi disponibile, a fost iniţiat un proces de colonizare. Aceşti „copii" care emigrau din MU erau numiţi Maya. Toţi cei care părăseau Ţara Mamă în orice direcţie erau numiţi Maya. Colonizarea trebuie să fi început cu cel puţin 70.000 de ani înainte de scufundarea continentului MU, deoarece exista scrieri Naacal în Orient care afirmă că Fraţii cei Sfinţi au dus religia şi ştiinţele din Ţara Mamă în colonii „cu peste 70.000 de ani" în urmă. „Una din aceste colonii se spunea că are o populaţie de 35.000.000 de locuitori."

Din vestigiile umane descoperite în toate ţinuturile pământului şi din care în multe cazuri se dă o istorie fragmentară în forma unor scrieri, tablouri şi tăbliţe simbolice şi din vechi documente am reuşit să schiţez tr iseele sau direcţiile pe care le-au urmat coloniştii din Tara Mamă. Din aceste vestigii reiese foarte clar că au fost urmate două direcţii principale de colonizare din care s-au desprins mai multe ramuri şi mai multe mici direcţii independente. Cele două direcţii principale au fost către est şi către vest de continentul MU. Nu am găsit însemnări privind care din aceste direcţii s-a manifestat prima, nici privind data aproximativă la care s-a înfiinţat prima colonie pornită din continentul MU. Până acum a fost găsită doar data la care s-a constituit o singură colonie, colonia Maya din Delta Nilului în Egipt, acum circa 16.000-de ani. însemnările arată posibilitatea ca primele colonii de pe fiecare din direcţiile principale, să fi

început cam în acelaşi timp. Ştim totuşi, în mod sigur, unde au fost înfiinţate primele colonii. în direcţia estică primele aşezări au fost stabilite în zonele cunoscute astăzi ca fiind coastele occidentale ale Americii de Nord şi Centrale. Colonizarea către vest a avut loc pe coastele orientale ale Asiei. Coloniilor le-a fost atribuit un semn: soarele răsărind la orizont *fără* raze (figura 1).

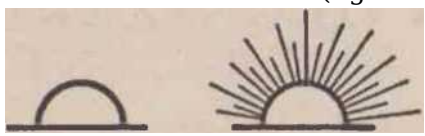

1. ***2.***

Fig.

Când o colonie avansa destul de departe pentru a se guverna singura, sub suzeranitatea Ţării Mamă, ea se transforma într-un imperiu colonial şi era numit un conducător. Simbolul său era soarele *cu* raze răsărind la orizont (figura 2). Conducătorul purta titlul de „Fiu al Soarelui", acordat de Ţara Mamă, care însemna că el era supus sau fiu al Imperiului MU, „Imperiul Soarelui".

DIRECŢIILE COLONIZĂRII ’CĂTRE EST

Harta alăturată ne va arăta direcţiile pe care le-au urmat diferiţi colonişti din continentul MU către est. Au fost probab’l două direcţii principale. Una din acestea a lăsat urme glorioase sub forma mai multor însemnări. Ea a pornit din continentul MU către Yucatan şi America Centrală. De'acolo către Atlantida şi din Atlantida prin Marea Mediterană şi Asia Mică, iar prin Strâmtoarea Dardanele către ţărmul sud-estic al Mării Negre. De pe coasta vesticăa Americii de Nord o ramură a pornit în jos pe coastavesticăa Americii de Sud, urmele fiind vizibile până în Chile. De pecoasta estică a Americii Centrale o ramură a pornit în jos pecoasta estică a Americii de Sud,

urmele fiind
vizibile până în Argentina.

O altă ramură a pornit către nord şi est până în Peninsula Scandinavă din Europa. Din Atlantida au pornit ramuri către

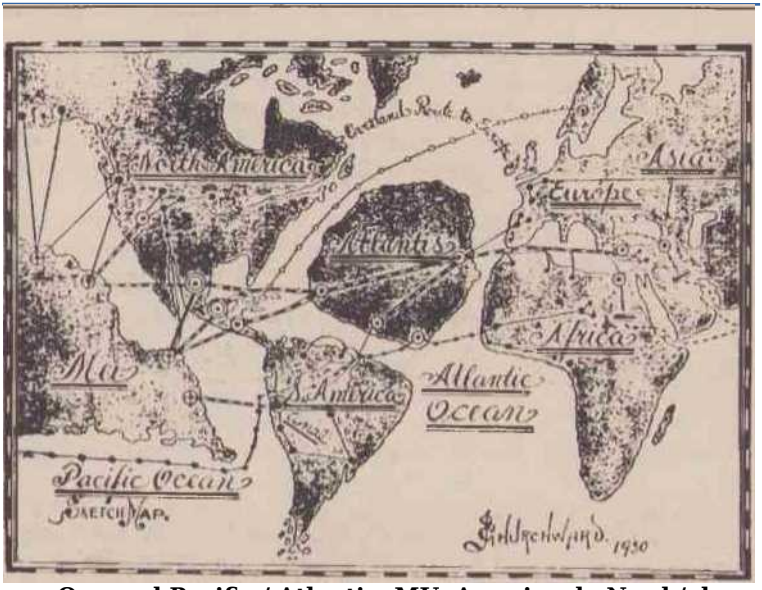

Oceanul Pacific / Atlantic. MU. America de Nord / de Sud / canal Atlantida. Europa. Asia. Africa Drumul pe uscat către Europa. Semnătura autorului, 1930.
Direcţiile răsăritene de colonizare ale civilizaţiei MU.

Europa de Sud-Vest şi Africa de Nord-Vest. De-a lungul Mediteranei, ramurile au pornit către nord şi către sud. Ultima din aceste colonii mediteraneene a fost cea din Egiptul de Jos în Delta Nilului.

Am numit această direcţie principală nord-estică. Cealaltă direcţie estică principală nu este consemnată în texte, ci doar pusă în evidenţă prin dovezi materiale şi printr-o hartă antică. Ea a pornit din sud-vestul Ţării Mamă către America de Sud. De pe coasta vestică a Americii de Sud, ea a trecut prin canale până la Marea Amazonică, zona mlăştinoasă a Amazonului de azi. După trecerea prin Marea Amazonică, ea a ajuns până în estul Africii cu unele opriri pentru aprovizionare pe coastele sudice ale Altantidei. Coloniştii acestei direcţii erau din rase negre, negri şi negroizi. Ei au încă veri depărtaţi în Insulele din Melanezia (în zona de sud-vest a Pacificului). în plus faţă de direcţia aceasta dominată de negri a fost

o rasă albă cunoscută sub numele de *cara* sau *carierii,* care sunt grecii de azi.

Au existat alte trei foarte importante direcţii estice din continentul MU care nu au mers mai departe de America: prima până în Nevada, a doua până în Valea México, a treia până în Peru. Canalele menţionate mai sus există încă, cu toate că sunt distruse şi neutilizate. Ele se găsesc în vârful munţilor Anzi, lângă iacul Titicaca.

CIVILIZAŢII PREISTORICE DIN AMERICA DE NORD

Am realizat o hartă convenţională a Americii de Nord şi Centrale în care sunt schiţate cu aproximaţie locurile în care au fost găsite vestigii ale civilizaţiilor preistorice. Cercurile simple arată existenţa unei singure civilizaţii, cercurile duble arată locurile unde s-au găsit două civilizaţii, iar cercurile triple locul unde au fost găsite trei sau mai multe civilizaţii.

Vestigii ale unor popoare extrem de vechi au fost găsite din Alaska până la capul Horn. Este vizibil un fapt, în mod evident: vestigii foarte depărtate privind viaţa umană aproape de linia ţărmului nu au fost găsite. Voi relua mai târziu această problemă. Pe coastele vestice ale Americii de Nord au fost găsite vestigiile a trei sau patru civilizaţii. Toate, în afară de una, par să fie distruse de cataclisme şi una singură a fost distrusa de înălţarea lanţului muntos vestic. Utah, Nevada, New México, Arizona, Colorado, México şi America Centrală permit arheologului de azi să lucreze într-una din cele mai prolifice zone arheologice. Nicăieri în altă parte pe pământ nu există o asemenea abundenţă dc materiale diferite de studiu pentru el. Şi în afară de aceasta unele din cele mai vechi vestigii omeneşti se găsesc în această zonă arheologică deosebit de bogată, datând încă din Era Terţiară, şi în câteva cazuri probabil chiar din Miocen. Aceste vestigii sunt extrem de vechi. Ele aşteaptă cercetătorii care să le studieze cu inteligenţă, simpat e şi credinţă.

Cercetătorul trebuie să citească textele de pe suprafeţe sparte şi tocite de vreme şi să le interpreteze în iod inteligent. Ele sunt prea vechi şi prea venerabile pentru a ne lăsa înşelaţi să renunţăm la aflarea secretelor lor. Cercetătorul trebuie să vină către ele cu o minte deschisă, capabilă să primească ceea ce spun acesif mărturii. El trebuie să vină către ele ştiind limba şi ilfabetu’ lor. DovezPe care vorbesc despre acest»* civilizaţii diferă

de la vârfuri de săgeţi sau capete de suliţă din cremene la splendide piese de olărit, giuvaeruri şi picturi, până la mari cetăţi construite din ciment şi piatră.

ŢINUTUL QUETZAL

Quetzalii, primul popor care a ocupat o parte din America de Nord şi Centrală nu au lăsat în urma lor decât tradiţii. Este totuşi posibil ca unele din cele mai vechi vestigii omeneşti descoperite până acum să aparţină Quctza. lor, fără ca noi să ştim. în lucrarea *MU – Continentul Dispărut* am reprodus câteva din multele legende despre Quetzali la care adaug o notă în plus acum.

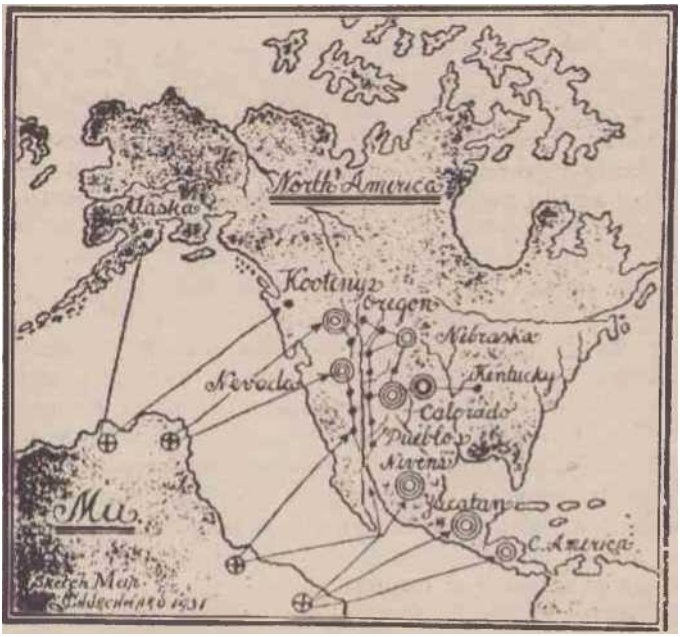

• Vestigii ale unei civilizaţii

O Vestigii a două civilizaţii *0* Vestigii a trei sau mai multe civilizaţii

$ Direcţii posibile de plecare din MU

America de Nord preistorică

La începutul anilor 90, în timpul călătoriei mele în America Centrală am obţinut de la indieni informaţia că, în străfundul pădurilor dese din Honduras şi Guatemala, existau încă sate de indieni *albi blonzi.* Unul din acei indieni susţ.nea că a trăit mai multe săptămâni într-unul din aceste sate. El a obţinut de la ei cea mai autentică descriere a Quetzalilor pe care am auzit-o vreodată. Limba lor este Maya şi ei susţin că sunt urmaşii celor care au fugit în păduri când regele lor *Quetzal* a fost învins şi detronat.

PIGMEII

Foarte puţini scriitori care se referă la Peninsula Yucatan au spus ceva despre pigmei. Cu toate acestea ei trebuie să fi fost un popor important deşi mic, judecând după ceea ce au lăsat în urma lor. Deoarece de-a lungul întregii coaste răsăritene şi pe multe din insulele din largul coastei pot fi văzute casele şi micile lor temple. Printre băştinaşi circulă numeroase legende despre pigmeii care au trăit cândva acolo şi nu cu foarte mult timp în urmă.

La Niscute, Mexico şi în alte părţi, pot fi văzute multe din vestigiile lor în piatră. Toate lucrurile legate de ei sunt de dimensiuni mici, camerele sunt mici şi tavanele joase. Pe Insula Cozumet există un mic templu a cărui uşe de intrare este de trei picioare înălţime (aproximativ nouă zeci de centimetri) şi optsprezece inchi lăţime (peste patruzeci şi cinci de centimeti). Este o uşă tipică. Problema este, au dispărut ei complet din America? Mi s-a spus că nu, pentru că atunci când am fost în Hondurasul Britanic, am fost informat că vânătorii şi exploratorii îi întâlneau ocazional în văile întunecoase ale munţilor. Ei sunt înalţi de circa trei picioare (circa nouăzeci de centrimetri) cu pielea închisă la culoare şi un păr negru foarte lung şi des. Se spune că ei vorbesc cu uşurinţă limba Maya.

Capitolul III

VECHEA AMERICĂ DE NORD

Atunci când Ţara Mamă a început să populeze pământul. America de Nord şi estul Asiei au fost primele două ţinuturi în care s-au înfiinţat primele colonii, astfel încât aici, în ţinuturile noastre (în Statele Unite, n. tr.), putem să căutăm cele mai timpurii vestigii umane – nu în Europa, Egipt sau Babilon. Aceste din urmă civilizaţii încheiau plutonul. A merge în aceste ţări pentru a găsi primele urme ale omului este ca şi cum un cioban ar căuta peste tot o oaie pierdută în timp ce o duce tot' timpul sub braţ.

Să începem prin a ne duce cu gândul la epoca în care primul om a păşit pe solul american şi să reconstituim o scenă aşa cum s-a desfăşurat ea probabil. Presupunem, bazându-ne ipoteza pe istoria modernă, că oamenii de pe continentul MU au început colonizarea atunci când civilizaţia lor era în primele etape. Ne imaginăm deci o navă antică părăsind ţărmurile continentului MU, Ţara Mamă, având un echipaj format din tineri viguroşi şi aventurieri, cu pielea albă ca laptele, cu ochii albaştri şi cu parul blond. Când nava era aproape lansată pe marea de la răsărit, ei s-au îndreptat către soare-răsare. La circa o sută de mii de ani sau mai mult după ce omul a apărut pe continentul MU, populaţia a crescut atât de mult încât suprafaţa de pământ disponibilă în Ţara Mamă a de\ enit insuficientă pentru a putea asigura existenţa unei populaţii aflate în creştere continuă. Astfel încât aceşti tineri au început să caute alte pământuri dacă acestea existau undeva pe acest glob[II].

II Pare incredibilă perioada de peste două sute de mii de ani pe care o consemnează tăbliţele scrise de Naacali de la apariţia omului pe continentul MU. Multe legende orientale afirmă acelaşi lucru.

2. Am găsit în vechile scrieri că, în diferite părţi ale Ţării

Erau numiţi Quetzali în Ţara Mamă, datorită faptului că-şi luaseră drept simbol al creatorului şi creaţiei şarpele veninos Quetzacoatl[2] . La sfârşitul unei călătorii, pe o noapte cu lună[3] , atunci când razele soarelui apăreau la orizont, echipajul a văzut în fata navei o linie lungă de valuri care se spărgeau de un ţărm jos, nisipos, dincolo de care se întindea un ţinut cu dealuri joase. Apropiindu-se de valul de la ţărm, ei au mers de-a lungul ţărmului până când au găsit o întindere de apă mai puţin turbulentă. Trăgând la mal, au dat de gura unui fluviu. Au pătruns în interiorul ţinutului până când au păşit un loc potrivit unde şi-au putut trage ambarcaţiunea pe mal şi şi-au aşezat tabăra. De acolo ei au explorat ţinuturile înconjurătoare, găsindu-le nelocuite de om şi foarte potrivite pentru aşezare. Apoi ei s-au întors în Ţara Mamă cu veşti bune.

Ţara pe care au descoperit-o era America, aşa cum o numim noi astăzi şi debarcaseră anume în Mexicul de astăzi. Acest lucru se întâmpla cu peste cincizeci de mii de ani în urmă şi este chiar posibil să fi fost cu zeci de mii de ani înainte de această dată.

După ce exploratorii au ajuns acasă, s-au format adevărate expediţii şi s-a pornit o colonizare în toată regula a noului ţinut. Curând această colonie a devenit mare şi prosperă. Alte triburi s-au stabilit spre nord, în timp ce colonia originală s-a întins către sud stabilindu-se în .cele din urmă în Yucatan şi America Centrală. Ei şi-au construit capitala pe teritoriul de azi al Guatemalei şi au aics un rege.

VALEA MEXICO

Nu există un loc pe pământ care să constituie o mai

Mamă, tnburile şi oamenii erau numiţi după simbolul ales pentru creator şi creaţie. Un alt exemplu este Naga.

3. După ceea ce am reuşit să descifrez până acum, anticii măsurau timpul după mersul stelelor. Datele din această carte, atunci când apar, se bazează pe hărţile astronomice pe care le-am găsit gravate în vechile scrieri.

mare atracţie şi fascinaţie pentru cei îndrăgostiţi de civilizaţiile străvechi decât Valea Mexico. O serie de tragedii l-au urmărit pe om în această vale începând chiar de la apariţia sa în America. După mulţi ani de dezvoltare plină de succes, de extindere şi expansiune şi după ce au construit mari cetăţi şi temple impozante, un uriaş

val, produs de un cataclism petrecut în ocean a măturat uscatul, distrugând cetăţile şi templele şi omorând toate fiinţele umane. Atunci când, în cele din urmă, apele s-au retras, au lăsat în urma lor un strat de lespezi, pietriş şi nisip care a acoperit întregul ţinut, îngropând ceea ce mai rămăsese din cetăţi şi temple. Vestigiile acestui prim mare oraş al lor se află la douăzeci şi nouă de mile la nord de Mexico City[•].

Alte patru aşezări cunoscute s-au dezvoltat pornind de la această aşezare iniţială din Valea Mexico şi fiecare dintre ele a fost măturată de valurile uriaşe. Ultima dintre aceste aşezări a lăsat în urma sa scrieri în piatră greu de distrus. Două mii şase sute au fost găsite de Niven. Ele nu sunt din aşezarea menţionată mai devreme. Voi prezenta câteva din acestea în capitolul următor, împreună cu descifrările lor.

O scurtă descriere a felului în care această civilizaţie a fost rasă de pe faţa pământului ne dă una din cele mai interesante şi dintre cele mai valoroase povestioare geologice spuse vreodată.

O mare acumulare de gaze[III] [IV], care trecea pe sub Valea Mexico a explodat: partea de deasupra s-a prăbuşit şi a dus cu ea în străfunduri orice urmă de viaţă. Apele oceanului au pătruns şi au umplut abisul creat de scufundarea uscatului. Valea Mexicului a ajuns să fie scufundată. Procesul de scufundare a fost însoţit de o activitate vulcanică cumplită. A urmat o serie de cutremure, la scurt timp unul după altul. Pământul s-a deschis şi vulcanii au izbucnit aruncând foc, fum şi râuri de lavă care s-au întins deasupra ţinutului, aducând moartea şi distrugerea. Unele din aceste cratere vechi, cu scurgerile lor de lavă, există şi azi. Unul din acestea este numit Xihi. Fluviul său de lavă se întinde pe circa douăzeci de mile (aproape patruzeci de kilometri) şi se termină chiar în apropiere de Mexico City. Laţimea sa este de circa douăzeci şi cinci de picioare (peste opt metri), arătând cât de enormă a fost erupţia.

Nu am informaţii suficiente pentru a data această

III A se vedea *MU — Continentul Dispărut,* pagina 206.
IV Ibidem, pagina 252.

scufundare. O însemnare dintr-un templu egiptean se referă la o cufundare de pământ din America Centrală cu circa 16.000 de ani în urmă. S-ar putea să fie cea la care ne referim noi sau nu. O tradiţie aztecă, confirmă însemnarea din templu. Legenda sună astfel:

„în vremea cuceririi Mexicului de către Cortez (1521 d.Ch.), un preot aztec i-a spus: «Cu mult, mult timp în urmă, un potop de ape a acoperit Valea México şi a înecat toată omenirea. Atât de mare a fost potopul, încât a înecat Soarele şi a lăsat lumea în întuneric. încetul cu încetul zeii au creat un nou Soare şi acest nou Soare a condus o nouă epocă în istoria lumii.»„

Fste o creaţie tipic aztecă, însă îi lipseşte mulţimea obişnuită de înflorituri, panglici şi invenţii. Ea provine din două legende distincte – una despre scufundarea Văii México, cealaltă despre distrugerea şi scufundarea Continentului MU, Ţara Mamă. Scufundarea Văii México a avut loc cu mult timp înainte de scufundarea continentului MU, deoarece după ce valea a revenit la suprafaţă şi a devenit din nou locuibilă, ea a fost repopulată de mai multe ori. MU a fost numit „Imperiul Soarelui” şi era suzeran asupra întregii lumi. El era Soarele la care se făcea referire în legendă. Deci atunci când MU, a fost scufundat, el, Soarele „a fost scufundat”.

Imperiul Soarelui era conducătorul întregii lumi. Legile sale guvernau asupra tuturor oamenilor. Atunci când a dispărut, legile din întreaga lume au devenit haotice. Noi forme de guvernământ au trebuit să fie stabilite pentru fiecare colonie şi fiecare imperiu colonial: din acel moment fiecare din ele trebuia să se autoguverneze. Aceasta a fost desigur „o nouă eră în istoria lumii”.

La puţin timp după ultima repopulare provenită de pe continentul MU, marile centuri de gaze au început să se formeze de-a lungul părţilor occidentale ale Americii de Nord, ducând la înălţarea landurilor muntoase. Două din aceste lanţuri muntoase coboară pe teritoriul Mexicului, unul pe partea occidentală, celălalt în partea orientală, cu o vale largă între ele. în timp ce aceste

două lanţuri muntoase se înălţau şi valea dintre ele s-a înălţat la mai multe mii de picioare. Dacă în timp ce aceşti munţi se înălţau, teritoriul de astăzi al Mexicului era locuit, în mod sigur aproape toţi oamenii au pierit, aşa cum s-a întâmplat în toate zonele în care s-au format munţi. Diferitele fenomene care pot fi văzute în întreaga Vale México de azi demonstrează fără discuţie că lanţurile muntoase din vestul Americii de Nord, nu sunt în nici un caz mai vechi de unsprezece mii cinci sute de ani. Cele două lanţuri muntoase din Mexic sunt continuările lanţurilor Munţilor Stâncoşi şi al Munţilor Cascadei. Fundul Văii México în timpul scufundării a fost un strat de lespezi, pietriş şi nisip amestecate cu scoici aduse de apele oceanului atunci când au inundat abisul produs de scufundarea uscatului. Este evident că apa nu era foarte adâncă şi nici uscatul nu a stat mult timp scufundat deoarece se pare că nu a fost o presiune suficientă pentru a forma o rocă foarte compactă. Azi această rocă fărâmicioasă, imatură şi cu procesul de evoluţie netenninat este numită *tepetat* în Mexic. Această rocă *tepetat* se găseşte nu numai în valea însăşi, ci şi la mare înălţime, pe versanţii muntoşi care o înconjoară. însemnările egiptene susţin că acea rocă s-a scufundat cu circa 16.000 de ani în urmă. Nu se ştie după cât timp s-a înălţat din nou. Dar ţinâ id seama ue caracteristicile rocii nu putea să fi stat prea mult sub apă.

O nouă civilizaţie a ocupat din nou, după înălţare, terenul, fiind la rândul ei distrusă de un alt cataclism provenit din ocean. Aceasta confirmă faptul că munţii din Mexic sunt de origine recentă, la fel ca şi toate celelalte lanţuri muntoase din vestul Americii de Nord.

AMERICA ACUM 12.000 ANI

Ajungem acum la a doua mare descoperire a Iui Niven în Mexico. în câteva cătune şi sate situate la o distanţă de patru până la şase mile nord-vest de Mexico City, la o adâncime de 17-18 picioare sub nivelul solului,

Niven a descoperit o altă civilizaţie preistorică mexicană. Printre multele tezaure pe care le-a găsit s-au aflat şi două mii şase sute de tăbliţe din piatra. El a avut mari dificultăţi şi a depus o trudă monumentală, copiindu-le pe fiecare şi trimiţându-mi-le. Atunci când mi-a trimis câteva din primele reproduceri, el mi-a scris: „Am fost informat de numeroşi profesori (menţionând şi multe nume) şi de zeci de alţi cercetători, atât americani, cât şi străini, că simbolurile se deosebeau de tot ceea ce văzuseră ei vreodată". Nici unul din arheologii noştri cei mai importanţi, fie din Europa, fie din America, nu a fost capabil să descifreze nici măcar una din aceste tăbliţe. Şi faptul nu este surprinzător deoarece le este imposibil să descifreze o tăbliţă sau o inscripţie mai veche de şase sau şapte mii de ani: pentru a le citi, cineva trebuie să cunoască limba, simbolurile, alfabetul şi cosmogonia civilizaţiei MU. MU, Ţara Mama, este cheia tuturor acestor scrieri străvechi. Cele mai vechi scrieri pe care le-am văzut vreodată sunt fie scrieri cu caracter religios, fie cu caracter ştiinţific. Unele sunt despre MU şi despre nimic altceva. Alfabetul Ţării Mama era format din şaisprezece litere şi mai multi diftongi. Fiecare literă are trei variante grafice (glife), prin care poate fi exprimat. Prima este litera hieratică, care poartă, de asemenea, un sens ascuns. A doua este folosită în corpul cuvintelor în general şi a treia ca adjectiv sau pentru accentuare. Sensul ezoteric sau ascuns al literelor hieratice era cunoscut doar de preoţi şi nu de toţi. în majoritatea cazurilor, sensul ascuns simboliza ceva – M era simbolul alfabetic pentru MU, H – era pentru Numărul Sacru Patru, iar A pentru Creator, pentru zeitate.

Examinând reproducerile tăbliţelor trimise mie de Niven, m-am întâlnit de fapt cu vechi prieteni şi am descoperit că aceste scrieri se puteau descifra cu aceleaşi chei folosite pentru decodificarea şi traducerea textelor din tăbliţele Naacal. Aceste tăbliţe sunt purtătoare ale primelor cuvinte rostite din trecutul preistoric al Americii.

în afară de aceste tăbliţe, Niven a descoperit şi multe alte capete gravate, ale căror specimene mi le-a trimis.

Dacă acestea sunt într-adevăr reprezentative pentru acest popor, nu avem astăzi nimic identic cu ele ca valoare. Niven pare să creadă că ele au fost realizate de mongoli. Mie totuşi mi se pare că seamănă mai mult cu unele creaţii semitice. Oricât de ciudat ar părea, scrierile de pe unele tăbliţe sunt identice în privinţa concepţiilor lor religioase cu ceea ce a fost recent descoperit în Babilon.

Atunci când Niven a descoperit aceste tăbliţe, el le-a găsit, în general, în jurul altarelor. Fiecare din ele avea un strat de argilă, în mod evident adăugat cu scopul de a păstra culorile glifelor. Faptul că au fost găsite în junii altarelor ne duce la ipoteza că puteau să fi fost relicve sacre, mult mai vechi decât popoarele în posesia cărora le-am găsit. După descifrarea şi citirea unui număr dintre aceste tăblite, am descoperit că cea mai mare parte din ele sunt extrase şi maxime din Scrierile Sacre Inspirate ale civilizaţiei Ml[1] şi că erau utilizate variantele ezoter ce sau specifice templelor, ale literelor din alfi bet. în acest caz, m-am confruntat cu o situaţie deosebită, greu de explicat în mod satisfăcător chiar şi pentru mine însumi.

1. Multe din aceste tăbliţe sunt deosebit de grosolane. Desenele şi gravurile de pe acestea sunt parcă făcute de începători. Altele sunt penect trasate şi gravate, fiind evident opera unor experţi

	MU		
	G.0. A.	0>.0. A.	»•
B	B. □.	*sa.a.*	Q.B.ffl .
£	**tf.**	Oc <0.	
Ctf	0.		
DZ	Dk. 0.	C*. 9.	*¿Xl»*
£	***1.*** II.	L	*//.*
H	rn.n.ji.	m.n. ş.	ra.n. g.
f	**V. u. .**	/. V	///. w
K		zd. ¿o)-	**Atâ.DOxO«**
KH			
KU			
L	@.z.	*<3>. £.*	
M	□**.p**	*a.ffCŰ).*	**Q.xx.^.c^.**
H			
O		o	
p	®.	E □ 8.	
pp	83	e. DE-	00. □.
	r.		
T	Tx=/. A	"T. ¿o. zs	
TH			
r'z		K	
u	„V? u. V	oi. <?.	
x		2..	ţ=F*p.
Y	/ //.	/.///. \w.	*1. ///•*
2		c *4±uill£ji .*	

Alfabetele englez, MU, maya şi egiptean

2. Tăbliţele în sine nu au o formă regulată şi nici măcar nu au aceeaşi mărime. Ele par să fie pietre roase de apă cu o suprafaţă netedă. Figurile sunt trasate pentru a se adapta la forma pietrei. 3 Concepţiile, deşi într-o formă deosebit de nefinisată, arată că

realizatorii lor aveau o minte foarte cultivată, cu o cunoaştere profundă a teoriilor antice privind originea şi modul de acţiune a Marilor Forţe şi o cunoaştere perfecta a vieţii şi originii sale. Această civilizaţie nu era în nici un caz primitivă. Din contră, în domeniul ştiinţelor erau cu mult înaintea stadiului nostru de dezvoltare de azi. Nivelul lor de cunoaştere a Forţelor Cosmice, pe care savanţii noştri le numesc „energie", dorind să le cunoască originea, era desigur perfect. O civilizaţie primitivă n-ar fi putut să scrie aceste tăbliţe. Ele constituie dovada cunoaşterii unei ştiinţe profunde, care de-abia a fost schiţată de lumea ştiinţifică de azi şi care nu a fost încă deprinsă şi stăpânită de omul modem.

Cum ne putem da seama de existenţa unei cunoaşteri atât de profunde, în unele cazuri atât de grosolan redată în scris? Figurile şi maginile imprimate pe lut şi *terra cotta* sunt opera unor experţi. Scrierile sunt bizare; însă oricât de ciudate ar fi, ele sunt primele cuvinte transmise nouă, pentru a îi înţelege pe cei care au trăit în America acum 12.000 de ani.

Pe aceste tăbliţe este descrisă forma de guvernământ dominantă la aceste popoare. Din descifrarea textelor care urmează, toţi cei care vor citi vor trebui să fie convinşi de faptul că orizonturile lor religioase şi cosmogonice erau deosebit de înalte. Şi ceea ce este mai important: ei erau perfect conştienţi de ceea ce scriau.

Una din marile lor teme era Creaţia, care urmează în mod sistematic drumul de la Haos până la apariţia omului. Se afirmă că: „La început totul era haos şi universul-era dominat de tăcere şi întuneric." Simbolul lor principal era Soarele, simbolul monoteist al Creatorului. Religia lor era monoteistă deoarece ei recunoşteau doar o divinitate suprema, căreia i se închinau printr-un simbol colectiv, Soarele. Divinităţii supreme i se atribuiau numeroase calităţi, fiecare din ele simbolizată prin altceva. Se punea aparent un mare accent pe faptul că aceste calităţi erau doar *puterile* Divinităţii Supreme.

Ei aveau o formă de guvernământ „comunistă". Recoltele erau împărţite conform legilor. Nu am găsit nici un fel de menţiune despre bani. Nu pot să spun daca ei au utilizat sau nu banii.

De-a lungul întregii lucrări, mai ales în traduceri, am evitat folosirea cuvântului zeu ca fiind Infinitul, zeitatea, doarece cuvântul zeu nu însemna zeitate printre popoarele acestea antice. Pentru a clarifica acest lucru voi da originea cuvântului zeu (GOD).

ORIGINEA CUVÂNTULUI ZEU (GOD)

în toate scrierile foarte vechi întâlnim cuvântul zeu, cu sensul de zeul acesta, zeul acela, un zeu anumit. în general, găsim un nume dat zeului, cum ar fi zeul chaldeean BELMARDUK, zeul egiptean THOTH etc. Amicii nu se refereau la (Creator: pentru ei, EL era *Divinitatea Supremă.* Sensul lor era de *Forţă Cosmică,* care îşi avea originea în Creator.

în scrierile antice noi întâlnim în mod constant descrierea căsătoriei dintre un zeu şi o zeiţă pentru a produce sau realiza ceva.

Anticii ştiau perfect că pentru a crea ceva, era necesar să fie implicate Două Forţe Cosmice. Lucrul acesta ei îl învăţaseră din Scrierile Sacre Inspirate. în aceste scrieri, ei erau învăţaţi şi li se arăta că orice creaţie era rezultatul unei *acţiuni combinate a două forţe.* Această acţiune combinată, reunire sau intrare în contact era simbolizată în concepţia populară prin căsătoria zeilor – căsătoria a două forte. Probabil că acest fenomen era exprimat printr-o căsătorie pentru a se permite omului de rând să înţeleagă mai bine esenţa lucrurilor. Astfel aflam că zeul A s-a căsătorit cu zeiţa B şi împreună au produs fiinţa sau lucrul C. în scrierile Sacre Inspirate, găsim aceleaşi fenomene exprimate în limbajul specific templelor, Forţele implicate în Creaţie. „Săgeţile (sau suliţele) Soarelui s-au întâlnit cu săgeţile (suliţele) Pământului."

La început a fost scrierea specifică templelor din care a evoluat scrierea destinată să-i înveţe pe oamenii de rând. Preoţii, în schimb, pentru a uşura înţelegerea oamenilor obişnuiţi, au simbolizat aceste forţe prin zei, primii patru zei fiind cele Patru Mari Forte Primare.

Mai târziu în istoria omului, sufletele oamenilor, după

ce părăseau trupul material, se adăugau listei zeilor, cum e cazul zeului egiptean THOTH, zeul învăţării. Acest lucru nu este deplasat, deoaiece anticii ştiau perfect că omului la facerea sa i s-au dat Forţe Cosmice, că aceste Forţe erau sub controlul Sufletului şi că atunci când Sufletul părăsea trupul material, el lua cu sine Forţele Cosmice. Astfel că Sufletul omului posedând Forţe Cosmice era pe bună dreptate adăugat listei zeilor. Mult

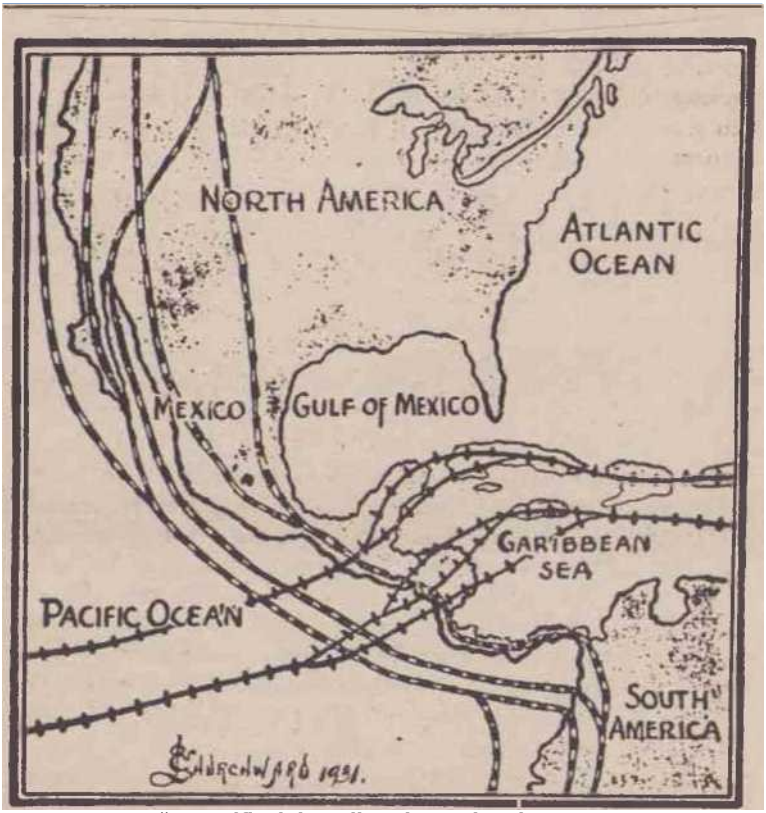

Marea centură a Pacificului pe direcţia nord-sud

Marea centură Centrală care traversa America şi Indiile de Vest • Mexico City

Prima descoperire a lui Niven

y, A doua descoperire a lui Niven

Activităţile vulcanice din şi din jurul Mexicului şi Indiilor de Vest

mai târziu găsim cuvântul zeu adăugat la numele Creatorului. Una dintre primele utilizări de acest fel ale cuvântului zeu, pe care am putut-o găsi, e cea din Biblie, în care Zeitatea este numită Zeu sau Dumnezeu (Zeul Suprem). De atunci încoace acesta a devenit cel mai popular cuvânt pentru desemnarea Zeităţii Supreme.

De la momentul de acum circa 2500 de ani, venim la timpurile actuale. Oamenii noştri de ştiinţă, fiind incapabili să înţeleagă diferenţa dintre sensul pe care anticii îl dădeau cuvântului Zeu şi sensul pe care-l dăm noi astăzi acestui cuvânt, au presupus că pentru cei vechi toţi zeii erau Zeităţi şi că, prin urmare, ei concepeau şi se închinau la mai mulţi zei. Astfel ştiinţa a format un fel de talmeş-balmeş care s-a închegat şi a influenţat negativ atitudinea omului obişnuit faţă de acest subiect, însă acest lucru nu este nou în istoria omenirii.

ACTIVITATEA VULCANICĂ DIN MEXIC SI DIN ÎMPREJUR'IMI

înainte de a încheia acest capitol nu cred că este nepotrivit să explicăm de ce Valea Mexico a fost atât de des invadată de valuri catastrofale venite din oct ane. Am făcut o schiţă care mi se pare suficientă pentru a arăta acest lucru. Liniile întrerupte care merg dinspre nord spre sud sunt liniile paralele sau componente ale Marii Centuri de gaz a Pacificului[V], cea mai mare de pe scoarţa pământului. în vestul Mexicului, sub ocean figurează trei linii paralele ale acestei Centuri de gaz. Alte două trasee ale aceleiaşi Centuri trec pe sub uscat. De la est la vest se văd două direcţii ale Marii Centuri centrale de gaz, care ocoleşte complet pământul. Această Centură are un număr imens de direcţii paralele, ramificaţii, bucle etc., începând din Oceanul Pacific, dublându-se prin Yucatan şi America Centrală şi în- gustându-se din nou după părăsirea continentului.

Cu timpul aceste centuri au format fiecare deplasare a uscatului, gazele acumulându se şi, prin explozia lor, valuri catastrofale revărsându-se asupra uscatului. înainte de a se forma aceste Centuri a fost nevoie ca numeroase acumulări de gaze să explodeze. Toate aceste

V A se vedea *MU – continentul dispărut,* pagina 252.

acumulări de gaze aflate sub ocean, cu plafoanele prăbuşite în urma exploziilor au trimis asupra uscatului valuri catastrofale. Traseele acestor centuri aflate sub uscat sunt agenţii care au contribuit la înălţarea lanţurilor de munţi.

Capitolul IV

TĂBLIŢELE DE PIATâl DIN VALEA MEXICO

Nu cred că poate fi o descriere mai bună sau mai autentică a descoperirii acestor tăbliţe antice decât cea trimisă mie de William Niven.

DESCRIEREA FĂCUTĂ DE NIVEN PRIVIND DESCOPERIREA SA

încă din zilele cuceririi spaniole, Valea Mexico, o zonă de vreo 50 de mile lungime şi 50 de mile lăţime (peste 75 de kilometri), având în centru Mexico City, a fost un adevărat paradis pentru căutătorii de comori arheologice. Multe din aceste descoperiri, cum ar fi Piatra Calendar, Monolitul din Tizoc şi Tăbliţele gravate din regiunea Azcopotzalco, cu Scrierile lor misterioase, sunt fără egal în lume. Descoperirea tăbliţelor gravate în piatră din această zonă, care atrag atât de mult atenţia în lumea ştiinţifică, a avut loc după cum urmează:

„în cursul anului 1910, după întoarcerea mea la Mexico City, din explorările efectuate în vechile oraşe ruinate din porţiunea necunoscută şi nelocuită a Statului Guerrero, am început să fiu vizitat periodic de indieni din zonă, care veneau cu figurine din terra cotta şi alte obiecte de vânzare. Ei pretindeau că au găsit aceste obiecte la Piramidele Soarelui şi Lunii de la San Juan Teotihuacan, la o distanţă de peste 25 de mile (aproape 40 de kilometri) de capitală, însă aflând că ei făceau drumul până la şi de la acel loc în mai puţin de o oră, m-am oferit să plătesc pentru una din aceste figurine 5

pesos ($ 2.50), dacă îmi arată locul exact unde au găsit aceşti «idolitos» pe care ei mi-i ofereau spre vânzare. Indianul respectiv a acceptat cu plăcere propunerea mea.

Totuşi de-abia în anul 1921, în cursul săpăturilor de la Santiago Ahuizoctla, un cătun apropiat de Amantla, am găsit prima din aceste celebre tăbliţe gravate în piatră, la o adâncime de 4 metri sub nivelul solului. Această descoperire a fost atât de unică şi de uimitoare încât am fost pe loc cuprins de o dorinţă imensă de a găsi cât mai multe din aceste tăblie, dacă ele puteau fi găsite într-adevăr. în acest scop am făcut o cercetare sistematică a tuturor gropilor de argilă, gropilor de nisip şi a carierelor de tepetat care existau într-o zonă de 20 de mile pătrate şi strădaniile mele au fost pe deplin răsplătite, pentru că prin decembrie 1923, adică în mai puţin de 3 ani, dezgropasem 975 din aceste misterioase tăbliţe. (în momentul de faţă sunt 2600).

„Multe din aceste tăbliţe deosebit de importante le-am găsit la Ahuizoctla, sub şi în jurul unui altar care avea o figură schiţată pe el în roşu şi galben. Vopselele utilizate erau obţinute în mare parte din oxid de fier. în 1924, doctor Morley de la Camegie Institution a spus că simbolurile stranii de pe pietrele gravate şi de pe altar se deosebeau de orice altă scriere pe care el o văzuse vreodată în Mexic sau oriunde în altă parte.”

Dacă povestirea lui William Niven este deosebit de interesantă, povestirile spuse de aceste străvechi tăbliţe de piatră sunt şi mai interesante. Sunt primele cuvinte transmise nouă pentru a înţelege trecutul preistoric al Americii.

Nu pot să apreciez vârsta acestor tăbliţe ca fiind mai mare de 12.000 de ani, cu toate că ele ar putea fi mult mai vechi. Nu există nimic pe suprafaţa lor pentru a determina vârsta lor exactă sau măcar vârsta lor aproximativă. Dacă ar fi să pornim de la începuturile istoriei omului în America, ar trebui să mergem cu peste 50.000 sau poate chiar cu 100.000 ani în urmă. Mărturiile arheologice şi geologice scot în evidenţă o civilizaţie foarte avansată în America de Nord cu mai

mult de 50.000 de ani în urmă: cetăti imense, construite din ciment şi piatră, piese de olărit de mare frumuseţe, giuvaieruri splendide şi fresce minunate.

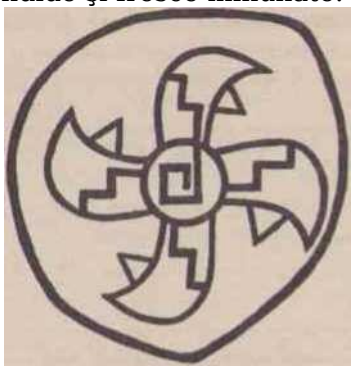

T&bliţa numărul 1231. Cheia mişcării universale

CHEIA UNIVERSULUI

Această tăbliţă este „Piatra de la Rosetta" a tuturor ştiinţelor în care este implicată mişcarea. Consider că aceasta este cea mai valoroasă tăbliţă din întreaga colecţie de 2600 de piese descoperite de Niven.

Figura de pe tăbliţa de piatră e o vignetă, o figură simbolică a ceea ce timp de 100.000 de ani a fost cunoscut drept Numărul Sacru Patru. Această scriere prezintă originea şi modul cum funcţionează. La nopoarele antice s-au dat numeroase nume acestui simbol al Numărului Sacru Patru, care a jucat un rol important în cadrul concepţiilor relig'oase ale omului şi continuă şi astăzi să .oace un asemenea rol.

Cu toate că am găsit peste tre duzini de nume care au fost date Numărului Sacru Patru, nici unul dintre acestea nu ne spune ce este acest Număr Sacru Patru. Vigneta de faţă face lucrul ăsta. Este vorba de *cele Patru Mari Forţe Primare care emană din Creator.* La început ele au evoluat sub forma legii şi ordinii apărute din haos şi dominând universul. Apoi, prin porunca Creatorului, ele au devenit forţe executive în crearea tuturor lucrurilor. în al treilea rând, atunci când toate au fost create, ele au fost însărcinate cu bunul mers al

aspectului fizic în întregul univers. Toate acestea arată, în mod clar că *Originea Forţelor este în Creatorul h.suşi.* Orice alte forţe sunt secundare şi dependente de cele patru. Atomii generează forţe, mişcarea atomilor depinde de Numărul Sacra Patru.

Sensurile ascunse ale numerelor de la unu la zece în engleză, naga şi maya

ENGLEZĂ	NAGA	MAYA	SEMNIFICAŢIE EZOTERICĂ
1.	Hun.	Hun.	Unu universal
2.	Cas.	Ca.	Zeul dual
3.	Ox.	Ox.	Cel care a produs ceva prin puterea sa
4.	San.	Can.	Cei Patru Preaputemici
5.	Ho.	Ho.	care va veni / a veni
6.	Uac.	Uac.	a aduce ordine în haos
7.	Uuc.	Uuc.	a crea, şi
8.	Uaxax.	Uaxax	a crea omul; şi a sta în
9.	Bolan.	Bolan.	a face ca părţile sale să se rotească în jurul lor
10.	Lahun.	lahun.	El e doi în Unu.

Aşa cum se va vedea, textele de mai sus se referă la crearea omului. Numărul 10 era simbolul Creatorului şi era considerat prea sacru pentru a putea fi pronunţat. Simbolul Lahun era întotdeauna utilizat în loc pentru a evita pronunţarea cuvântului 10, anticii îşi împărţeau sistemul de numărare până la 20 în grupe de câte cinci: 10 era de două ori 5, 15 de trei ori 5 şi 20 de patru ori 5.

PRIMA PERECHE - BĂRBATUL SI FEMEIA

♦

A existat întotdeauna o ipoteză privind felul în care femeia a apărut pe lume. Sunt numeroase legende referitoare la apariţia femeii, însă toate sunt simbolice. Ele nu ne spun nimic precis.

Legenda biblică'. „Şi din coasta pe care Domnul a luat-o de la barbat, El a făcut o femeie."

Legendă polineziană: „Din oasele bărbatului, El a făcut o femeie şi a numit-o Evi."

Lao Tse, *China antică,* 500 î.Ch.: „Raţiunea Tao a

produs unu. Unu a devenit doi, doi l-a produs pe trei şi trei a produs toate fiinţele muritoare.”

Platon, *Grecia antică'.* „Fiinţele omeneşti au fost la origine create ca bărbat şi femeie combinate într-un singur trup. Fiecare avea patru braţe şi patru picioare. Trupurile erau rotunde şi se rostogoleau folosind braţele şi picioarele pentru a se mişca. Cu timpul, ei au început să îi dispreţuiască pe zei. Au încetat să facă sacrificii şi au ameninţat chiar că se vor rostogoli până în vârful muntelui Olimp pentru a-i ataca şi a-i răsturna pe zei. Un zeu a spus: «Să-i ucidem pe toţi. Sunt periculoşi» Un alt zeu a spus: «Nu, am o idee mai bună; îi vom tăia în două. Atunci ei vor avea doar două picioare şi două mâini. Nu vor mai fi capabili să se rostogolească, fiindcă nu vor mai fi rotunzi. Fiind de două ori mai mulţi ei vor oferi de două ori mai multe sacrificii. Şi ceea ce este cel mai important, fiecare jumătate va fi ocupată să-şi caute cealaltă jumătate încât nu vor mai găsi timp să ne deranjeze pe noi.»„

Tipuri de locuitori din Insulele Mării Sudului. Gau, setul tribului de vânători de capete de pe insula Solomon, negru pur. Tânăra fată este o locuitoare din Tahiti având simbolul numărului Sacru Patru pe rochia sa

La cele de mai sus voi adăuga încă una pe care am găsit-o înscrisă pe tăbliţa 1584 din Colecţia Niven. Aceasta are avantajul de a fi pur americană şi extrem de veche, având peste 12.000 de ani.

Această tăbliţă este ilustrarea unui fragment din Scrierile Sacre Inspirate venind imediat după realizarea celei de-a Şaptea Porunci (crearea omului). Această tăbliţă explică crearea primei perechi – Adam şi Eva din Biblie sau procesul prin care „unu devine doi” din concepţia chineză antică.

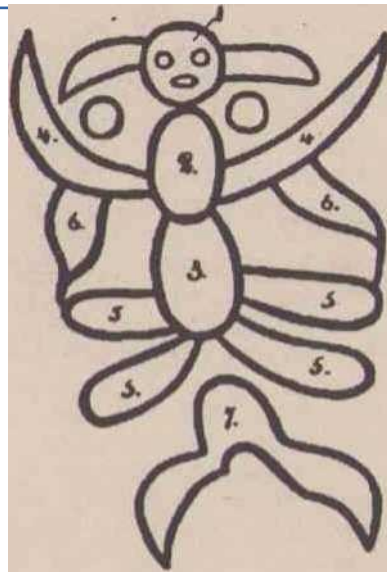

Tăbliţa numărul 1584 din colecţia NIVEN prezentând crearea femeii,
împărţirea în elemente cheie şi traducerea

Fig. 1 Capul acestei figuri este cel al unei fiinţe umane. Ochii sunt fără privire, deci în somn (somnul la antici era acelaşi lucru cu moartea de azi). Deci capul este al unui mort. Din cap sunt arătate două forţe care se extind în afară şi în lateral. Mai jos de cap, în ambele părţi se găseşte câte un cerc, simbolul Creatorului. Fiind două cercuri, înseamnă că este implicat principiul dual.

Fig. 2 şi 3 Trupul este compus din două Ouă Cosmice. Cum ele sunt lipite acest lucru implică faptul că principiul dual există în corp. Oul de deasupra, jumătatea superioară a corpului este reprezentat ca producând doar forte. Nu există reprezentată vreo rormă de reproducere. Deci acest ’ ou simbolizează principiul masculin. Din oul de jos, partea inferioară a corpului, Ouă Cosmice sunt arătate în timp ce ies, în curs de a părăsi corpul.

Fig. 5 Ouăle Cosmice simbolizează reproducerea. Prin urman partea inferioară a corpului simbolizează

principiul feminin.

Fig. 6 Forţele. Forţele Secundare sunt reprezentate ca părăsind forţele principiului masculin (reprezentat în imagine prin numărul 4) şi intrând în Ouăle Cosmice care ies din principiul feminin, arătând astfel necesitatea legăturii dintre principiul feminin şi masculin pentru realizarea reproducerii.

Fig. 7 *Foarfece sau Instrumente de tăiat.* Două forţe care se strâng una către cealaltă simbolizează actul tăierii sau separării. Aceste forţe separă două Ouă Cosmice, formând trupul primului om, iar din părţile sale sc formează două trupuri, unul având nrincipiul masculin şi celălalt principiul feminin.

Comentariu. Primul om creat cuprindea principiul dual. Creatorul l-a adormit pentru a-l domina şi în timpul somnului cele două principii au fost separate, iar omul s-a trezit multiplicat în două fiinţe, una având principiul masculin şi celaltă pi piui feminin. Acest lucru a fost făcut în scopul reproduce i şi continuării rasei umane.

în cosmogonia egipteană până prin anul 2000 î.Ch. şi poate chiar după aceea, există o perioadă de reflecţie profundă privind cele expuse mai sus, şi anume faptul că primul om a fost creat având principiul dual Platon a fost unul dintre filosofii greci care, în cursul unei călătorii în Egipt, a fost iniţiat în misterele sacre egiptene. A învăţat el oare acolo despre primul om? Şi pe baza a ceea ce a învăţat a scris povestea amuzantă despre omuleţii dolofani pe înţelesul omului obişnuit.

PRIMA PERECHE SI URMAŞII: TIPURI DE ’OAMENI

Tăbliţa mexicană din piatră cu numărul 150 din colecţia lui Niven ne spune cum şi din ce sursă a fost populat pământul. Scrierea este în alfabetul antic ezoteric pe bază de numere, utilizat în temple. Pe această tăbliţă se spune:

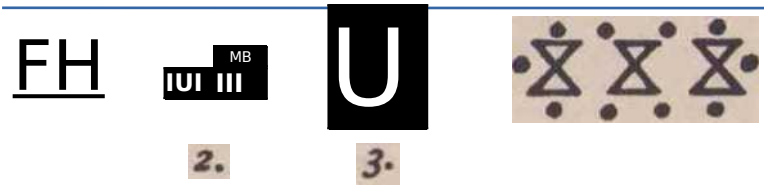

„Creatorul a *făcut* unu. Acest unu a *devenit* doi.” (Fig. 1) „Doi a *produs* trei” (Fig. 2) şi „Din aceşti trei a descins *întreaga* omenire” (Fig. 3)

Aceeaşi legendă, cu foarte puţine variaţii şi în nici un caz datorate continentului, se găseşte în scrierile tuturor popoarelor antice. Tăbliţa cu numărul 150 din colecţia Niven este mai veche de 12.000 de ani. Legendele, de asemenea, întâlnite în toate scrierile antice, insistă asupra faptului că perechea originară era formată din oameni cu pielea albă. Cum prima pereche de oameni avea pielea albă şi întreaga omenire descinde din aceasta, ar trebui ca toate fiinţele umane să fie albe, în schimb găsim pe pământ toată gama de culori de la alb ca laptele până la negru ca tăciunele, cu toate nuanţele trecând prin cafeniu şi galben.

În momentul în care continentul MU s-a scufundat, consemnările susţin că: omul de pe continentul MU evoluase în zece triburi distincte sau tipuri umane (Fig. 4). Care a fost cauza dezvoltării a zece tipuri diferite de oameni dintr-o singură pereche şi din oameni perfect asemănători?

Scrierile Naacal explică acest fenomen după cum urmează, însă dacă eu pot să le traduc astfel încât să transmit sensurile lor originale în cel mai mic detaliu, este cu totul altceva. Sunt folosite cuvinte şi se dau nume care aparent au dispărut, astfel încât nu am găsit termeni similari pentru ele în limbajul modem; astfel încât traducerile mele s-ar putea să fie într-o anumită măsură nepotrivite, dar ar putea să fie absolut corecte în toate detaliile. Voi da totuşi traducerile pe care le-am făcut cu mulţi, mulţi ani în urmă. Dar înainte de a o face, trebuie să reţinem că eu nu vorbesc de tipurile şi rasele umane de astăzi, ci de cele ale primei mari civilizaţii de pe pământ şi la care ne referim ca existând pe continemtul MU, atunci când acesta s-a scufundat, în aproape toate cazurile, rasele şi tipurile umane de astăzi

ar fi de nerecunoscut în comparaţie cu cele care se formaseră în cadrul primei civilizaţii de pe pământ sau faţă de cei care au părăsit Ţara Mamă în calitate de colonişti. Nu ştiu unde să merg

pentru a găsi un descendent pur al unuia din cele 10 triburi originare, poate cu excepţia câtorva din insulele Pacificului, iar de când europenii şi americanii le-au descoperit şi au dus acolo ideile lor de civilizaţie, aşa cum le vedem azi, acei „Copii ai Soarelui” dispar rapid sau se amestecă atât de mult cu aceşti, pentru ei, nou veniţi încât este doar o problemă de timp faptul că toate rasele om Polinezia vor avea în curând sânge amestecat sau schimbat.

Una din cauzele care au dus la transformarea vechilor tipuri şi rase umane în tipurile şi rasele modeme a fost căsătoria între membrii diferitelor grupuri. Statele Unite şi Brazilia sunt exemplele cele mai frapante în acest sens. Cucerirea şi anexarea de ţări şi ţinuturi, urmată de căsătoriile interemice a fost o altă cale. Cauza cea mai importantă a apariţiei tuturor raselor şi tipurilor umane de azi, a fost şirul de fenomene care au urmat înălţării munţilor. Pe măsură ce aceştia se ridicau din măruntaiele pământului, cea mai mare parte a oamenilor din acele zone au fost nimiciţi, rămânând ici şi colo câteva mici comunităţi şi chiar familii singure care au rezistat pe platourile şi în văile largi formate în urma înălţării munţilor. Dintr-un anumit loc au trebuit să plece, în altă parte au trebuit să rămână. Ţinutul aflat mai la vale era imposibil de locuit. Unele din aceste mici grupuri umane au supravieţuit în munţi şi s-au înmulţit. Atunci când au devenit atât de numeroşi încât văile munţilor nu mai puteau să asigure hrana unui număr din ce în ce mai mare de oameni, ei au pornit din nou în ţinuturile joase, care între timp deveniseră din nou productive şi locuibile. Atunci când au ramas prima dată izolaţi în munţi, erau atât de puţini într-un grup, încât căsătoriile între rude apropiate erau singura cale posibilă de supravieţuire Aceste căsătorii între rude apropiate au dus la formarea unui tip distinct de familie care a stat mai târziu la baza formării unei rase distincte. Cele de mai sus se referă la rasele şi tipurile umane actuale, dar nu ne spun cum au apărut cele 10 tipuri originare din continentul MU. în cursul evoluţiei lor nu existau munţi pe faţa pământului, astfel încât munţii nu pot fi consideraţi „ţapul ispăşitor”. Neavând o altă teorie, să vedem ce ne spun vechile şi înţeleptele

plăcuţe Naacal. Prin intermediul lor, bătrânii înţelepţi Naacal ne spun că: „Cele 10 triburi au apărut după apariţia omului pe pământ. Oamenii devenind din ce în ce mai mulţi, au început să se răspândească. Unele familii s-au stabilit în locuri foarte depărtate, unde erau, virtual, izolate de restul lumii. Erau atât de puţini, încât uneori fraţii şi surorile au trebuit să se căsătorească pentru a supravieţui. Aceste căsătorii între rude apropiate au produs o mai mare asemănare între membrii familiei, astfel încât ei au devenit un tip uman: trecerea timpului, condiţiile climatice, temperatura şi hrana au dus la diferenţierea tipului uman şi membrii săi au ajuns să fie cunoscuţi ca un trib.”

Simt că traducerea de mai sus ar putea fi şi mai bună, dacă aş avea o cunoaştere mai profundă a celor vechi. îmi pare rău să o spun, dar e cea mai bună traducere pe care am putut să o realizez.

CULOAREA PIELII OAMENILOR

întrebarea privind cum şi de ce s-a schimbat culoarea pielii oamenilor a fost întotdeauna o problemă şi continuă să rămână. Să mergem în urmă cu 25.000 sau 30.000 de ani şi să vedem ce gândeau vechii Naacali despre acest lucru:

„Cauza şi cauzele care au provocat schimbarea culorii pielii omeneşti sunt diferite, însă cauza principală a fost de zechilibrul dintre Forţa Vieţii şi compuşii elementari ce formau pielea. Acest dezechilibru a fost rezultatul unei supra- sau al unei sub- stimulări a glandelor care transportă Forţa Vieţii în secreţiile lor, prin intermediul sângelui, către diferite părţi ale corpului, inclusiv pielea. Fiecare glandă controlează anumite părţi ale corpului şi are un anumit volum normal de Forţă Vitală pe care-l transportă. Secreţiile glandelor sunt determinate de felul hranei, astfel încât hrana poate produce fie un surplus, fie un deficit al Forţei ulitizate de o anumită glandă – la rândul ei Forţa transportată de secreţiile glandei putea să dezechilibreze fie în minus, fie în plus compuşii elementari pe care îi controla,

provocând neregularităţi de formă sau de culoare sau chiar a celor două aspecte ale compuşilor elementari. Forţa Vieţii stimulează celulele să-şi exercite funcţia. Când există un surplus de forţă, celulele sunt stimulate peste măsură şi funcţionează prea repede, iar atunci când există un volum insuficient de forţă, nu se poate realiza echilibrul şi apar neregularităţi. Principalele neregularităţi produse în trupul uman de aceste dezechilibre vitale sunt: dimensiunea corpului, tipul şi culoarea părului, culoarea pielii şi uneori schimbarea trăsăturilor. Cauza generală a oricărui dezechilibru vital o constituie caracteristicile hranei în combinaţie cu temperatura."

Aşa cum am afirmat anterior aceasta este tot ce am reuşit să traduc mai pe înţeles din „nuca tare a vechilor Naacali". S-ar putea ca traducerea să fie corectă în toate amănuntele; este posibil să-mi fi scăpat unele detalii mărunte, dar simt că am tradus corect toate detaliile esenţiale. Textul de mai sus este un fragment extras din scrierea Naacal intitulată Originea Vieţii şi Ce Este Viaţa?, una din cele mai minunate scrieri pe care le-am citit vreodată. Circa 100.000 de ani şi chiar mai mult a continuat evoluţia şi perfecţionarea acestor tipuri umane numite tribun, înainte de scufundarea continentului ML', astfel încât multe din aceste tipuri şi culori deveniseră foarte diferite. Forma capului, trăsăturile, asemănarea şi caracteristicile de familie au fost după părerea mea produse de relaţiile între iude apropiate.

Locuitorii insulelor din Mările Sudului au contribuit foarte mult la formarea părerii mele în această privinţă. În fiecare grup de insule comunităţile sunt mici. Membrii unui grup necăsătonndu-se cu membrii altui grup, iar limitarea căsătoriilor la membrii grupului a dus la apariţia unor tipuri umane distincte. Oricine a petrecut câţiva ani printre locuitorii insulelor din Mările Sudului poate să vă spună dintr-o privire cărui grup aparţin.

ÎNAINTE CA MUNŢII SĂ SE ÎNALTE'

»

Munţii nu au format din totdeauna un profil plăcut în peisajul planetei; ei sunt de origine recentă. Multe mărturii arată că în urmă cu 12.000 până la 15 00U de ani munţii erau necunoscuti. De fapt ei s-au înălţat în urma formării centurilor de gaz care străbat scoarţa pământului la adâncimi cuprinse între câteva mile şi 50 de mile (peste 75 de kilomentri). Ele sunt rezultatul planului conceput de Marele Creator pentru construcţia ultimă a pământului. O dată cu realizarea centurilor de gaz, au fost stabilite zonele de uscat şi de apă şi topografia uscatului. înainte de formarea centurilor de gaz, uscatul se prăbuşea şi era inundat. Treptat pământul a devenit locuibil pentru om şi, conform legilor naturale ale acestei creaţii, atunci când pământul a devenit locuibil pentru om, a apărut şi omul. De la început, întotdeauna noile condiţii au evoluat în mod constant, iar o dată cu evoluţia, au apărut forme potrivite de viaţă.

Să călătorim înapoi în trecut şi să citim lecţiile scrise pe roci.

încă din Era Siluriană Inferioară găsim că a existat viaţă pe Terra. în acea vreme se observă foarte putină vegetaţie în roc sau chiar lipsa ei. însă apăruseră insectele, o formă de viaţă protejată cu armuri pentru a rezista în faţa căldurr mari din acea perioadJ. Să străbatem mai multe perioade de timp până ajungem la sfârşitul Erei Devoniene când apare vegetaţia luxuriantă specifică mlaştinilor din zonele foarte calde. în timpul Erei Carbonice găsim aceleaşi clase de vegetaţie, însă crescând mai încet şi mai greu, existând în acelaşi timp şi primele reptile. în cursul Erei Jurasice găsim reptile dintr-o clasă diferită, mult mai adaptate solului tare, dar încă mlăştinos. Pe la mijlocul Erei Cretacice găsim plante şi mai tari şi cu mari schimbări în evoluţie. Vechile mlaştini erau pe cale de dispariţie. La sfârşitul Cretacicului, solul a devenit moale şi mlăştinos, fiind traversat de creste tari. La începutul Erei Terţiare a apărut o nouă clasă de animale de uscat, cu o nouă formă de viaţă: mamiferele; vechile reptile au dispărut o dată cu mlaştinile. Pământul era încă nepotrivit pentru

om, fiind umed, moale şi plin de miasme. Nu apăruseră încă munţii şi nici nu vor apărea decât după Ultimul Mare Cataclism Magnetic. Se pare că pe la sfârşitul perioadei Miocene pământul devenise locuibil pentru om, însă nu existau încă munţi, ci numai imense câmpii uscate şi cultivabile. Temperatura coborâse în aşa fel, încât existau ierni aspre.

Codex Cortesianus, o veche carte Maya din ari avele templelor, scrisă cu vreo 5000 de ani în urmă, aflată într-o peşteră subterană din Yucatan, descriind distrugerea continentului MU, Ţara Mamă a omului, numeşte acel ţinut „MU, ţinutul dealurilor de pe pământ”, probabil nişte câmpii care se unduiau. Continentul MU s-a scufundat acum circa 12.000 de ani. Biblia relatează că apele „Potopului” au cresc it cu 26 de picioare şi au acoperit munţii, în Psalmi există o referinţă la vremea „înainte de a se înălţa munţii”. Multe din triburile din Asia Centrală îşi măsoară timpul din momentul înălţării munţilor Himalaya şi a munblor din A=ia Centrală. Membrii populaţiei Zulu susţin că ei au venit în Africa de Sud din nord deoarece ţinutul lor din nord a fost distrus prin înălţarea munţilor. Legendele spun că sute de milioane de oameni au pierit în cursul înălţării munţilor din Asia. Fenomenele geologice la nivelul întregii lumi confirmă faptul că munţii sunt de origine recentă. Dar cele mai ample urme ale acestor fenomene pot fi admirate în Valea Mexico şi în Anzi, în America de Sud.

în Valea Mexico mai multe civilizaţii la rând au fost distruse de valuri catastrofale care s-au rostogolit peste uscat din Oceanul Pacific. Valea Mexico este acum la 7000 de picioare (peste 2000 de metri) deasupra nivelului mării, cu munţi înalţi închizând-o din toate părţile. Atunci când aceste civilizaţii au fost distruse, valea se afla la câteva picioare mai sus de nivelul oceanului. Ultima civilizaţie la care mă refer a fost distrusă de un val produs de un cataclism cu mai puţin de 12000 de ani în urmă, aşa cum se arată în scrierile unor oameni extrem de civilizaţi, care au trăit cu mai mult de 50.000 de ani în urmă. Aici şi în estul Asiei trebuie căutate cele mai vechi unne ale omului pe pământ. Vestigii cu multe ere mai vechi decât cele descoperite în Babilon, Egipt şi Yucatan, despre care se face atât de multă zarvă în prezent. Vechile ruine sunt rămăşiţele primei mari civilizaţii, în timp ce vestigiile din Babilon, Egipt şi Yucatan nu sunt decât nişte bieţi tăciuni pe cale de a se stinge ai acelei mari civilizaţii.

Cu un an în urmă im primit de la o Mănăstire Tibetană o schiţă în creion a hărţii Americii de Sud. Din poziţia stelelor de pe ea (acesta era modul lor de înregistrare a datei), mi s-a spus de către astronomi că această poziţie ar indica o vârstă de circa 20.000 de ani. La pagina 61 dăm o reproducere a acestei hărţi cu un contur al actualei Americi de Sud. Această hartă este o uimitoare revelare a trecutului. Ştiam de existenţa ei de peste 30 de ani, dar nu am reuşit să obţin o copie până acum câtva timp.

No. 2379.

Tăbliţa nr. 2379 din colecţia Niven

CREAREA FEMEII DIN BĂRBAT

O glifă constând dintr-un cerc cu două linii paralele trase în centru, împărţindu-l în trei părţi, aşa cum se vede pe tăbliţa

2379 din colecţia Niven este un simbol comun şi universal răspândit. Se găseşte printre scrierile rămase de la locuitorii falezelor din Nevada. Se găseşte în inscripţiile aflate pe Piramida Mexicană de la Teotihuacan şi în scrierile Maya. Poate fi văzută pe inscripţiile în stâncă din nord-estul Braziliei, aproape de graniţa cu Guyana Britanică şi în diferite alte texte gravate ale vechilor americani. Este întâlnită în scrierile antice ale uighurilor, hinduşilor, babilonienilor şi egiptenilor.

în scrierile Naacal Or.^ntale este una din cele trei glife care formează un paragraf. Acest paragraf are următoarea semnificaţie: O (D (D)

„Creatorul este Unu (Fig. 1) Hun. El este unu format din două părţi sau doi în unu (Fig. 2) Lahun. Aceste două părţi au dat naştere Fiului – Omul (Fig. 3) Mehen."

Astfel această glifă se referă la Crearea Omului şi, prin răspândirea sa extraordinară în scrierile antice, dovedeşte că redă existenţa unui text originar. ,

Lao Tse, China, 600 î.Ch. – *în Tao te King,* o carte chinezească scrisă cu circa 100 de ani înainte de epoca lui Confucius, găsim următcarea explicaţie: „Raţiunea Tao formează Unu. Unu devine doi. Doi produce trei. Din aceste Trei a descins întreaga omenire." în descifrarea şi traducerea acestei glife în variante culese din multe părţi ale lumii am descoperit în mod vanabil că, în explicarea de către antici a fenomenului, apar cu insistenţă trei cuvinte în fiecare traducere: a făcut sau a *creat,* a *devenit* şi a *produs,* deci: Creatorul – a *creat* – omul, Omul – a *devenit* – doi, Aceşti doi – au *produs* – trei. în fiecare caz se arată şi se defineşte în mod clar forma la care se ajunge în fiecare etapă şi diferenţa faţă de etapa precedentă.

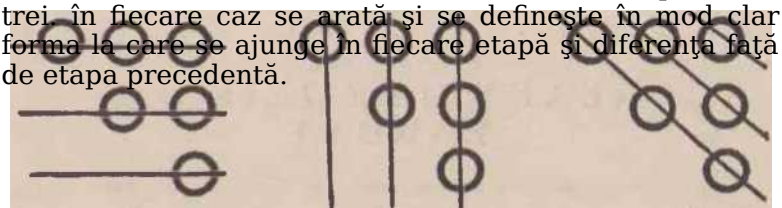

O LEGENDĂ ORIENTALĂ

O legendă orientală relatează motivul pentru care această glifă poate fi numită scriere misterioasă: în orice fel am citi-o, încenând din orice punct al triunghiului se citeşte întotdeauna la fel – unu, doi, trei, cu sensul numeric ezoteric. Figurile notate A, B, C de mai sus demonstrează acest lucru.

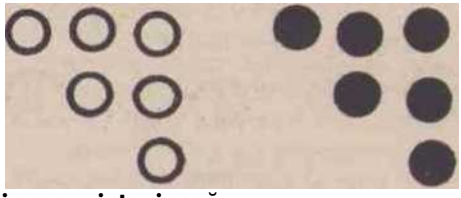

Scrierea misterioasă.

Ci ¿atonii a creat unu. Unu a devenit doi. Doi a produs trei. La pagina următoare prezentăm un exemplu în care această glifă este plasată ca o Cheie de Boltă pe Tăbliţa nr. 1256 din colecţia Niven. O glifă străveche pe care anticii o numeau „Scrierea Misterioasă”, este o scriere numerică ezoterică utilizată în temple, care transmitea aceeaşi semnificaţie.

Scrierea Misterioasă consta fie din 6 cercuri, fie din 6 discuri mici plasate astfel încât să formeze un triunghi sau o piramidă sau o cheie de boltă. Rândurile erau astfel aşezate încât să se poată citi unu, doi, trei. Aceste figuri sunt scrise cu forma Naga a numerelor, uneori utilizând cercuri, alteori discuri, ceea ce pare să fie opţional, în funcţie de gustul celui care scrie.

/• <?• 3- . 5’

Uighurii, în general, foloseau o bară sau o linie pentru a-şi nota numerele, însă destul de des ei reveneau la utilizarea numerelor Naga, atunci când foloseau Sctierea Misterioasă. Uneori, totuşi, ei exprimau Scrierea Misterioasă cu formeie lor populare ale glifelor (Fig. 1, 2, 3). Uneori aceste linii erau trasate orizontal,

altecri vertical, în funcţie, se pare, de spaţiul pe care-l aveau disponibil (Fig. 4 şi 5).

SCRIEREA MISTERIOASĂ CA O CHEIE DE BOLTĂ

Iată un exemplu în care găsim o combinaţie a formelor Naga şi uighură a numerelor folosite într-o singură inscripţie. Cheia de Boltă (Scrierea Misterioasă) este o scriere Naga. Liniile sunt în scriere uighură, ca şi Soarele, simbol al Zeităţii. Voi arăta mai târziu că silaba sacră hindusă A U M reprezintă aceeaşi concepţie ca şi Scrierea Misterioasă.

INSCRIPŢIA CARA SAU KARA r¡IN BRAZILIA

Pe o câmpie întinsă ca o prerie, din nord-estul Braziliei, aproape de graniţa cu Guyana Britanică se înalţă o rocă imensă având mai multe feţe sau zone şlefuite. Aceste suprafeţe netede sunt acoperite efectiv cu inscripţii străvechi scrise cu semne ale vechilor locuitori numiţi Kara sau carieni. în împrejurimi i se spune Piatra Scrisă ori Stânca plină cu inscripţii.

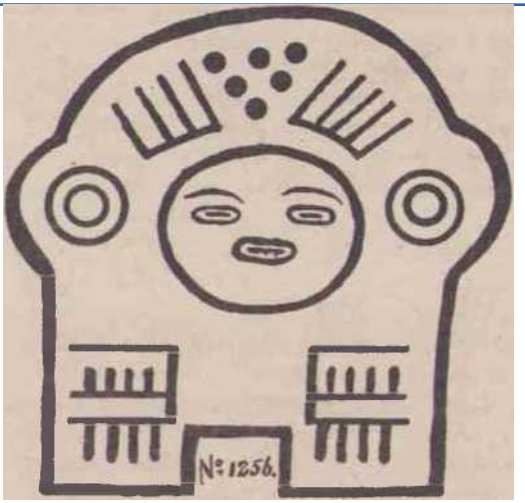

Scrierea Misterioasă în formă de Cheie de Boltă

Dăm în continuare una din inscripţiile de pe Piatra Scrisă împreună cu descifrarea şi traducerea sensurilor:

Un simbol universal aşa cum am afirmat mai înainte (Fig. 1). Forma nordică sau uighură a simbolului pentru scrierea numărului unu (Fig. 2). Numărul doi (Fig. 3). Numărul trei (Fig. 4). Numărul trei este notat în mod special ca nefiind închis la un capăt. Semnificaţia acestuia va fi arătată în descifrarea şi în traducerea care urmează.

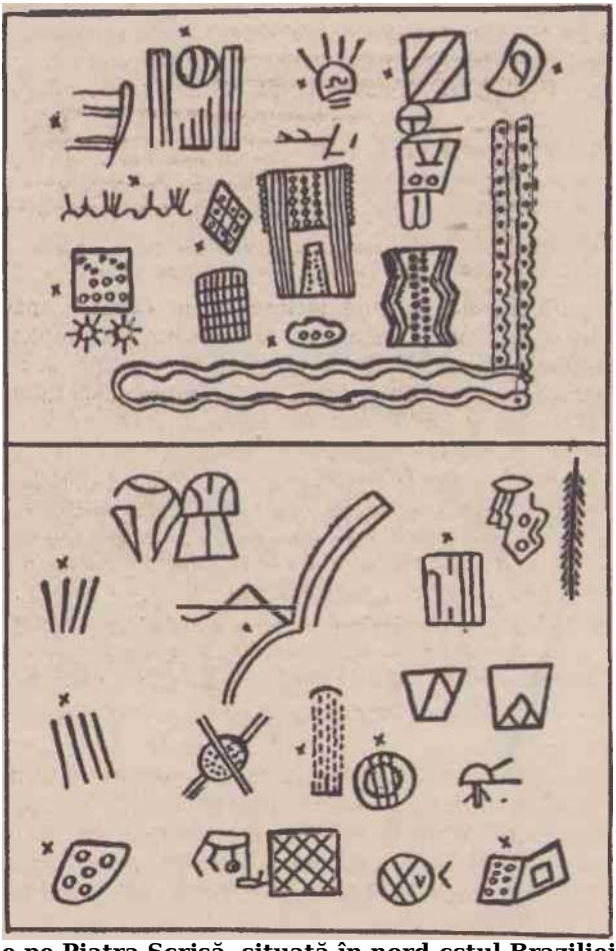

Texte de pe Piatra Scrisă, situată în nord-cstul Braziliei

2. 3. 4.

Comentariu:

Unu devine doi. Doi produce trei, iar din aceste trei viaţa a fost *continuată.*

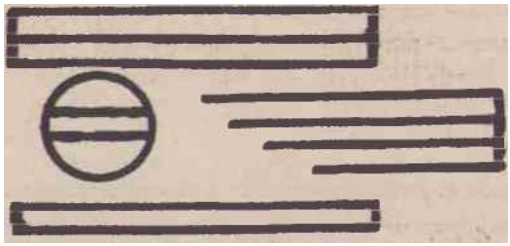

Continuarea este arătată în glifă pentru numărul Patru. în această glifă, barele nu simt închise la un capăt. Capătul unei linii, nelegat de ceva era simbolul antic pentru incomplet, pentru ceva continuat dar nesfârşit.

Trebuie de asemenea să observăm glifa pentru numărul unu. O bara singură închisă într-un cerc. O bară similară a fost folosită în scrierea Naga drept glifă pentru numărul Cinci. Oamenii acestei civilizaţii numărau în bai a 5, pentru a evita pronunţarea numeralului 10 – zece era simbolul numeric pentru Zeitate şi din acest motiv era considerat prea sacru pentru a putea fi folosit sau menţionat, astfel încât ei spuneau de două ori cinci pentru 10, de trei ori cinci pentru 15 ş. a. m. d.

PIRAMIDA TEOTIHUACAN, MEXIC

Pe această piramidă celebră se află numeroase inscripţii. Am ales în mod specific una din ele pentru această lucrare.

Primul rând poate fi citit: unu, doi, trei, ca în inscripţia braziliană. Liniile sau barele sunt în scriere curată uighură. Ele nu sunt închise, aşa cum sunt, în general,

cele din inscripţiile Căra. în al doilea şi în al treilea rând este reprezentată vechea glifă uighură pentru om – Mehen.

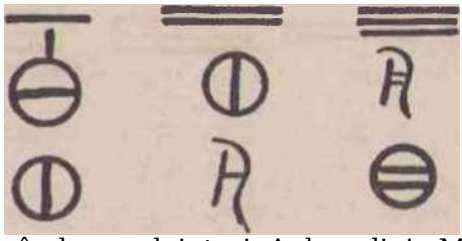

Primul rând unu, doi, trei. A doua linie Mehen – omul este dat; având două bare inse imnă că omul cuprinde principiul dual, în al treilea rând găsim una din bare omisă, însemnând Meheij simplu – bărbat.

Vom traversa acum Pacificul din America de Nord şi de Sud în estul Asiei.

LAO. TSE, în *Tao te King,* o carte chineză scrisă în anul 600 î.Ch.: „Raţiunea Tao a creat unu. Unu a devenit doi. Doi a produs trei. Din acestea trei a descins întreaga omenire." Cea mai mare parte din *Tao te King* este alcătuită din fragmente extrase din exemplarul uighur al Scrierilor Sacre Inspirate de pe continentul MU.

A U M este o inscripţie care a creat dificultăţi tuturor erudiţilor şi savanţilor din întreaga lume, inclusiv hinduşi, timp de peste 2300 de ani. Sensul său s-a pierdut atunci când Naacalii au fost izgoniţi din India de către Brahmani. Mulţi erudiţi au încercat să îi pătrundă sensul, nici unul totuşi, nu a reuşit să ajungă la semnificaţii sau concluzii satisfăcătoare. Chiar şi cele mai vechi sunt foarte imprecise. De exemplu:

Manava Dharma Sastra, o carte antică hindusă. în cartea 2, Sloka 74: „La început exista doar Infinitul, numit Aditi. în acest Infinit sălăşluia A U M, al cărui nume trebuia să preceadă toate rugăciunile şi invocaţiile."

Cartea lui Mânu, lucrare veche hindusă. Sloka 77: „Monosilaba A U M înseamnă pământ, cer şi eter."

J. T. *Wheeler,* „Istoria Indiei", voi. 2, pag. 481, spune:

„în ceea ce priveşte cele trei litere A U M, puţine lucruri pot fi adunate, cu excepţia faptului că, atunci când sunt aduse împreună în cuvântul A U M, ele sunt spuse de Mânu ca simbol al Domnului Atoatecreator – Brahma."

H. T. *Colebrook,* în „Cercetări asiatice" spune: „După Noruka, care este un glosar antic al vedelor, silaba A U M se referă la *orice* Zeitate.

Brahmanii pot rezerva pentru iniţiaţii lor un sens ezoteric mai amplu decât cel dat de Mânu."

Noruka este o versiune brahmanică a Vedelor. Vedele au rost furate din Scrierile Naacal şi modificate de brahmani pentru a îndeplini un scop diabolic şi pentru a strecura gânduri sublime despre lume, pretinzând că sunt propriile lor scrieri. Vedele originale sunt scrieri Naacal. Naacalii recunoşteau UNU – doar Zeitatea; aşadar atunci când Noruka menţionează – orice – Zeitate, înseamnă că erau mai multe Zeităţi. Este în mod clar o alterare, o modificare făcută de brahmani textelor originale.

A U M transmite în mod identic aceiaşi semnificaţie şi concepţie ca şi Scrierea Misterioasă şi tăblita mexicană cu nr. 2379 din colecţia Niven. Singura diferenţă între cele două este forma scrierii. Scrierea Misterioasă şi tăbliţa mexicană utilizează scrierea numerică ezoterică din templele străvechi, în timp ce A U M este scris în simboluri alfabetice hieratice, deci:

A... Ahan... Ma iculin... Tatăl

U... Pronumele Feminin ea... Mama[VI]

M... Mehen... Cel născut... Fiul

Brahmanii au format o teologie complicată în jurul concepţiei originale, absolut de neînţeles pentru oamenii obişnuiţi. în cursul ' miilor de ani care au trecut, această teologie, cu mici adăugiri făcute din când în când, a fost tot ceea ce se învăţa şi se preda; şi aceasta se făcea în genei al în Sanscrită, nu în Naga. O dată cu scurgerea timpului, lectura Scrierilor Sacre a fost uitată, ca şi

VI Pronumele" feminin pentru *ea* este în mod evident utilizat aici pentru a evita repetarea literei M: pentru Ma, Mu sau mama şi M pentru Mehen, cel Născut.

semnificaţia lor. Preoţii din perioada mai târzie erau incapabili să compare învăţăturile lor cu învăţăturile Sacre Originale. Teologia brahmanică a devenit ceea ce se intenţiona: un amestec minunat de superstiţie şi teamă respectuoasă. Oamenii au devenit sclavii preoţilor. Preoţii au tras în jos naţiunea din cel mai înalt nivel de civilizaţie la cea mai joasă treaptă a scării. Dacă religia lor ar fi curăţată de extravaganţe, superstiţii şi invenţii, pojghiţa ar fi ruptă de pe ochii oamenilor şi ei ar putea din nou să se înalţe la vechea lor măreţie. Buruienile sunt dese, însă printre buruieni rămân încă flori străvechi. Săpaţi şi ardeţi buruienile şi în curând India va fi unul din marii lideri ai tuturor ştiinţelor şi ai învăţării. Rupeţi-le lanţurile sclaviei. Acesta este singurul lucru necesar.

O PICTURĂ DE ALTAR

împărţirea şi traducerea acestei scrieri este dată în *MU – Continentul Dispărut.* în această lucrare dau numai comentiriul.

Comentariu-,

Acest templu este dedicat Marelui Creator sub comanda căruia cele Patru Mari Forţe Primare, emanând din El însuşi, au creat legea şi ordinea din haos, impunând-o în întregul univers şi au creat toate lucrurile. Acest templu este sub jurisdicţia lui Ra Mu[VII], Şeful Hieratic al Ţării Mamă MU şi era purtătorul de cuvânt al Marelui Creator.

Aceasta este o scriere deosebit de valoroasă, deoarece arată că această civilizatei a înflorit în vremea când continentul MU nu se scufundase încă, templul fiind sub jurisdicţia sa. Continentul MU s-a scufundat în jurul anului 10.000 î.Ch., astfel încât aceste tăbliţe sunt mai vechi de 12.000 de ani, iar această mare civilizaţie americană datează şi ea de mai mult de 12.000 de ani. Multe civilizaţii americane au precedat-o pe aceasta, aşa cum reiese din prima descoperire făcută de Niven la 29 de mile (circa 45 de kilometri) nord de Mexico City.

VII A nu se confunda cu Ra Ma. Ra Mu a fost Împăratul şi Şeful Hieratic din Mu, Imperiul Soarelui. Ra Ma a fost primul împărat al Imperiului Naga din India.

Pictură de altar descoperită de Niven la 4 mile şi jumătate (circa 7 kilometri) nord de Mexico City

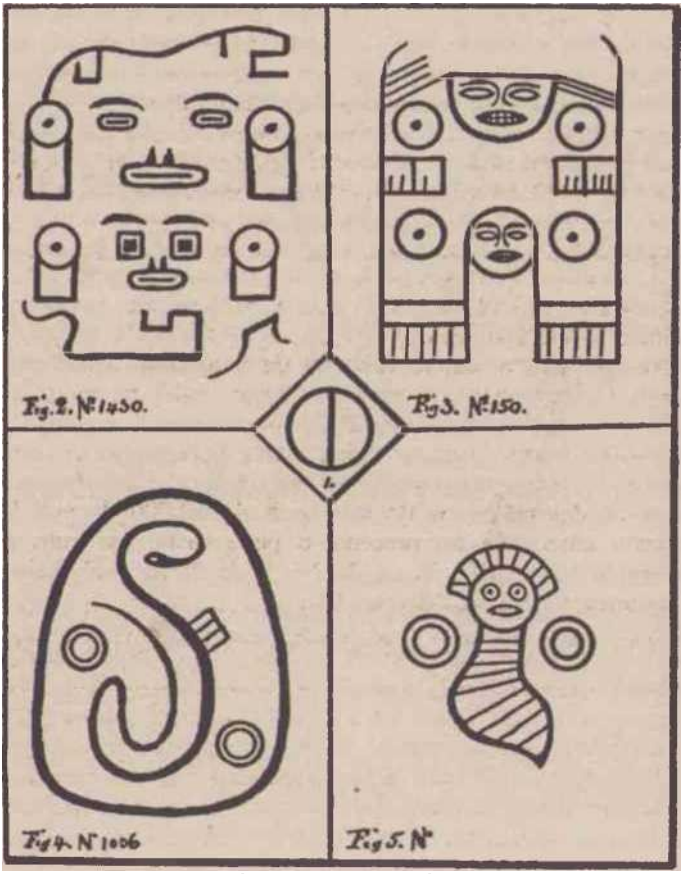

Grup unu. Grup de tâbliţe simbolizând Principiul Dual al Creatorului

Figura 1, grup 1

Aceasta este simbolul original (a se vedea 1) al Creatorului conţinând Principiul Dual. Este simbolul folosit în Scrierile Sacre ale continentului MU şi este numit în aceste texte Lahun, adică „totul în unu" sau „amândoi în unu" Aşa cum s-a arătat, glifa este un cerc împărţit în doua de o linie trasă pnn mijioc. Cercul simbolizează Creatorul; cele două jumătăţi, principiul Său Dual, în scrierile orientale antice, linia care împărţea

cercul era trasată

vertical de Naga şi orizontal de către uighuri. Amândouă aveau totuşi aceeaşi semnificaţie. Concepţia privind Creatorul, având Principiul Dual a fost transmisă cu zeci de mii de ani înainte ca aceste tăbliţe mexicane să fi fost scrise.

(DE3 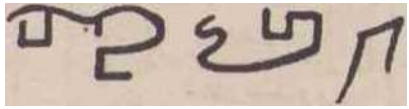

1. 2. 3. 4. 5.

Figura 2, tăbliţa nr. 1430

Acest simbolism al creaţiei se referă la ceva de pe acest pământ aşa cum se vede după forma ochilor, specifică principiului feminin, de formă pătrată, Simbolul pământului (a se vedea 2). Faptul că cele două feţe aparţin Creatorului este demonstrat de simbolul său care apare de o parte şi de alta a fiecărei feţe (a se vedea 3). Acest simbol este un şablon Naga. Coroborând cele de

mai sus, sunt două inscripţii (a se vedea *1* şi 5)

/. • *Jt* *if.* *£ 6.

Figura 3, tăbliţa nr. 150

Este o altă simbolizare a Principiului Dual. Jumătatea superioară a figurii simbolizează Soarele, ca principiu masculin şi jumătatea de jos Luna, ca principiu feminin. Aceasta este coroborată ca în tăbliţa precedentă cu simbolul *C* reatorului (a se vedea 5), în ambele părţi ale fiecărei feţe. Sub simbolurile superioare ale Creatorului se află două chenare rombice cu sensul: „unu este doi şi două sunt trei". Faţa din partea de jos simbolizează principiul feminin. Aşadar Soarele şi Luna din această imagine simbolizează principiul dual al Creatorului. Sub lună, de fiecare parte sunt două glife (a se vedea *4),* ambele cu semnificaţia „cinci", capul de zeu simbolizând aate în unu. Atunci când templul sau piram.da erau dedicate Soarelui, erau dedicate principiului masculin al Creatorului, iar când erau dedicate Lunii însemna că erau

dedicate principiului feminin. Deci în ambele cazuri templele erau dedicate Creatorului şi nu Sferelor Cereşti (Planetelor). *Erau folosite doar ca simboluri,* fără o semnificaţie astronomică.

Figura 4, tăbliţa nr. 1006

Pe această tăbliţă principiul dual este simbolizat de un şarpe împreună cu două simboluri ale Creatorului.

Acest şablon al Soarelui a fost în general folosit de locuitorii din nordul continetului MU şi de uighuri

Figura 5

Acesta este un e xemplu deosebit de interesant de simbolism şi arată nivelul foarte înaintat al artei acestor mexicani străvechi de acum 12.000 de ani. Capul simboliza Creatorul. Pe cap e o coroană cu şapte raze, simbolul numeric al creaţiei. La capătul din stânga al razelor este un vârf de săgeată sau de suliţă, simbolul activităţii în desfăşurare. Corpul este cel al unei crisalide, glifa utilizată de vechii mexicani pentru a denota casa forţelor. Sunt patru linii repetate una peste alta – Cele Patru Mari Forţe Primare. De fiecare parte se găseşte simbolul Creatorului care realizează creaţia prin Cele Patru Forţe Sacre. Simbolul Creatorului fiind reprezentat de doua ori, semnifică principiul dual.

Acestea sunt singurele patru tăbliţe tipice din colecţia Niven care se referă la principiul dual al Creatorului. Sunt o mulţime de alte variante, prea numeroase pentru a le aminti aici.

Grupul 2

Este un grup interesant de tăbliţe datorită faptului că arată o formă „comunistă” de guvernământ. Cel puţin în privinţa pământului şi a recoltelor în rândul acestor locuitori ai Americii de Nord de acum 12.0U0 de ani şi mai bine. Sunt doar patru tăbliţe din mai multe duzini aflate în colecţia Niven referitoare la recolte şi pământuri. Din acest grup pe tăbliţe reiese că tot pământul era deţinut de guvern. Anumiţi oameni îl cultivau, iar recoltele erau împărţite în funcţie de cerinţe.

Scrieri similare nu sunt deloc rare şi se găsesc în toate ţările din Orient. În ce măsură forma „comunistă” de guvernământ se potrivea acestor popoare, nu aş putea să spun. Nu găsesc nici o menţiune despre bani în nici una

din descrierile celor 2600 de tăbliţe din colecţia Niven. Aceste scrieri arată că după ce recoltele erau strânse, ele erau împărţite. Am găsit în anumite tăbliţe că o parte din ele revenea guvernului şi întreţinerii templelor şi o anumită parte revenea fiecărei persoane. Dacă după o astfel de împărţire mai rămânea o parte din recoltă, aceasta era pusă

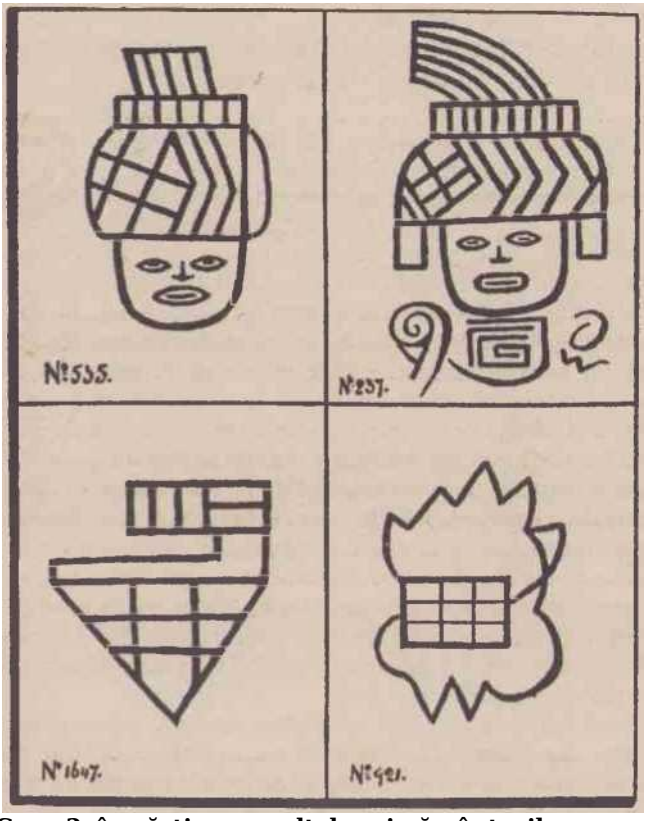

Grup 2. împărţirea recoltelor şi pământurilor

într-un grânar comun şi păstrată pentru a face faţă unor situaţii neprevăzute care puteau să apară în viitor, cum ar fi: recolte mici, foamete etc. în astfel de cazuri surplusul era preluat şi distribuit oamenilor astfel încât sărăcia şi nevoia erau necunoscute printre aceştia. O formă similară de guvernământ exista în rândul Incaşilor atunci când au fost descoperiţi de europeni. în câteva mici state din Orient această formă de guvernământ există şi astăz

Atât în aceste tăbliţe, cât şi în scrierile orientale, se arată că împărţirea recoltelor nu era peste tot la fel. în ţările Naga, de regulă, a şasea parte din recolte era

utilizată pentru întreţinerea guvernului şi a templelor. în majoritatea ţinuturilor i ghure, pentru

aceleaşi scopuri, era rezervată, în general, a noua parte din recoltă. Nu se ştie nimic despre cauza acestor diferenţe. în aceste tăbliţe am găsit că partea ce revenea guvernului şi templelor varia de la a şasea la a douăsprezecea parte. Partea ce revenea templelor este numită „Paftea Celui Sfânt şi Unic". în scrierile orientale am găsit referinţe similare la „terenul" domnului. într-o tăbliţă orientală ce reprezenta împărţirea în nouă părţi, am găsit pătratul din centru, simbolul Creatorului, adică un cerc cu punct. De fapt acest lucru este destul de obişnuit în Orient.

Tăbliţa nr. 1647

Prezintă nouă diviziuni cu părţile alocate guvernului şi templelor şi un hambar comun pentru cazuri de urgenţă în viitor.

Tăbliţa nr. 237

Arată sase împărţiri şi forma lor de distribuire. Este forma generală de împărţire utilizată de civilizaţia Naga şi este încă practicată în câteva state mici din India.

Tăbliţa nr. 921

Prezintă nouă împărţiri cu procentele obişnuite în ţinuturile uighure.

Tăbliţa nr. 535

Arată, de asemenea, nouă împărţiri cu precizarea alocării lor finale.

Aceste patru tăbliţe sunt tipice unui grup de peste 100. Există un grup format din 116 minunate figuri simbolice din colecţia Niven în care nici o imagine nu seamănă perfect cu cealaltă. Acestea sunt imaeini pur convenţionale şi nu aveau intenţia să reprezinte nici o formă de viaţă. Ele arată originea Forţelor Primare şi modul cum acţionează acestei.

Corpul este în formă de gogoaşă sau crisalidă, Simbolul străvechi pentru Casa Forţelor şi se referă doar la cele Patru Mari Forţe Primare. Corpul sau gogoaşa au diferite linii gravate pe ele. Aceste linii sunt scrieri care

ne spun ceea ce simbolizează figura. Scrierea pe bază de linii este una din cele mai vechi forme de scriere ezoterică, o scriere cu semnificaţie ascunsă, iniţiatică. Numerele: folosite în această formă de scriere merg de la unu la zece. Zece era un număr care nu se scria niciodată, dar glifa Lahun era utilizată în locul său. Numărul zece nu era folosit deoarece era simbolul numeric al Creatorului şi era considerat un sacrilegiu să-l foloseşti, astfel încât în locul său a fost creat un înlocuitor. Scrierea numerică a continuat să fie

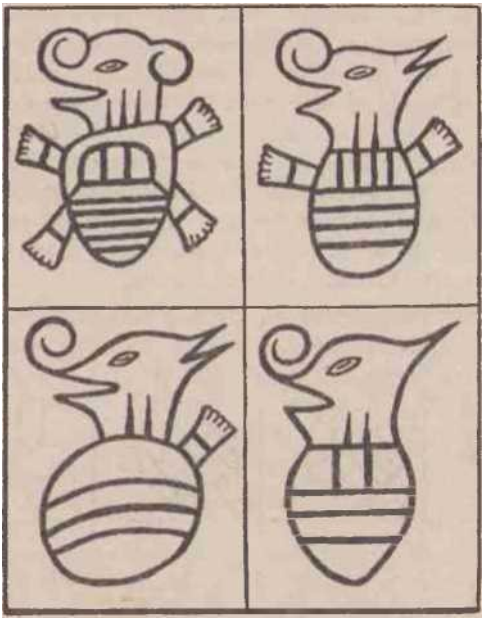

Grup 3. Modurile de acţiune ale Forţelor Primare

utilizată de preoţi până târziu în istoria omenirii A fost folosită în Egipt până în anul oOO î.Ch. şi probabil chiar mai târziu. Atunci când Pitagora, filozoful grec, a fost în Egipt, i s-au încredinţat secretele rengiei egiptene şi a fost iniţiat în scrierea numerică. Istoria grecilor ne spune că, la întoarcerea sa în Elada, el i-a învăţat pe elevii săi „să onoreze numele zeului prin numere”, iar „numărul Patru reprezenta numele mistic al Puterilor Creatoare”. Toate crucile, inclusiv crucea cavalerilor de la Malta, sunt simboluri ale Forţelor Creatoare mistice – cele patiu braţe sunt cele patru forţe.

Pe fiecare figură din acest grup scrierea lineară de pe trupul acestor figuri menţionează Creatorul sub forma Marii Forţe Primare, care guvernează toate celelalte forţe. Toate cele Patru Mari Forţe Primare sunt arătate ca fiind sub comanda sa.

Trunchiul este simbolul direcţiei în care anumite forţe

se deplasează în Univers. El reprezintă atât mişcări circulare cât şi eliptice. Cuprinde, de asemenea, mişcarea corpurilor în jurul axelor lor.

Toate aceste figur, cu o singură excepţie au feţele îndreptate spre vest, iar trunchiul este curbat către est. Numărul membrelor de pe aceste figuri variază de la zero la patru. Ele marchează mişcările forţelor în univers.

în acest grup de tăbliţe se arată cum marile forţe centripete, care colectează gazele, le aduc într-o masă compactă şi apoi le modelează, au evoluat transformându-se în forţa giroscopică a pământului care ţine pământul într-o poziţie relativ verticală şi împiedică rotirea lui la întâmplare. Detaliile acestui fenomen, le voi trata într-o altă lucrare: *Forţele Cosmice.*

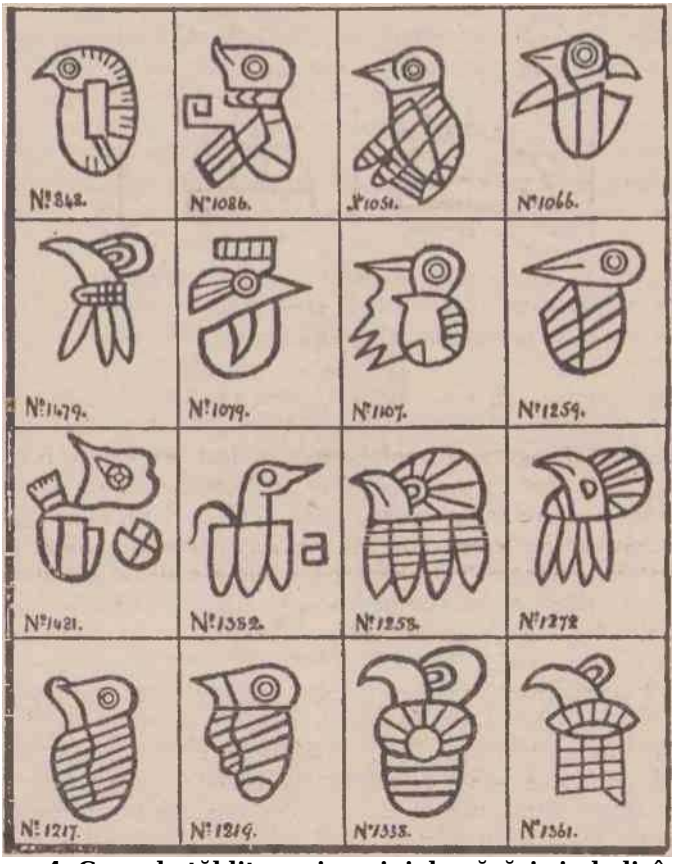

Grup 4. Grup de tăbliţe cu imagini de păsări simbolizând forţele creatoare

Grup

Acest grup de tăbliţe este, fără discuţie, unul din cele mai neobişnuite vestigii transmise generaţiei actuale de către înaintaşii noştri.

În rândul tuturor popoarelor antice, anumite păsări erau considerate sacre, având legate de ele un număr de legende obscure, în care nu se spunea nimic clar. în cursul cercetărilor mele în Orient, am găsit o singură pasăre considerată sacră – *găsea.* Pe o gravură în piatră am găsit, de asemenea, copiii continentului MU, în timp ce emigriu, redaţi ca nişte gâşte înnotând pe apă. Un alt exemplu deosebit este zeul egiptean Seb, al cărui coif este în formă de gâscă. în *Cartea egipteană a Morţilor,* se vorbeşte despre Seb ca fiind tatăl zeilor şi, de asemenea, ca fiind gâscă care produce oul din care s-au format pământul şi omul. Seb are un rol important atribuit în legenda intitulată „Distrugerea omenirii de către RA". Oricum, este indiscutabil că pentru egipteni, Seb

reprezenta, ca simbol, Creatorul.

Printre unii indieni din Alaska, simbolul Creatorului este o pasăr în *Cercetările Polineziene* ale lui Ellis[VIII], acesta consemnează o legendă ce corespunde celor descrise mai sus. Ellis spune: „în insulele Sandwich există o tradiţie care spune că nu a fost nimic decât apă la

VIII Voi. I, pag. 100.

început şi atunci o pasăre mare a coborât din înălţimi şi a ouat un ou în mare, iar oul s-a deschis şi au apărut insulele Hawaii".

Am găsit multe alte simboluri avicole printre tăbliţele din colecţia Niven. Scrierile de pe ele arată că erau simboluri ale Creatorului. Din diverse date privind simbolurile avicole pe care le-am adunat, am ajuns să cred că într-o anumită parte a Ţării Mamă o pasăre a fost aleasă să simbolizeze Creatorul, în locul obişnuitului Şarpe ornamentat.

Acestea sunt singurele tăbliţe pe care le-am întâlnit vreodată conţinând păsări simbolice, deşi scrieri şi inscripţii despre acestea se găsesc din belşug în toate ţinuturile antice.

Grupul 5

Şarpele a fost întotdeauna simbolul apelor. De la începuturi, *Khan,* şarpele neomamentat, a fost singurul simbol al apelor.

		itm.	
/\ N'tt*		***Ifsv***	
NIto».	***IC****	***tClM.***	

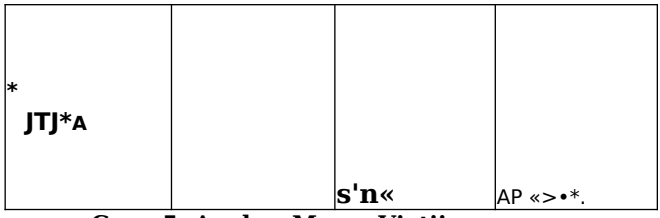

Grup 5. Apele – Mama Vieţii

Există cel puţin 50 de tăbliţe în colecţia Niven simbolizând pasaje din porunca a cincea a creaţiei, aşa cum sunt prezentate detaliat în Scrierile Sacre Inspirate. Am ales 16 dintre ele pe care le-am apreciat drept tipice. Deoarece spaţiul nu-mi permite să dau descifrarea tuturor textelor, am ales doar o tăbliţă, cea cu nr. 328.

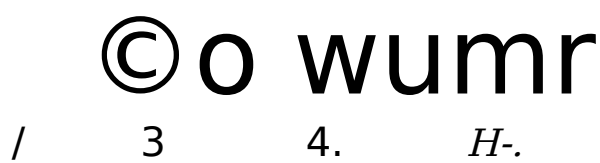

1. 2. 3. 4. 5. – împărţirea – cheie şi descifrare.

Imaginea de pe această tăbliţă simbolizează prima dintre vietăţile care au apărut în ape.

Frg. *1*

Khan, *Şarpele neomamentat.*

Fig. 2

Un ou cosmic, *germenul vieţii de astăzi.*

Fig. 3

Glită compusă, *prezentată în detalii în figurile 4 şi 5.*

Fig. 4

Un *abis,* o gaură adâncă, adâncime etc.

Fig. 5

Numărul Patru, forma uighură de scriere.

A cincea poruncă a creaţiei'.

„Şi Creatorul a spus: «Apele să dea naştere vieţii». Atunci săgeţile Soarelui au întâlnit săgeţile Pământului, în mâlul apelor şi din particulele de mâl s-au format ouă cosmice. Din aceste uuă a luat naştere viaţa aşa cum S-a

poruncit.”

Doar *un* ou este arătat pe această tăbliţă şi e aşezat *în afara* Şarpelui încolăcit, astfel încât Şarpele este reprezentat în timp ce creează oul. Fiind doar un ou, simbolizează primul ou. Aşadar *prima* formă de viaţă apărută în ape şi *prima formă de viaţă apărută pe pământ.* în Scrierile Sacre, Şarpele este reprezentat ca având un cuib cu ouă în interiorul zonei încolăcite, indicând faptul că diferite forme de viaţă au apărut în acelaşi timp.

Sub Şarpele care creează oul, se află glifa compusă. Fundul abisului este albia oceanului. Acolo mâlul este sedimentat şi din el se va forma oul cosmic. Numărul Patru simbolizează cele Patru Mari Forte Primare executori ai poruncilor Creatorului.

Comentariu'.

„Porunca Creatorului către cele Patru Forte Sacre a fost: «Apele să dea naştere vieţii». Cele Patru Forţe Sacre au acţionat şi un ou cosmic s-a format din mâl, pe fundul apelor, din care prima dintre formele de viaţă de pe pământ a luat naştere, aşa cum s-a poruncit.”

Această tăbliţă demonstrează suficient de clar că vechii mexicani şi-au întocmit cosmogonia din Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului MU, obârşia tuturor lucrurilor.

	kx	**N'M-**	*Wl*i.*

Grup 6. Vechi simboluri ale celor Patru Mari Forţe Sacre

Grupul 6

Datorită lipsei de spaţiu am ales doar câteva din simbolurile ilustrate în grupul 6, pe care încerc să le descifrez şi să le traduc mai în amănunt.

TABLET

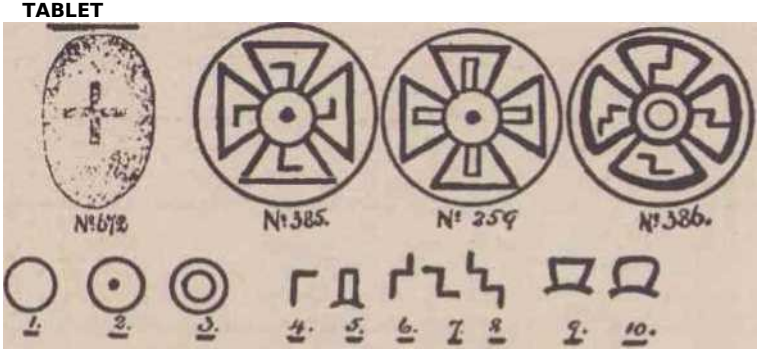

Tăbliţele nr. 672 nr. 385 nr. 259 nr. 386

1. Cercul exterior din jurul crucii: Universul.
2. Simbolul colectiv Naga al Soarelui drept Ra
3. Simbolul colectiv uighur al Soarelui drept Ra
4. Glifa careînseamnă Constructor
5. Glifa careînseamnă Coloană, Stâlp
6. Glifă careînseamnă Geometru
7. Glifă careînseamnă Arhitect.

8. Glifă care înseamnă Rege (Trepte către tron)
9. Glifa care înseamnă Cer, Eter (triunghi)
10. Glifă care înseamnă Completat, împlinit.

EPP

Numărul Sacru Patru *(Fig. J)*
Putere *(Fig. 2)*
Stabilită *(Fig. 3)*

Grup 7

Fiecare din aceste tăbliţe arată acţiunea uneia sau mai multora din cele Patru Mari Forţe Primare.

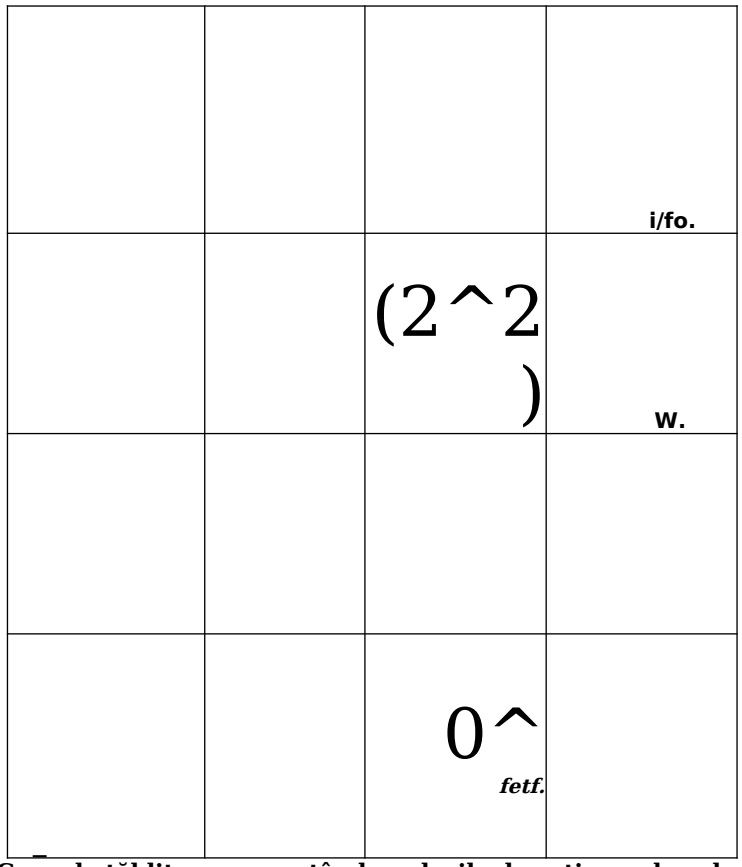

Grup de tăbliţe reprezentând modurile de acţiune ale celor Patru Forţe Primare.

Capitolul V

AMERICA DE SUD

în timpul cercetărilor mele privind trecutul preistoric, America de Sud m-a uimit mai mult decât oricare altă zonă de pe pământ. Acolo se întinde un vast continent alături de Ţara Mamă, ca să spunem aşa, care nu spune încă o vorbă despre Prima Mare Civilizaţie a Planetei, deşi ţinuturile alăturate, America Centrală şi de Nord sunt pline de vestigii. A crede că America de Sud nu cuprinde astfel de mărturii ni se părea de neconceput, mai ales când am găsit atât consemnările orientale cât şi legendele care circulau în Insulele din Mările Sudului, spunându-ne despre copii din Ţara Mamă care au navigat în întreaga lume cu navele lor. Dacă au călătorit în întreaga lume, America de Sud fiind un ţinut apropiat, atunci trebuie cu siguranţă să includem şi acest continent între ţinuturile străbătute, iar vestigiile Primei Mari Civilizaţii trebuiau să se găsească undeva. Şi acest lucru era pentru mine ca o piesă de puzzle, care nu se potrivea în schema Primei Mari Civilizaţii Umane. Am fost indus în eroare de acceptarea rapoartelor ştiinţifice despre Incaşi, care s-au dovedit a fi teorii perfect greşite, elaborate de arheologi tară experienţă.

în ultimele mele călătorii prin Tibet, la una din mănăstirile occidentale, am găsit nişte tăbliţe mai mari, care s-au dovedit a conţine hărţi ale diferitelor părţ ale pământului. între aceste hărţi era una pe care am recunoscut-o ca fiind a Americii de Sud. Datarea sa era marcată de poziţiile anumitor stele din unele constelaţii.

Astronomii îmi spun că aceste stele se aflau în poziţiile date acum 25.000 de ani. Această hartă mi-a limpezit multe lucruri ne care până atunci nu reuşisem să le înţeleg. America de Sud, deşi este fără discuţie una din cele mai bogate zone arheologice de pe pământ, trebuie încă să aştepte începerea primelor cercetări în acest sens.

Cu 25.000 de ani în urmă, conform acestei hărţi, două mari şiruri de colonişti străbăteau centrul Amtncii de Sud în ambai

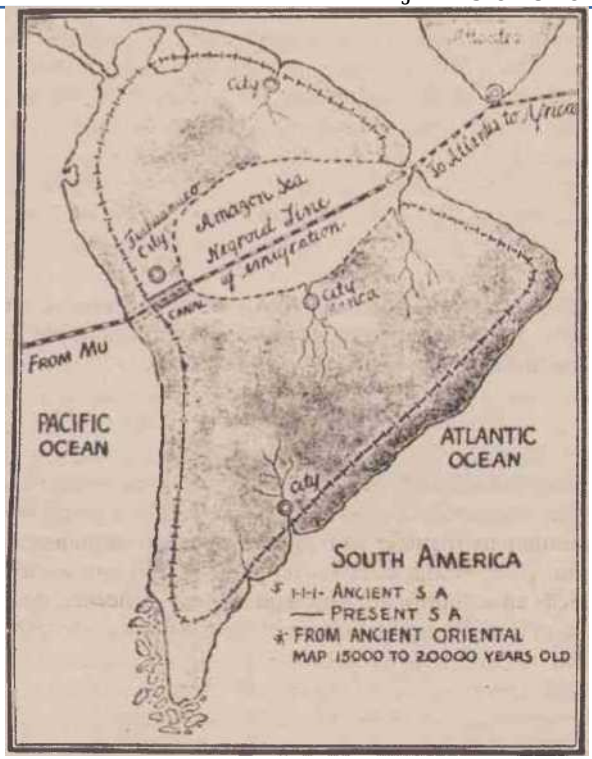

Pe hartă *
De Ia Mu / Linia negroidă de emigraţie / Către Atlantida şi Africa
city = cetate
I—|—|— America de Sud în Vechime.
-------- — America de Sud în prezent.

***America de Sud cu vechea Mare Amazónica şi canalele care o legau de Oceanul Pacific,* reprezentate pe o tăbliţă veche de 20.000 de ani, descoperită într-una din mănăstirile din vestul Tibetului.**

caţiuni; nu ambarcaţiuni zburătoare, ci pur şi simplu ambarcaţiuni care stăteau pe apă; ambarcaţiuni propulsate cu pânze şi vâsle. Coloniştii plecau din Ţara Mamă, aflată în Oceanul Pacific, către Atlantida şi mult mai departe, prin Marea Mediterană până în Asia Mică.

Nici un savant sau arheolog nu pare să fi făcut vreo

legătură între America de Sud şi o civilizaţie antică, cu toate că înainte de scufundarea Ţării Marnă a existat aici o mare civilizaţie. Şi asta cu zeci de mii de ani înainte ca acei afurisiţi oameni vechi, asemănători maimuţelor din Europa să le fi împrăştiat oasele, amesteciindu-le cu ale lor pentru a-i induce în eroare pe viitorii cercetători.

Înainte de a pătrunde în tainele lumii vechi, voi inversa ordinea obişnuită a lucrurilor şi voi trece în revistă ceea ce s-a scris despre istoria antică a Americii de Sud. Cele mai importante din aceste scrieri sunt despre Incaşii din Peru. Să vedem ce s-a spus despre ei, deoarece în loc să fie antici, ei sunt doar din zilele noastre.

PERU

Peru este celebru pentru existenţa pe teritoriul său a civilizaţiei Inca. Incaşii nu erau un popor preistoric şi nici nu pot fi consideraţi un popor vechi. Numele Inca a fost luat de la numele regelui lor sau de la un conducător numit „INCA”. înainte de alegerea unui rege, ei erau un popor amestecat. Printre ei se aflau membri ai populaţiei Quiche din America Cenţi ală, care au emigrat din Guatemala în Peru şi s-au stabilit alături de locuitorii acelui ţinut, care se numeau Aymaras. Influxul de Quiche în Peru a avut un caracter prietenesc, aşa cum vin astăzi europenii în Statele Unite şi se stabilesc printre americani. Imperiul Inca nu a fost un stat preistoric şi nici nu putem pretinde în vreun fel aşa ceva. El a fost format de un popor cu un înalt nivel de civilizare care fusese izolat şi necunoscut lumii exterioare până acum 400 de ani, când ei au fost descoperiri de spanioli, iar marea lor civilizaţie a fost distrusă. Imperiul Inca a luat fiinţă între anii 800 şi 1000 d.Ch. şi a dispărut o dată cu venirea cuceritorilor spanioli în anul 1352, deci a durat doar circa 500 de ani.

Dinastia Inca a avut 14 împăraţi sau Inca. Numele primului împărat, fondatorul dinastiei, a fost Manco Camac. Tradiţia spune că el s-a căsătc..t cu sora sa, deoarece acesta era obiceiul pentru a păstra sângele regal neamestecat. Aşa cum bine se ştie, această piactică a fost dominantă şi în vechiul Egipt şi în civilizaţia Maya.

Naşterea lui Manco Camac este înconjurată de numeroase şi variate mituri. O tradiţie sau un mit spune că el s-a născut din Soare. Acest mit sugerează că sfera cerească avea o familie destul de amplă şi de interesantă în Peru. Un alt mit afirmă că mama sa a fost o femeie nemăritată dintr-o familie de rang înalt. Descoperind că va avea un copil, ea s-a dus şi a trăit pe una din insulele de pe lacul Titicaca, pentru a-şi ascunde ruşinea, până când fiul său a ajuns la vârsta bărbăţiei. Atunci ea a venit cu el pe ţărm şi l-a prezentat oamenilor, ca fiind de concepţie divină, trimis să le fie rege. Poporul a crezut povestea ei şi l-a ales Inca.

Există la British Museum din Londra un manuscris pcruvian încă nepublicat, scris la începutul anului 1631, de un preot iezuit numit Anello Alivo, care afirmă că strămoşii lui Manco Camac, fondatorul dinastiei Inca, au fost colonişti Quiche din America Centrală. Limba băştinaşilor de azi din Peru e numită Quichua, din ramura Quiche a coloniştilor Maya.

Manco Camac a fost în mod ey ident descendent al uneia dintre familiile regale din Ţara Mamă, Imperiul Soarelui, deoarece atunci când a urcat pe tron, el şi-a asumat titlul colonial imperial de „Fiu al Soarelui”. De aici a apărut mitul că Sfera cerească a fost tatăl său.

Coloniştii Quiche din America Centrală au fondat civilizaţia Aymara (locuitorii care stăpâneau ţinutul şi alături de care s-au stabilit), care erau mult mai avansaţi decât ei, încât s-au adaptat noului mod de viaţă, dar şi-au păstrat limba, astfel încât marea civilizaţie Inca nu era de origine Quiche, ci Aymara. Unii scriitori au afirmat că Incaşii au invadat şi cucerit Peru. De unde au scos ei această idee nu-mi pot imagina? Atât tradiţiile cât şi documentele scrise afirmă că a fost o colonizare prietenească, similară cu stabilirea europenilor în Statele Unite. Trebuie să afirmam din nou că nu au existat Incaşi înainte ca Manco Camac să fi fost încoronat; înainte de asta erau doar Aymara şi Quiche. Atunci când Manco Camac a fost încoronat şi numit Inca, atât Aymara cât şi Quiche au adoptat numele de Inca în onoarea noului lor conducător.

Partea fascinantă a istoriei peruviene nu este totuşi povestea Incaşilor sau a locuitorilor Aymara, ci a celor

care i-au precedat. Cu 16.000 de ani sau mai mult în urmă, Peru s-a bucurat de o civilizaţie la fel de înfloritoare ca şi cea din Yucatan, fiind cam pe vremea când începea istona egipteană. A existat o cetate străveche, preistorică, în Peru, ale cărei ruine sunt acum numite Tiahuanaco, pe malul lacului Titicaca, aflat în prezent la 13.500 de picioare deasupra nivelului Oceanului Pacific (peste 4000 de
metri} Atunci când a fost construită, cetatea se afla pe o câmpie aflată la câteva picioare deasupra nivelului mării. De atunci munţii Anzi s-au înălţat şi cetatea s-a ridicat o dată cu ei. Există un monolit remarcabil la Tiahuanaco, acoperit cu figuri şi scrieri simbolice, pe care le-am descifrat şi tradus în lucrarea *MU — Continentul Dispărut.* Caracterele utilizate sunt toate în alfabet Maya. Acest fapt arată când a fost înălţată această piatră dintr-o bucată. Faptul că a fost construită la sau aproape de nivelul mării este dovedit de existenţa a numeroase scoici marine în apropiere.

Această civilizaţie şi cetate sunt menţionate pe o tăbliţă orientală cu o hartă însoţitoare de pe care am reuşit să obţin o copie. Voi reda conţinutul ei mai târziu, în continuare.

Atunci când spaniolii au cucerit Peru, ei i-au întrebat pe localnici cine a ridicat impresionantele construcţii de la Tiahuanac«. Răspunsul pe care aceştia l-au dat a fost: „Au fost construite înainte ca soarele să răsară în ceruri". Ceea ce înseamnă înainte ca ţara să devină imperiu colonial. Aceeaşi expresie este folosită de Valmiki, înţeleptul istoric hindus care spunea referitor la Imperiul Naga: „înainte ca soarele să se fi înălţat deasupra or zontuluî[1]. Faptul că structurile din jurul lacului Titicaca au fost construite înainte ca munţii să se fi înălţat nu este doar opinia mea, deoarece E. B. Enock, marele geolog sud-american a ajuns în mod evident la aceeaşi concluzie, aşa cum se vede din cartea sa despre Peru. Dacă putem judeca după ceea ce s-a întâmplat în alte părţi ale lumii în care s-au înălţat lanţuri de munţi, este rezonabil să presupunem că, atunci când s-au înălţat Anzii, aproape toţi locuitorii din Peru au fost nimiciţi, cu excepţia câtorva nătăfleţi. Probabil că aceşti supravieţuitori au scăpat cam pe la izvoarele Amazonului şi au decăzut în sălbăticie,

astfel încât există o posibilitate ca unii din locuitorii din zona actuală a izvoarelor Amazonului să fie descendenţi ai celor care au construit cetatea Tiahuanaco.

Atunci când Charles Darwir. a fost în Peru, în 1835, el s-a întâlnit la Lima cu un anume domn Gill, inginer civil, care avansase teoria că sterilitatea ţinutului din jurul ruinelor aflate pe malul lacului Titicaca se datora cursurilor artificiale de apă ("canalelor), care, zicea el, fuseseră construite de Incaşi şi drenaseră apele de suprafaţă. Incaşii nu construiseră cursuri de apă sau canale; ele fuseseră construite cu 16.000 până la 18.000 de ani înainte de epoca incaşilor. Acestea erau în stare de ruine atunci
când locuitorii Aymara au venit prima dată în Peru, cu mult timp înainte ca ei să ia numele de Inca. Starea actuală a acestor canale confirmă faptul că ele fuseseră construitte înainte de înălţarea munţilor şi atunci când Peru era un ţinut jos. în loc să priveze ţinutul de apă, aceste canale erau căi navigabile prin care treceau numeroase vase.

Harta la care ne-am referit mai sus se spune că este veche de circa 20.000 de ani, cu toate că pe ea nu se află nici o dată. Ea arată pentru prima dată canalele la care ne-am referit, legând Oceanul Pacific de o mare interioară care ocupa întreaga zonă pe care se întinde astăzi bazinul mlăştinos al Amazonului. în capătul răsăritean al acestei mări interioare este redată o strâmtoare care ducea către Oceanul Atlantic. Cetatea Tiahuanaco este plasat în aproapierea canalului. Pe hartă sunt reprezentate şi alte oraşe între care Manoa, legendara Cetate de Aur.

Locuitorii din Peru practicau ritualuri şi ceremonii considerate ca fiind orientale şi care au produs multe speculaţii printre oamenii de ştiinţă. Aceste practici pot fi considerate ca provenind din două surse: prima din Ţara Mamă MU; a doua, prin intermediul conquistadorilor spanioli. Spaniolii care au invadat şi cucerit Xmerica de Sud, proveneau din sudul Spaniei, unde totul amintea o atmosferă maură, ei înşişi fiind pe jumătate mauri în toate concepţiile lor. Peruvienii de azi păstrează multe din vechile obiceiuri. înainte de a bea dintr-un vas, ei toarnă pe pământ câteva picături şi înainte de a mânca ceva solid, sunt aruncate pe pământ câteva firimituri şi ei

repetă: „Pentru Pacha-Mama”, în semn de recunoştinţă faţă de Pământul Mamă, de unde veneau toate elementele care susţineau viaţa. Avem aici o umbră a Ţării Mamă. *Mama* este un cuvânt provenit direct din limba mamă. MU înseamnă Ma, iar Ma sau Mama înseamnă pământ, în funcţie de locul şi de modul în care era folosit cuvântul. O legendă din Peru relatează că, la origine, a existat un imperiu în jurul lacului Titicaca, alături de Inca, ai cărui locuitori erau de altă rasă, numită Chanca. Aceştia sosiseră în Peru cu vreo 2000 de ani înainte din centrul Americii de Sud pe fluviul Amazon şi unul din afluenţii săi. „Erau dintr-o ţară de dincolo de păduri”, un imperiu puternic ale cărui graniţe erau munţii cei mari. Aceşti munţi înconjurau imperiul, care avea o minunată capitală numită Manoa (Cetatea de Aur). S-ar părea că imperiul Chanca a fost distrus prin cucerirea şi asimilarea lui de către Incaşi. Legenda întreagă va apărea în comentariile referitoare la Brazilia.

VENEZUELA

Atunci când am fost în America Centrală, am obţinut diferite legende despre locuitorii Cara, ce părăseau America Centrală şi mergeau spre sud unde formau aşezări pe malurile unor fluvii. Aceste legende se referă la un moment petrecut cu peste 16.000 de ani în urmă. Să consultăm memoriile de călătorie şi însemnările exploratorilor din Ameri< a de Sud.

Leonard V. Dalton în cartea sa „Venezuela” spune: „Sunt numeroase vestigii străvechi ale locuitorilor Cara în munţii şi pădurile aflate de -a lungul frontierei dintre Venezuela şi Columbia.

De-a lungul fluviului Orinoco şi în întregul teritoriu al Guyanei se găsesc numeroase inscripţii pe stânci reprezentând o etapă foarte timpurie a scrierii picturale sau a pictografiei.

Locuitorii Cara mai există încă în Venezuela. Unul din triburile lor de azi, care se trag din ramura străveche, este cel numit Godjiros. Fiecare din satele lor are în frunte un şef numit *Cacique.”*

Aici există o remarcabilă coincidenţă – un număr de cuvinte Cara sunt aceleaşi cu cele folosite de indienii Pueblo, sugerând faptul că în vechime, într-o anumită

perioadă, cele două populaţii s-au învecinat din punct de vedere geografic, fie aici în America, fie în Ţara Mamă. Cacique este un cuvânt important atât în limbajul Cara, cât şi al indienilor Pueblo şi al altor triburi indiene. Există o populaţie numită Guaharibo, care trăieşte în zonele cele mai greu accesibile ale pădurilor din sudul Venezuelei şi are multe din trăsăturile tribului pierdut din America Centrală, cum ar fi faptul că au capetele foarte urâte. Despre aceşti oameni se spune că sunt violenţi şi inabordabili, printre cei mai răi sălbatici din Venezuela.

BRAZILIA

Atunci când au apărut primele aşezări umane în Brazilia, întregul bazin al Amazonului era o mare interioară, un fel de Mare Mediterană. Nu existau munţi între Amazon şi Oceanul Pacific. Bazinul Amazonului a devenit o întindere mlăştinoasă după ce imensa insulă a Atlantidei s-a scufundat. Pentru a umple golul imens din Oceanul Atlantic, produs de scufundarea Atlantidei, toate apele din jur au fost antrenate până când s-a ajuns la un nivel stabil. în zonele cu ape puţin adânci, uscatul a rămas deasupra nivelului marii. Cum apele Mării Amazonice erau puţin adânci, apele s-au retras în aşa măsura încât întregul spaţiu a rămas o imensă mlaştină. în fosta mare interioară curgeau mai multe râuri care sunt acum afluenţi ai marelui fluviu Amazon.

Locuitorii Cara din America Centrală au înfiinţat una din primele lor aşezări din America de Sud pe unul din râurile ce se vărsau dinspre sud în Marea Amazonică. O tradiţie guatemaleză de azi, aşa cum mi s-a spus, afirmă: „Un grup de locuitori Cara au părăsit America Centrală de pe ţărmurile Mării Caraibelor şi au navigat spre sud până la un râu mare. Au găsit un ţinut uscat, plăcut şi sănătos, s-au stabilit acolo şi au devenit un popor mare. Au construit o cetate mare în jurul unor lacuri de basm, au înălţat temple de aur, iar numele oraşului a fost Manoa.”

Cele de mai sus se referă la evenimente mai vechi de 16.000 de ani. în epoca noastră colonelul Fawcett a descoperit în centrul Braziliei, la 1500 de mile (circa 2300 kilometri) în interior, între izvoarele râurilor Huigu şi

Tapajos, un oraş străvechi. Această parte a Bi aziliei este o regiune imensa, neexplorată. Râurile Huigu şi Tapajos sunt principalii afluenţi sudici ai Amazonului. Acum câţiva ani, colonelul Fawcett a prezentat o statuetă pe pieptul căreia se afla o inscripţie. Am văzut-o doar câteva secunde. Inscripţia totuşi era uşor de citit, fiind scrisă în alfabetul Cara şi Maya şi nu era mai veche de 2000 de ani. Cred că Fawcett trebuie să fi descoperit ruinele oraşului Manoa. Doi dintre prietenii mei care au explorat aceeaşi regiune s-au întors cu puţin timp în urmă. Ei au descoperit numeroase vestigii printre care urmele podului străvechi numit Tia Chanca. Ei mi-au povestit despre o porţiune rămasă intactă de 500 până la 600 de picioare (circa 1,5-2 kilometri). Drumul care traversa podul se află la 300 de picioare deasupra solului (aproape 100 de metri).

Legenda Peruviană „Locuitorii Chanca au venit în Peru din zona centrală a Americii de Sud, dintr-un imperiu puternic, ascuns în interiorul unui inel muntos, a cărui capitală era Manoa – Cetatea de Aur.

Regele acestui imperiu avea doi fii, iar atunci când regele a murit, cei doi fii au pretins tronul. S-a ajuns la război civil, la început unul din fraţi fiind în avantaj, apoi celălalt. în cele din urmă, fratele mai tânăr l-a forţat pe cel mai mare să se retragă în păduri împreună cu susţinătorii săi. Aceştia au construit bărci şi au coborât pe râul care curgea printre păduri. La vărsarea acestuia, ei au întors bărcile şi au urcat pe fluviu. După multe greutăţi, încercări şi aventuri, au ajuns la lacul Titicaca şi s-au stabilit acolo. S-au înmulţit şi au devenit un popor mare, nu- mindu-se Chanca."

Aceşti locuitori chanca au fost cuceriţi de Inca, iar ţinutul lor anexat. în legendă se dă timpul sosirii lor pe malul lacului Titicaca până când au fost cuceriţi de Inca; dar timpul este măsurat în generaţii şi nu se precizează numărul de ani pentru o generaţie, durata în ani este greu de stabilit fiind probabil de 1000 de ani.

ARGENTINA

Unele ruine preistorice au fost găsite pe malurile râului La Plata, în Argentina. Nu de mult timp, în aceste

ruine a fost găsită o inscripţie ce părea a fi copia exactă a unei inscripţii descoperite în Mongolia, în mijlocul Asiei.

Ia[fă bei confirmări ale legendei din America Centrală. Nu există fum iără toc. Nu există legendă fără un fapt rea' aflat în spatele ei. Găsiţi faptul şi istoria se va îmbogăţi.

POPULAŢIILE STRĂVECHI

5

Şi acum vine, după părerea mea, cea mai fascinantă parte a istoriei Americii de Sud – trecutul foarte îndepărtat. Oricât ni s-ar părea de ciudat astăzi, în vremurile străvechi, America de Sud a jucat un rol important în popularea lumii, deoarece a fost drumul de trecere pe care s-au deplasat două importante şiruri de colonişti din Ţara Mamă spre est. Topaerafia de azi a A.mericii de Sud este total diferită de cea de acum 20.000 de ani, atunci când şirurile de colonişti Cara şi negri părăseau Ţara Mama pentru a-şi găsi noi locuri şi mai mult spaţiu de locuit pe pământ Nu ni se spune când a început acest exod din Ţara Mamă, însă diferite consemnări ale emigraţiei se refera la 35.000 de ani, iar altele la 70.000 de ani. Atunc; America de Sud era ca şi restul lumii – plată şi fără munţi, deoarece acum mai puţin de 15.000 de ani nu se înălţaseră munţii, care să-l protejeze pe om de distrugerile frecvente produse ae cataclisme şi scufundări, iar acest lucru nici nu ar fi fost posibil, până când pământul nu a intrat în echilibrul magnetic final.

Valea de astăzi a Amazonului care include zona mlăştinoasă şi întregul bazin fluvial, era atunci o mare la fel de întinsă, înconiurată de uscat, cum este Marea Mediterana de azi. Marea Amazonică era legată în partea de răsărit cu Oceanul Atlantic şi în partea de apus cu Oceanul Pacific, prin intermediul unor canale. Aceste canale au rămas intacte şi au fost utilizate până când au început să se înalţe munţii. Exista o cale maritimă neîntreruptă între Ţara Mamă şi Atlantida, vestul Africii şi chiar până în Asia Mică, în extremitatea estică a Mării Mediterane. Liniile de ţărm ale acestei mări Amazonice sunt foarte clar marcate astăzi: ţărmurile nordice erau

de-a lungul dealurilor podişului venezuelean. De-a lungul acestui ţărm sunt câteva plaje minunate formate din cuarţ alb. Ţărmurile sudice sunt de-a lungul dealurilor din faţa munţilor Pan Alto. Ţăimurile răsăritene urmează creasta muntoasă care ajunge până în munţii Pan Alto, iar ţărmul apusean era constituit din actualul lanţ muntos al Anzilor.

Prima dată atenţia nrivind Marea Amazonică mi-a fost atrasă de una din tăbliţele-hărţi, menţionate mai sus, descoperite într-o mănăstire din Tibet. Am descoperit că aceste: hărţi erau datate: datele erau stabilite prin poziţia anumitor stele din anumite constelaţii.

Chiar dincolo de ieşirea din strâmtoare în Oceanul Atlantic, este consemnată o porţiune de pământ, dar nu i se dă nici un nume. Am presupus că era Atlantida şi am notat acest lucru pe hartă. Sunt reprezentate diferite cetăţi: unele cu numele, altele fără. Una din aceste cetăţi este situată foarte aproape de canalele care făceau legătura cu Oceanul Pacific. Nu are nume, dar se află exact unde sunt ruinele de azi de la Tiahuanaco. A dot a cetate este situată pe ţărmul sud-vestic al mării. Poartă un nume care înseamnă „Cetatea Bijuteriei" sau „Cetatea Bijuteriilor". A treia cetate era situată cam la jumătatea ţănnului sudic insă puţin mai în interiorul uscatului şi era numită „Cetatea de Aur", fără îndoială legendara cetate Manoa. O altă cetate se afla mult mai departe spre sud pe ţărmul marii, cam pe unde este râul La Plata de astăzi. Nu i se dă nici un nume. O altă cetate se află pe ţărmul sudic al mării. După poziţia sa, cred că ar trebui să se afle pe undeva prin Venezuela de as'ăzi. Nici această cetate nu avea nume. Inscripţiile descoperite în diferite locuri arată că aceste cetăţi fuseseră construite de locuitorii Cara sau Kara.

Aceştia veneau direct din Ţara Mamă şi formau aşezări pe ţărmurile Mării Amazonice. De-a lungul ţărmului sudic ei au format în cele din urmă un regat. Mai târziu ne vom referi la acest regat, numindu-l regatul Cara, deşi există multe motive să credem că locuitorii se numeau Chanca Nu am găsit consemnări despre construirea canalelor înainte sau după constituirea regatului Cara. Acest rega[f] sau un continuator al său au existat până acum vreo 1500 de ani.

Se parc că imediat ce s-au stabilit definitiv pe

ţărmurile Mirii Amazonice aceşti locuitori Cara au început să se extindă către răsărit. Au stabilit aşezări pe coastele răsăritene ale Americii de Sud şi Centrale. Consemnări Mava afirmă că ei se aflau pe coastele Americii Centrale (Mayax) în timpul Reginei Moo. Aceasta a trăit conform manuscrisului Troano, acum 16.000 de ani. Locuitorii Cara trăiesc şi azi în statele din America Centrală. Ei nu sunt totuşi cu sânge pur; s-au amestecat foarte mult cu negrii şi sunt, în general, într-o stare de degradare. Marea Caraibelor a fost numită după aceşti locuitori Cara.

Ei au înfiinţat aşezări în Atlantida, iar de aici, prin Marea Mediterană, au ajuns până în capătul răsăritean al acesteia. S-au stabilit în Asia Mică şi în extremitatea sudică a Peninsulei Balcanice. Aici s-au despărţit în triburi semi-independer te luându-şi nume noi de la denumirile teritoriilor pe care le ocupau. Un trib sau grup şi-a luat numele de Atenieni. Din Egipt am aflat că una din vechile cetăfi ateniene, Atena antică, a fost distrusă de cutremure şi scufundată acum 11.500 de ani, cam în aceeaşi vreme în care s-a scufundat Atlantida. Egiptenii ne mai spun în continuări: că vechea Atenă fusese construită cu 17.000 de ani în urmă. Din momentul distrugerii vechii Atene nu mai aflăm nimic despre Carieni (urmaşii locuitorilor Cara) până în anul 1104 î.Ch., când a avut loc prima Olimpiadă. Urmaşii lor sunt acum cunoscuţi sub numele de greci. Unii din vechii lor filosofi se lăudau cu originea lor carianâ. Herodot pretindea că este carian.

Urmându-i pe locuitorii Cara până la capătul călătoriei lor, voi reveni în America de Sud să vedem dacă există unele vestigii ce se pot corobora cu cele de mai sus. Pe vârful munţilor Anzi, la 13.500 de picioare (peste 4000 de metri) fată de nivelul Oceanului Pacific, pe malul lacului Titicaca, se află ruinele unei cetăţi preistorice numită Tiahuanaco. *Este exact locul arătat pe harta tibetană.* Printre ruinele acestei cetăţi se află şi un minunat monolit, considerat de arheologi drept „una din minunile arheologice ale lumii”. Este complet acoperit de inscripţii, cea mai

mare parte fiind în alfabet Cara-Maya. Piatra, aşa cum am arătat prin descrierea şi traducerea ei din cartea însoţitoare, *MU — Continentul Dispărut,* este veche de circa 16.000 de ani.

în apropi re de ruinele acestei cetăţi se află vestigiile străvechilor canale cu maluri de piatră, şi *acest lucru coroborându-se cu harta tibetană.* Aceste canale constituie o minune pentru toţi cei care le-au văzut şi s-au făcut numeroase speculaţii în legătură cu cine le-a construit şi în ce scopuri. Acum nu mai sunt aliniate ca în vechime şi sunt distruse. Nivelul lor este pe unele porţiuni mai înalt, pe altele mai jos. Denivelările amintesc de valurile oceanului.

în multe locuri, la vest de ruinele cetăţii şi aie canalelor, se găsesc numeroase scoici marine, ceea ce arată că uscatul de la vest de cetate era sub nivelul mării atunci când s-au înălţat munţii. Asta dovedeşte, de asemenea, că atât oraşul cât şi canalele au fost la nivelul mării.

Vestigiile străvechii cetăţii Manoa sunt cunoscute, plorate până acum după câte ştiu eu.

în districtul Matto Grosso, care este o parte din fostul Imperiu Cai în, există un râu al cărui nume este însă neex

Shingu. Această pronunţie mi se pare a fi o urmă a influenţei Ţăi Mamă. în alfabetul de pe continentul MU exista o glifă foarte asemănătoare cu litera X. Era formată din aşezarea în cruce a două litere hieratice N (fig. 1) din alfabetul Ţării Mamă (fig. 2). Era un diftong pronunţat Sh.

în actuala limbă Hindi, toate cuvintele care încep cu Si sunt pronunţate Shi. De exemplu Siva se pronunţă Shiva. Sălbaticii cu pielea

¿f,

ocupă astăzi această regiune (Matto Grosso) îi numesc pe toţi albii „Caraibas". Aceasta vine desigur din cuvântul *caraib,* arătând că aceşti sălbatici ştiu culoarea oamenilor care au ocupat ţinutul înaintea lor.

cafenie care

Sfârşitul Imperiului Carian din America de Sud a fost asemănător cu cel al multor altor imperii antice.

Războaiele civile au redus şi au slăbit atât de mult poporul şi ţara încât au devenit o zonă ispititoare, dar şi o pradă uşoară pentru triburile războinice din împrejurimi. Bărbaţii au fost nimiciţi de către duşmanii lor şi doar cele mai frumoase dintre femei au fost lăsate în viaţă şi au devenit sclavele cuceritorilor.

în Peru am întâlnit o veche legendă Chanca, în care se spune că: „Chanca nu au locuit întotodeauna pe malul lacului Titicaca. Ei au venit dintr-o ţară depărtată din centrul uscatului (Brazilia). Au provenit dintr-o ţară înconjurată de munţi, cu o capitală minunată, înălţată pe malurile unui frumos lac. Numele cetăţii era Manoa, Cetatea de Aur Regele a murit şi a lăsat doi fii. Fiecare dintre aceştia pretindea tronul tatălui lor şi războiul civil care a urmat a durat mulţi ani. Norocul a fost la început de partea unuia, apoi de partea celuilalt, până când atât poporul cât şi ţara au fost epuizate. în timp ce se afla în cea mai proastă situaţie, printr-un act de trădare şi printr-un vicleşug, fratele mai tânăr a obţinut o victorie decisivă. El l-a alungat pe fratele său mai mare cu toţi susţinătorii săi şi familiile lor în păduri şi le-a permis să plece. Fratele mai mare şi însoţitorii săi au construit bărci şi au navigat în josul râului, până au ajuns la marele fluviu. Apoi au urcat pe marele fluviu, cât s-a putut naviga. Au debarcat şi după multe aventuri, dificultăţi şi încercări au ajuns pe malurile lacului Titicaca. Aici s-au stabilit şi l-au numit rege pe conducătorul lor, fratele învins. Ei îşi spuneau Chanca şi în acest loc s-au dezvoltat, au devenit numeroşi şi puternici.”

Conform legendei, marele război dintre cei doi fraţi s-a desfăşurat cu „30 de generaţii înainte”. Nu ni se spune câţi ani constituie o generaţie, iar generaţiile ar putea fi numărate începând din anul 1500 d.Ch.

Există numeroase legende în America Centrală despre Carieni şi Manoa, cetatea lor de Aur, precum şi despre distrugerea lor finală. Totuşi acestea sunt neclare şi ar fi inutil să le repetăm aici.

INSULA PASTELUI

5

Mi se pare că, pentru a completa povestea Carienilor,

va trebui să includ şi această misterioasă bucăţică de uscat, Insula Paştelui, care rezistă prin izolarea sa în mijlocul imensului Ocean Pacific şi care pare să fi fost atât de intim legată de locuitorii Cara, în nesfârşitele zile ale trecutului lor. Istoria, aşa cum este, a Insulei Paştelui, e dată în lucrarea noastră *ML' – Continentul Dispărut.* Am rezervat următoarele rânduri pentru această carte, deoarece mi se pare că există o legătură între statuile de pe Insula Paştelui, ace istă enigmă a lumii ştiinţifice, de la descoperirea insulei, şi locuitorii Cara. Un băieţel colorat i-a cerut unui alt băieţel colorat, care mânca o felie de pepene roşu să-i dea şi lui o bucată de coajă. Băiatul care mânca a răspuns: „Păi n-o să mai fie nici o bucată de coaja!"

Aceste rânduri sunt despre Insula Paştelui, dar asemenea băiatului care mânca din pepene, voi spune: „N-o să mai fie nici o veche Insulă a Paştelui!" deoarece, pe vremea la care ne referim, nu exista nici o insulă a Paştelui. Ceea ce este azi Insula Paştelui era în acea vreme o parte din marele continent MU, Tara Mamă a Omului.

.....

În rândul tuturor celor care au studiat statuile şi locuitorii de pe Insula Paştelui, există un consens privind faptul că actualii locuitori nu sunt urmaşii celor care au sculptat aceste imagini, ci sunt mult inferiori lor. Aceasta lasă deschisă o problemă interesantă. Cine au fost oamenii care au sculptat chipurile din Insula Paştelui? Şi ce s-a întâmplat cu ei?

Până acum nimeni nu a reuşit să răspundă la aceste întrebări. Din ceea ce am descoperit în consemnările din Orent şi din vestigiile aflate în Insula Paştelui şi în Asia Mică, sunt pe cale să ofer o sugestie, pentru ca vreun arheolog întreprinzător să continue. Mai întâi să trecem în revistă faptele şi să le ordonăm pentru a vedea în ce direcţie ne îndrumă. Harta de pe străvechea tăbliţă tibetana ne arată că în vechime nu existau munţi şi că actualul bazin al Amazonului era o mare înconjurată de uscat. Canalele reprezentate în Amenca de Sud dădeau direct spre Insula Paştelui care era un port şi un punct de pe continentul Mamă. Un trib de colonişti a părăsit Ţara Mamă prin „Portul Paştelui" şi au migrat spre est ajungând până în Asia Mică. Ei se numeau uneori Kara,

alteori Carieni. Vestigiile şi însemnările rămase de la ei pot fi urmărite de pe ţărmurile occidentale ale Americii de Sud, prin Marea Amazonică până în Asia Mică. Părţile sud-estice ale Ţării Mama constituiau ţinutul Carian. Aceasta ar fi inclus actuala Insulă a Paştelui.

în cariera de pe Insula Paştelui, există azi o statuie neterminată, lungă de 70 de picioare (peste 20 de metri). Ea a fost tăiată într-o groapă formată pe marginea unei faleze. Din Insula Paştelui să mergem la Baalbek în Asia Mică. Aici găsim o stâncă în greutate de 1200 de tone, pregătită pentru a fi transportată la construcţia pentru care fusese concepută. Metoda de tăiere în carieră a acestor pietre este specifică doar acestor două cazuri, după câte ştiu eu, şi aş putea să spun că e foarte neobişnuită, deoarece în loc să fie scoase neprelucrate şi finisate în loc deschis, acestea au fost tăiate, sculptate şi şlefuite în poziţia orizontală, *chiar în groapa din care trebuiau să fie înălţate.* Cum ridicau cei vechi o piatră dintr-o sing ură bucată înaltă de 70 de picioare dintr-o groapă? Şi cum ridicau ei o piatră de 1200 de tone şi o transportau pe vârful unui deal unde o fixau? Aceste întrebări mă depăşesc şi la ele trebuie sa răspundă inginerii noştri mecanici.

Aşa cum am văzut, ţinuturile de origine ale Carienilor erau în partea din care azi a rămas Insula Paştelui. Vechii locuitori din Asia Mică erau carieni. Cum cele două stânci menţionate sunt prelucrate în acelaşi mod neobişnuit, putem presupune că oamenii care au aplicat aceleaşi metode de prelucrare a pietrei erau din acelaşi neam. Se poate argumenta că lucrarea din Insula Paştelui este brută, iar cea de la Baalbek este deosebită, neputând fi nici azi depăşită. Acest lucru este adevărat, însă între cele două lucrări au trecut câteva mii de ani. Statuile din Insula Paştelui au fost sculptate înainte de înălţarea munţilor, iar lucrarea de la Baalbek a fost realizată după ce munţii se înălţaseră.

A existat întotdeauna o întrebare interesantă la care să se răspundă: ce s-a întâmplat cu oamenii care au sculptat statuile de pe insula Paştelui? Putem judeca doar după ceea ce găsim pe insulă astăzi. Găsim lucrări neterminate, care arată că activitatea a fost oprită în grabă şi nu a mai fost reluată. Acest lucru indică un fel de

nimicire. Una din tăbliţele de pe Insula Paştelui afirma că insula a fost cândva parte a unui mare continent. Gândul mă duce la posibilitatea ca în timpul distrugerii continentului MU, atunci când uscatul a fost fărâmiţat de cutremure, mari valuri catastrofale au invadat Insula Paştelui şi i- au înecat locuitorii.

STRĂVECHEA RUTĂ AMAZONICĂ

Două din cele mai enigmatice probleme pe care a trebuit să le rezolv pentru a fi cât de cât satisfăcut cu lucrarea mea, a fost să spun cum au ajuns negrii în Atlantida şi cum au ajuns ei în Africa. Mă confruntam cu două fapte: primul, tot pământul a fost populat de pe continentul MU, Ţara Mamă; al doilea, ţinutul negrilor din Ţara Mamă era colţul sud-vestic al continentului MU, care este azi reprezentat de diferite grupuri de insule numite Melanezia şi pe care şi astăzi se află negri, urmaşi ai celor care s-au salvat atunci când continetul MU s-a scufundat. Harta de pe tăbliţa tibetană răspunde la aceste întrebări, iar locuitorii din insulele Melaneziei confirmă acest lucru. Trebuie mai întâi să facem diferenţa între cele două tipuri rasiale ale negrilor din Africa.

Primul tip: cu pielea neagră, cu trăsături asemănătoare grecilor, cu părul drept – tipul etiopian. Acesta nu este un tip de Negru, ci un Tamil, care s-a stabilit prima dată în partea de sud a Indiei, pe care a numit-o Dravida. Locuitorii din acest tm au venit din Ţara Mamă în India pim insulele Malaysiei şi apoi din India până în estul Africii. Aşezările lor din estul Africii au fost numite Etiopia şi ei au fost cunoscuţi sub numele de etiopieni. Există menţiuni Hindu care susţin că „grupuri de Tamili din sudul Insiei au migrat către un ţinut de la Apus în care s-au stabilit şi au devenit un neam mare”.

—0—o—o Direcţii Cara —•—•—• Direcţii ale negroizilor

Direcţiile de colonizare de pe continentul MU prin Marea Amazonică către Africa, Atlantida, Marea Mediterană yî ***Asia Mică***

Al doilea tip: cu pielea neagră cu părul creţ, nasul plat, buze groase şi trăsături obişnuite de negru pur. Ţinutul de origine al populaţiei negre în care şi-au format pielea neagră şi trăsăturile specifice, s-a aflat în colţul sud-estic al continentului MU. Ceea ce ar corespunde azi Insulelor Bismarck. Solomon. Noile Hebride şi insulelor dintre ele. Aici urmaşii acelor locuitori sunt negri puri şi sunt printre cei mai răi sălbatici din toate insulele Pacificului.

Una din caracter ticile copiilor Ţăr Mamă a fost că atunci când au emigrat sau au plecat în lungi călătorii, *au ales în mod invariabil rute maritime.* Aşa cum se vede pe harta însoţitoare, a existat o rută maritimă neîntreruptă din Ţara Mamă până în Africa ş Asia Mică prin Mania Amazonică. Negrii şi negroizii care veneau din extremitatea sud-vestică a continentulu MU, au mers de-a lungul coastei până au ajuns la actuala Insulă a Paştelui. De acolo au trecut prin Canalele Americane în Marea Amazonică şi în Oceanul Atlantic. Au ajuns în partea sudică *a Atlantidei şi apoi pe coastele Africii puţin mai la nord de Nigeria; sau puteau să urmeze coasta Atlantidei

până în dreptul Insulelor Canare de azi, unde ar fi fost la doar 70 de mile (peste 100 de kilometri) de coasta Africii.

în 1878 atunci când am fost în Insulele Caroline, localnicii mi-au spus că „locuitorii acestor insule din vremea când nu erau insule, ci un ţinut mare, aveau ambarcaţiuni de mari dimensiuni, în care navigaseră în întreaga lume şi de; multe ori le trebuia mai mult de un an pentru a se întoarce.”

Valmiki, filosoful istoric hindus, scriind pe baza însemnărilor vechi din temple, afirma: „copii Ţării Mamă erau navigatori puternici care îşi duceau navele din oceanele răsăritene către cele apusene şi din mările sudice în cele nordice, în vremuri atât de îndepărtate în care India era doar o colonie şi încă nu devenise un imperiu „ Cu mai mult de 30.000 de ani, India s-a transformat dintr-o colonie într-un Imperiu Colonial.

Locuitorii Insulelor din Mările Sudului, cu ambarcaţiunile lor de azi fac adesea călătorii de 1000 de mile (peste 1500 de kilometri).

Aşa cum se arată în numeroase documente, Atlantida avea o populaţie de culoare în sud. Nu am întâlnit niciodată vreun document care să arate că în America Centrală şi de Nord ar fi fost cunoscuţi negri. Să existe în Atlantida şi să nu existe în America Centrală şi de Nord, apărea întrebare i, cum au ajuns ei în Atlantida? Mai târziu harta tibetană a răspuns la această întrebarr: ei au venit prin Marea Amazonică, deci nu au atins niciodată America Centrală şi de Nord.

În Africa negrii şi negroizii s-au răspândit, s-au înmulţit şi au prosperat până când s-au înălţat munţii – itunc au avut mult de suferit. Populaţia Zulu arc o tradiţie care susţine că „ei nu

au locuit întotdeauna în sudul Africii. Ei au venit în sudul Africii din ţara lor aflată în nord atunci când aproape toţi oamenii au fost nimiciţi de înălţarea munţilor. Câţiva şi-au salvat vieţile şi au venit în sudul Africii. Aceştia au fost strămoşii naţiunii Zulu."

CUM S-A TRANSFORMAT MAREA AMAZONICĂ ÎNTR-O ZONĂ MLĂŞTINOASĂ?

5

Pentru a completa descrierea, ar trebui să răspundem la aceasta întrebare. Răspunsul este: deoarece apa a fost atrasa prin coborârea nivelului Oceanului Atlantic; aceasta necesită să răspundem la o altă întrebare: de ce a scăzut nivelul Oceanului • Atlantic? Răspunsul este: Atlantida s-a scufundat, ceea ce a produs o groapă imensă în Oceanul Atlantic, de mai multe mii de mile de la est la vest, de la nord la sud şi mai multe mii de picioare adâncime. Pentru umplerea acestei gropi şi pentru echilibrarea nivelului apelor, apa a trebuit să curgă din toate părţile, astfel încât nivelul oceanului a scăzut cu mai multe sute de picioare. Scăderea nivelului Oceanului Atlantic a dus la secarea Mării Amazonice şi a văilor fluviilor Mississippi şi St. Lawrence. în urma acestui proces, a apărut Florida, s-au extins ţărmurile pe ambele maluri ale Atlanticului şi au apărut alte câteva lucruri interesante care au scăpat atenţiei geologilor.

Urtn« piciorului unui om străvechi găsită în stratul de argilă de pe malul unui pârâu, din Cow Canyon, Fisher Range, la circa 25 de mile la est de Lovelock, în Nevada (aproape 40 de kilometri). Este dovada că omul a existat în America de Nord la începutul Erei Pliocene Terţiare şi era aproape contemporan cu cetatea mexicană descoperită de NIVEN la

cel mai jos nivel.

Capitolul VI

ATLANTIDA

ATLANTIDA s-a bucurat doar de o istorie legendară până cu p iţin timp în urmă. Cercetarea şi descoperirile arheologice au făcut să aibă totuşi şi o istorie scrisă, vagă într-adevăr în prezent, dar în acelaşi timp dincolo de orice discuţie. în fiecare zi apare câte ceva nou despre Atlantida. Mărturii destul de recente dovedesc indiscutabil că Atlantida nu este un mit. A fost o insulă de mărimea unui continent, situată în partea de nord a Oceanului Atlantic, având America de Nord şi Centrală la vest, Furopa şi nord-vestul Africii la est. Atlantida a existat până acum câteva mii de ani. Importante descoperiri au fost aduse la lumină despre acest mare şi important ţinut al istoriei străvechi, prin opera lui Schliemann, căruia îi revine onoarea de a fi stabilit definitiv că Atlantida a existat cândva.

PLATON, în jurul anului 400 î.Ch., relatează că SOLON a spus: ‚Atlantida a fost centrul civilizaţiei şi a cucerit întreaga lume. Cea mai cunoscută dintre toate isprăvile atenienilor a fost înlătur irea dominaţiei atlantice. Era un continent care se întindea în faţa coloanelor lui Hercule (strâmtoarea Gibraltar), fiind mai întins ca suprafaţă decât Libia şi Asia Mică luate împreună. Şi a fost calea de trecere către alte insule şi către un continent dincolo de care Mediterana era doar portul aflat dincoace de coloane. Imperiul Atlantic a ajuns până în Egipt şi în Tyrrhenia. Puterea sa deosebită l-a făcut să lupte împotriva Egiptului, cetăţilor elene şi altor ţări care se aflau pe malul Mării Mediterane. Atunci Atena s-a comportat cu vitejie, deoarece, aflată în pericolul de a-şi pierde dreptul la existenţă, când celelalte cetăţi elene o părăsiseră, i-a respins pe invadatori şi a obţinut libertatea tuturor popoarelor aflate dincoace de coloanele lui Hercule. După puţin timp a avut loc un mare cutremur şi insula însăşi a dispăn't în ocean.

Poseidon a fost fondatorul Atlantidei. în cinstea lui a fost înălţat un templu. Acolo, oamenii se adunau la fiecare al cincilea şi al şaselea an şi, după ce sacrificau tauri, jurau să respecte Inscripţiile Sacre care erau gravate pe coloanele templului."

Plutarh, în lucrarea sa „Viaţa lui Solon" spune: „Atunci când Solon a vizitat Egiptul (600 î.Ch.), Souchis,

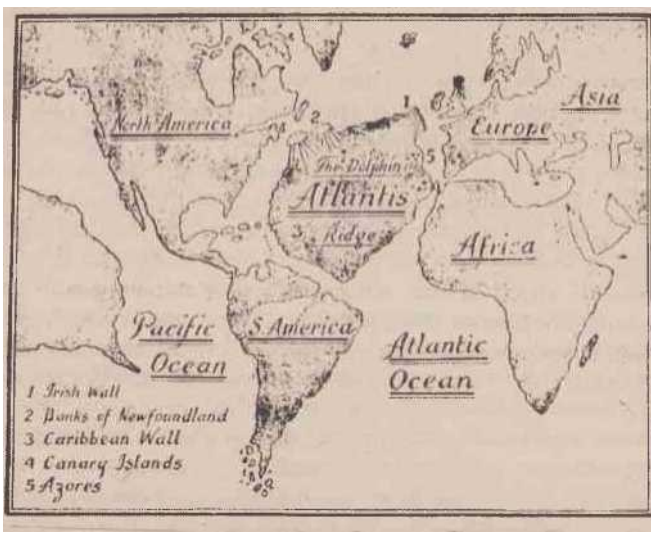

un preot din Sais, şi Psenophis, un preot din Heliopolis, i-au spus că, în urmă cu 9.000 de ani, relaţiile egiptenilor cu *ţinuturile din vest* fuseseră întrerupte datorită *mâlului* care făcea marea de netrecut, după distrugerea Atlantidei şi a *Ţării de dincolo,* în urma unor cataclisme şi inundaţii catastrofale."

Solon a vizitat Egiptul în anul 600 î.Ch. Atlantida se scufundase cu ^>000 de ani înainte. Dacă adunăm 2000 + 9000 + 600 rezultă că aproximativ acum 11.500 de ani Atlantida s-a scufundat, însă voi arăta mai departe că ea nu s-a scufundat la actualul nivel decât mult mai târziu. Am descoperit într-o consemnare veche grecească faptul că, atunci când Atlantida a' dispărut, se aflau pe ea 3000 de soldaţi atenieni, probabil o armată de ocupaţie. Un papirus egiptean afirmă că Poseidon a fost primul rege al Atlantidei şi că a fost urmat la tron de un şir lung de „Poseidoni", formând deci o dinastie Poseidon. Coroana lui Poseidon avea trei vârfuri: numărul Ţării Mamă. Sceptrul său era un trident, o nouă dovadă că se aflau sub suzeranitatea continentului MU. Tridentul a fost şi forma sceptrului uighur, cu 20.000 de ani în urmă, iar mai târziu îl găsim ca sceptru al khmerilor din Cambodgia. Le Plongeon a descoperit inscripţii în Peninsula Yucatan care afirmai că: „primii colonişti din Atlantida au fost un grup de Maya din Mayax". de asemenea, „Atlantida a fost sfărâmată de cutremure şi apoi s-a scufundat". în acest sens, soarta Atlantidei a fost o repetare a soartei continentului MU.

Conform afirmaţiilor lui H. Schliemann, celebru prin descoperirea vechii Troie, „în muzeul din St. Petersburg, din Rusia, există un papirus, unul dintre cele mai vechi cunoscute vreodată. A fost scris în timpul domniei faraonului Sent din a Doua Dinastie. Papirusul relatează că: «Faraonul Sent a trimis o expediţie către apus în căutarea urmelor ţinutului Atlantida, de unde, cu 3.350 de ani înainte, au sosit strămoşii egiptenilor, aducând cu ei toată înţelep unea ţării lor de origine Expediría s-a întors după 5 ani raportând că nu a găsit nici oameni, nici obiecte care să le poată da vreo indicaţie despre ţinutul dispărut».

«Un alt papirus din acelaşi muzeu, scris de Manethon, istoricul preot egiptean, se referă la o perioadă de 13.900 de ani ca fiind durata domniei înţelepţilor (regilor) din Atlantida. Acest papirus plasează apogeul civilizaţiei din Atlantida chiar la începutul istoriei egiptene, cu aproximativ 16.000 de ani în urmă.»„

înţelepţii la care se referă papirusul erau regii Atlantidei. Ei au domnit 13.900 de ani. Atlantida a

dispărut acum 11.500 de ani. Aşadar Atlantida era condusă de un rege, adică era un regat acum 25.400 de ani.

Dr. H. Schliemann a făcut câteva descoperiri uimitoare despre Atlantida, publicate de nepotul său, dr. Paul Schliemann: „Atunci când, în 1873, făceam excavaţii la ruinele Troiei de la Hissarlik şi am descoperit în a doua cetate celebreie tezaure ale lui Priam, am găsit în acel tezaur o vază de bronz de mari dimensiuni şi de o formă deosebită. în interiorul ei se aflau mai multe piese de olărie, diferite figurine din metal şi obiecte făcute din os fosilizat. Unele din aceste obiecte şi vaza de bronz purtau gravate în hieroglife feniciene următorul text: *«De la regele Chronos al Atlantidei».* Unul din obiectele din tezaurele lui Priam este o vază având un cap de uliu deosebit pe ea (a se vedea pagina 98).

în cadrul colecţiei de obiecte de la Tiahuanaco, din America de Sud, aflate în muzeul Louvre din Paris, se află un vas identic cu cel pe care l-am găsit în tezaurele lui Priam. Este dincolo de orice coincidenţă ca două articole realizate în zone atât de depărtate geografic cum sunt America Latină şi Troia să aibă aceeaşi formă, aceeaşi mărime şi acelaşi ciudat cap de bufniţă aşezat în acelaşi fel".

O altă piesă din tezaurul lui Priam este un sfinx în formă de pasăre pe care se află aceeaşi inscripţie: «De la regele Chronos al Atlantidei».

După părerea mea nu este nici o îndoială la ce şi la cine se referea sfinxul în formă de pasăre. Acesta arată legătura dintre Atlantida şi Mayax. Este un ornament, probabil dintr-o serie de statui din Mayax, realizate în memoria reginei Moo. Totemul reginei Moo era un papagal macao. Acest sfinx avea corpul de leopard şi capul de papagal macao. O statuie de sfinx a fost înălţată în Mayax în cinstea fratelui-soţ al reginei Moo, principele Coh. Totemul principelui Coh era un leopard. Statuia principelui Coh era un leopard murind şi se află acum în muzeul naţional din Mexico City.

Dr. H. Schliemann a descoperit o inscripţie pe Poarta Leilor, la Maycame, Creta, care consemnează: „Egiptenii se trag din Misar. Misar a fost copilul lui Thoth, zeul istoriei. Thoth era fiul emigrat al unui preot din Atlantida

care, îndrăgostindu-se de fiica regelui Chronos, a fugit şi, după multe peripeţii, a debarcat în Egipt. El a construit primul templu, la Sais şi i-a învăţat pe discipoli înţelepciunea ţinutului său natal". Aceasta clarifică două aspecte istorice: primul, care au fost primii locuitori ai Egiptului de jos; al doilea, Thoth nu a fost un personaj mitic, ci un om real

Manuscrisul Troano, afirmă că primii colonişti care s-au stabilit în Delta Nilului erau Maya. Cum aceştia veneau din Atlantida şi erau Maya, acest fapt demonstrează că cel puţin o parte din Atlantida era locuită de Maya.

Orpheus, un filosof grec, a scris: „în Chaldea, sora geamănă a Egiptului, fiica lui Poseidon, Regele ţinuturilor de dincolo de mare şi al Libiei". Unii scriitori au confundat în afirmaţie «ţinuturile de dincolo de mare» cu *«Ţinuturile de la Apus»* şi au presupus de aici că Atlantida era Mu, Ţara Mamă. Voi corecta această greşi ală înainte de a merge mai departe. Mai întâi voi cita din nou ce i-au spus preoţii din Egipt lui Solon: „Cu 9000 de ani în urmă, relaţiile egiptenilor cu *Ţinutul de la Apus* au fost întrerupte

datorită mâlului care făcuse marea de netrecut, după *distrugerea Atlantidei,* adică «Ţinuturile de dincolo de mare».”

într-unul din templele orientale există o lungă istorie a Atlantidei, scrisă acum vreo 20.000 de ani. Voi înceta acum să mai citez vechile consemnări greceşti, maya şi egiptene despre Atlantida şi voi da ceea ce nimeni altcineva nu ar părea înclinat să facă: povestea geologică a Atlantidei, care cred că este la fel de convingătoare ca oricare altă dovadă scrisă.

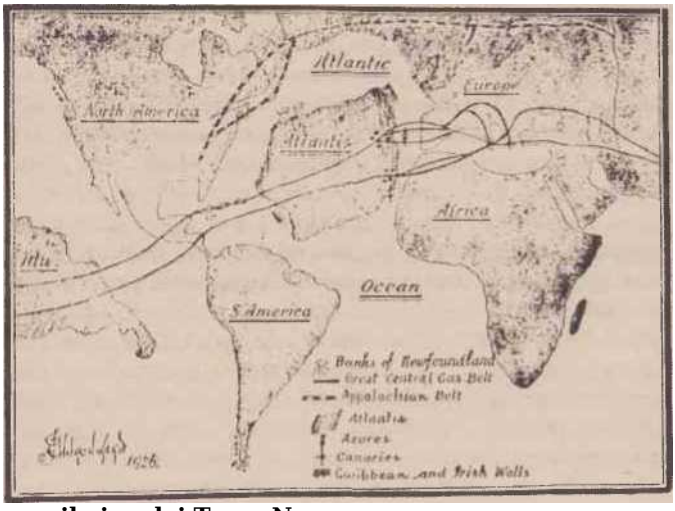

Ţărmurile insulei Terra Nova
Marea Centură Centrală de gaz
Centura Appalachiană
Atlantida
Insulele Azore
Insulele Canare
Zidurile caribean şi irlandez.
Traseul Marii Centuri de gaz din continentul MU până în Asia Mică.

ISTORIA GEOLOGICĂ A ATLANTIDEI

Mai întâi vă invit într-una din cele mai greu accesibile văi din Asia centrală, acolo unde se află izvoarele fluviului Brahmaputra. Pe un pinten de mari dimensiuni din lanţul

principal al munţilor se află o mănăstire mare şi izolată. Aici se găsesc o mulţime de tăbliţe de argilă străvechi. Ele au fost împărţite pe domenii, unul dintre acestea fiind despre geologie şi istorie, mergând până în vremurile când primul picior de om a apărut pe pământ. Ele conţin o amplă istorie a Atlantidei, cu o hartă ciudată, pe o tăbliţă cu dimensiunile de circa două picioare patrate. Harta prezintă Atlantida având conturul uscatului din jurul Oceanului Atlantic foarte diferit de cel de azi. Voi cita ceea ce m-a uimit ca fiind remarcabil: „Atlantida nu a fost întotdeauna o insulă. în vremurile demult trecute, înainte ca omul să apară pe pământ, când monştrii străbateau pământul, iar mările erau pline de vietăţi înfricoşătoare, Atlantida era unită cu America, Europa şi Africa (folosesc numele modeme ale ţinuturilor şi mărilor pentru a putea fi localizate cu uşurinţă). A avut loc o mare convulsie vulcanică şi capătul dinspre America s-a sfărâmat şi s-au format mai multe insule. Apoi o altă mare convulsie vulcanică a avut loc pe cealaltă parte a Atlantidei. Uscatul s-a scufundat şi s-a format o mare. Atunci Atlantida a devenit o insulă imensă înconjurată de ape din toate părţile". Am adăugat acest fragment dintr-o istorie foarte veche pentru a arăta cititorilor mei că nu ştii niciodată ce poţi descoperi când păşeşti prin cotloane străvechi, asemănătoare pivniţelor, cu podeaua acoperită cu un strat gros de colb. Este ca şi cum ai pescui într-o mare adâncă, niciodată nu ştii ce se agaţă de cârlig. Trebuie să fii pregătit pentru orice. Orice s-ar prinde, trebuie să aduci la bord. La fel, dacă atingi cu degetele ceva solid prin stratul de pulbere, îl scoţi la suprafaţă.

Voi face acum o trecere în revistă a fenomenelor legate direct sau indirect de scufundarea Atlantidei.

în primul rând, fundul Oceanului Atlantic în partea de nord este fenomenal. Există un platou submarin enorm cu un fel de lanţuri scurte de munţi care îl străbat. Acest platou este cunoscut sub denumirea de Creasta Delfinului. Localizarea acestui platou este între 25 şi 50 de grade latitudine nordică şi între 20 şi 50 de grade longitudine vestică. Insulele Azore sunt vârfurile unuia dintre aceste lanţuri montane submarine. în diferite locuri de la graniţa acestui platou submarin se găsesc pereţi perpendiculari sau ziduri, având înălţimi de mii de

picioare, dând impresia că acoperişul unei case s-a prăbuşit, lăsând pereţii în picioare. în alte părţi ale graniţelor acestui platou sunt pante abrupte ca şi cum acoperişul unei case s-ar fi prăbuşit din trei părţi şi a căzut rămânând încă agăţat în partea de sus a celui de-al patrulea zid.

La circa 600 de mile (peste 900 de kilometri) Ia vest şi puţin mai la sud de Irlanda, se găseşte unul din aceste ziduri, asemiinător imaginii de la pagina 90 Fundul oceanului coboară brusc cu mii de picioare. Am numit acest fenomen Zidul Irlandez. O altă formaţiune similară se găseşte la ţărmul dinspre Marea Carail elor (a se vedea harta de la pagina 82). De pe ţărmurile insulei Terra Nova, marcate pe hartă, există o pantă în direcţie sudică, asemănătoare acooerişului unei case cu o înclinaţie foarte mare. Fundul Mării Caraibclor este remarcabil prin el însuşi, arătând de parcă în trecut ar fi existat o muchie lungă care ţinea uscatul deasupra nivelului apelor, capătul mai gros fiind către Oceanul Atlantic, iar această muchie de sprijin a fost retrasă, făcând ca uscatul să se scufunde sub nivelul apelor, lăsând imense întinderi de apă foarte puţin adâncă peste capătul subţire al muchiei care constituie linia de azi a ţărmului.

Platoul însuşi – Creasta Delfinului, este aproape la acelaşi nivel, însă în anumite locuri este foarte rupt şi colţuros, aşa cum ne spun cercetătorii submarini, astfel încât pe alocuri pare o masă confuză de roci îngrămădite la întâmplare. Mai trebuie să examinăm acum dacă există în altă parte în lume alte îngrămădiri de roci sau straturi geologice răsturnate care ar putea să nu fie produse de căderea unui acoperiş plat suficient de gros şi de adânc pentru a cădea. Peste patru cincimi, dacă nu mai mult din straturile de roci răsturnate din întreaga lume nu ar fi putut să ajungă în starea lor actuală printr-un proces de *ridicare* a terenului. Nici o astfel de răsturnare şi de îngrămădire nu s-ar putea realiza decât prin *cădere.*

Punctele amintite mai sus constituie elemente distincte pe fundul Oceanului Atlantic de Nord, arătând că într-o anumită perioadă a istoriei pământului activităţile vulcanice de mare adâncime au schimbat topografia fundului oceanului. în continuare voi arăta cauzele acestor activităţi vulcanice profunde de sub

cartea nordică a Oceanului Atlantic.

MAREA CENTURĂ CENTRALĂ DE GAZ

Pe harta de la pagina 82, am arătat traseul Marii Centuri Centrale de gaz de pe continentul MU, Ţara Mamă, până în Asia Mică. După traversarea continentului MU în două ramuri paralele, aceasta se îndreaptă spre est pe sub Oceanul Pacific, ajungând în Peninsula Yucatan şi America Centrală. Ambele ramuri se despart în alte ramincaţii paralele înainte de a trece pe sub America. Ramura nordică trece pe sub Peninsula Yucatar iar cea sudică pe sub Guatemala şi Honduras. Din America, ramurile trec pe sub insulele din India Occidentală. Aici ramificaţiile paralele se apropie din nou şi se reunesc în cele două ramuri paralele. Ramura nordica trece pe sub Oceanul Atlantic până în insulele Azore, unde se împarte în mai multe ramuri paralele. Părăsind Azorele aceste ramificaţii paralele trec în Europa pe sub Spania şi Portugalia. Din insulele Indiilor Occidentale, ramura sudică trece pe sub Atlantic până ajunge la Insulele Canare, unde se împarte în mai multe ramificaţii paralele şi intră în Africa în zona Marocului, formând Munţii Atlas.

Cele două ramuri ale Marii Centuri Centrale nu au apărut în acelaşi timp, cea sudică formându-se mai târziu decât cea nordică. De asemenea, cele două ramuri nu se află la aceeaşi adâncime faţă de suprafaţa pământului. Ramura sudică se află cu câteva mii de picioare mai adânc în măruntaiele pământului, poate chiar cu câteva mile. Această diferenţă în adâncnne este confirmată de faptul că atunci când Atlantida s-a scufundat prima dată, ea a coborât doar la o adâncime ce era sub nivelul mării la reflux, astfel încât bancurile de mâl apă-eau la suprafaţă cu mase mari de vegetaţie marină, ceea ce făcea ca partea nordică a Oceanului Atlantic să fie de netrecut pentru nave. Acest fapt este consemnat în istoriile păstrate în templele egiptene. De-abia după ce s-a format ramura sudică a Marii Centuri Centrale de Gaz, fostul continent Atlantida s-a scufundat la actualul său nivel, astfel încât navele au putut din nou să traverseze Atlanticul.

Atlantida a fost în multe privinţe îfitn -o situaţie similară continentului MV: ambele au fost ţinute deasupra nivelului mării de către acumulări izolate de gaze, ambele fiind situate pe traseul unei centuri în formare. în amândouă cazurile, acumulările de gaze au fost atinse de centurile în formare şi au explodat, amândouă scufundându-se şi fiind acoperite de ape, aceeaşi centură putând fi considerată asasinul sau nimicitorul a două civilizaţii. Din faptul că această mare centură s-a format în zona în care se află, iar uscatul de deasupra s-a scufundat, noi tragem concluzia că trebuie să fi fost un strat foarte gros de roci, fără acumulări, între acumulările de gaze, care înălţaseră atât Atlantida cât şi continentul MU. Dacă ar fi existat acumulări de gaze între acumulările de pe centură şi acumulările izolate d^ deasupra, aceste ţinuturi continetale s-ar fi scufundat cu câteva mii de ani înainte. Dacă nu ar fi existat acumulări izolate pentru înălţarea continentului MU şi Atlantida, deasupra centurilor de gaze s-ar fi format o grosime de rocă suficientă şi unghiuri ale rocilor, care ar fi retinut gazele scăpate după ridicarea uscatului. Atunci aceste continente nu s-ar fi scufundat, iar lanţurile de munţi s-ar fi ridicat pe aceste continente. Din punct de vedere geologic, nu este stabilită data când Atlantida s-a scufundat, ci doar că această scufundare a avut loc în acelaşi timp cu formarea Marii Centuri Centrale de Gaz, sub partea de nord a Oceanului Atlantic. însă, dacă geologia nu ne poate ajuta, istoria ne furnizează date şi ne arată că Atlantida a coborât prima dată sub nivelul mării în jurul anului 9.500 î.Ch. şi mai târziu a coborât la nivelul la care se află astăzi. Atlantida a fost un continent de mari dimensiuni şi în cele din urmă s-a scufundat la mai multe mii de metri sub nivelul Oceanului. Prin scufundarea sa, s-a format o imensă groapă în centrul actualei părţi nordice a Oceanului Atlantic. Apele din zonele înconjurătoare au umplut această imensă groapă, for- mânda-se un nou nivel al oceanului, iar ţinuturile cu adâncime mică au rămas la suprafaţa mării. Cam în aceeaşi perioadă din istoria pământului s-a format centura apalaşă, islandezo-scandinavă. Această centură începe în statele din sud-estu'. Statelor Unite, urcă până în Labrador, în Canada, din Labrador trece pe sub ocean

în Groenlanda, de acoio în Islanda şi în nordul Europei, ajungând până la Munţii U'ali. Această centură are un număr imens de ramificaţii. Centura Principală este arătată pe hartă ca o linie frântă. înainte ca această centură să se fi format, nu existau fracturile de azi dintre America şi Europa. Actualele continente erau legate de uscatul care s-a scufundat şi zonele sunt cunoscute din punct de vedere geologic sub denumirea de „drumul pe uscat către Europe." în timpul formării acestei centuri, acest pod terestru s-a sfărâmat şi mai multe părţi din el s-au scufundat.

Scufundarea Atlantidei şi a drumului pe uscat către Europa au afectat, prin amploarea lor, ţărmurile estice ale Americii, ale Europei Occidentale şi ale nord-vestului Africii. Extinderea acestor ţărmuri s-a datorat scăderii nivelului Oceanului Atlantic, creată de umplerea cu apă a abisurilor rămase în urma scufundării Atlanl dei şi a drimului pe uscat către Europa. Nu numai că ţărmurile s-au extins, dar, prin scăderea nivelului apelor în zonele puţin adânci, uscatul a ajuns deasupra nivelului mării. Confirmă geologia această afirmaţie? Bineînţeles, şi pentru asta voi lua ca exemplu câteva fenomene evidente, cum ar fi:

Dispariţia Văii Mississippi.

Secarea Văii St. Lawrence.

Ridicarea Floridei deasupra nivelului mării.

Extinderea generală a ţărmurilor dinspre Atlantic ale Americii de Nord.

Cândva văile Mississippi şi St. Lawrence erau braţe de mare puţin adânci. Am spus că geologia confirmă afirmaţiile mele, ceea ce este adevărat, dar în sens invers. Biata geologie veche a fost întotdeauna vinovată de aşezarea căruţei înaintea cailor. Geologia are dreptate, însă doar întoarsă de pe drumul ei greşit.

Geologia consemnează „o *ridicare* generală ale ţărmului atlantic al Americii dc Nord în cursul unei perioade recente din istoria pământului, fenomene similare fiind observate şi pe coasta occidentală a Americii de Nord." Geologii se pare că şi-au bazat aceste păreri pe numeroasele plaje marine găsite în interiorul uscatului din zona răsăriteană a Americii de Nord. Acestea au fost numite, din punct de vedere geologic,

plaje Champlain. în Europe au fost descoperite fenomene asemănătoare. Perioada geologică Champlain este o parte din Pleistocen. în cursul perioadei Pleistocene, s-au format centuri de gaz şi s-au înălţat munţii, au avut loc mari scufundări de uscat, iar zonele cu apă puţin adâncă au devenit întinderi de uscat deasupra nivelului mării. Atunci când geologia afirmă că poziţia actuală a plajelor Champlain se datorează *doar* înălţimii uscatului, desigur că se înşeală. Poziţia lor actuală se datorează acţiunii combinate a două serii de fenomene: prima dintre acestea a fost şirul de activităţi vulcanice care au înălţat munţii şi zonele de uscat în cursul formării centurilor de gaz.

INSULELE CANARE

Se află deasupra ramurii sudice din Oceanul Atlantic a Marii Centuri Centrale de gaze. Sunt situate în afara colţului de nord-vest al Africii, la o distanţă de 60 până la 120 de mile (90 până la 180 de kilometri). în acest loc ramura sudică se îndreaptă către Africa în zona Marocului.

Din punct de vedere al activităţii vulcanice, Insulele Canare sunt de o extraordinar de mare importanţă. Pe ele se află multe cratere vulcanice, atât vechi cât şi noi. Prin cratere vechi înţeleg că acestea au existat înainte de formarea centurilor de gaze şi nu au avut niciodată vreo legătură cu o centură de gaze.

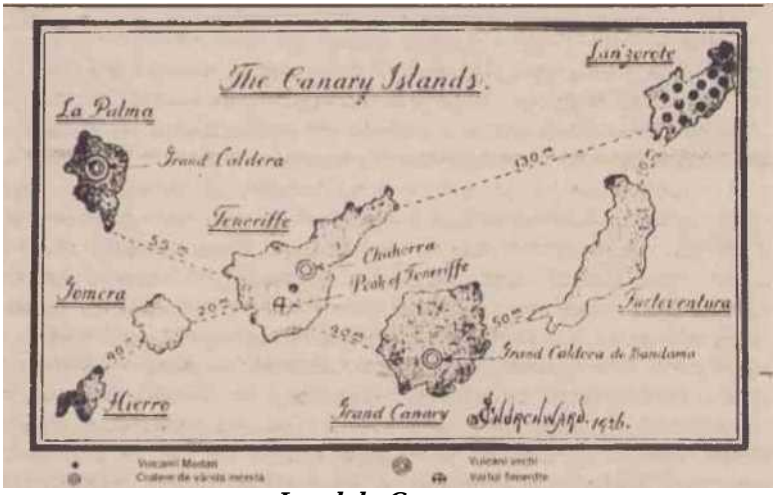

Insulele Canare

Unele din aceste cratere vechi trimit direct la scufundarea Atlantidei. Vulcanul cel mai bine cunoscut de pe Insulele Canare este vârful Teneriffe, care străpunge cerul albastru, şi este acoperit de zăpadă, având o înălţime de 12.000 de picioare (peste 3.600 de metri). Vârfurile vulcanice cele mai interesante după părerea mea sunt totuşi: *Grand Caldera* din insula La Palma şi *Grand Caldera de Bandama* din insula Grand Canary.

Vârful Teneriffe este un vulcan nou care s-a format datorită centurii de gaze. Un crater de pe insula Teneriffe este discutabil în privinţa vechimii. Are multe elemente ale unui vulcan vechi, dar şi ale unuia mai nou. Nu pot să găsesc nici o consemnări că ar fi fost vreodată în activitate. Insula La Palma se află la o distanţă de 50-60 mile (75-^0 kilometri) la nord-vest de Teneriffe. Craterul de pe această insulă este numit „Grand Caldera”. Acest crater este în mod indiscutabil vechi şi nu a avut niciodată vreo legătură cu o centură de gaze. Este cel mai mare crater despre care am aflat eu vreodată. Diametrul său depăşeşte cu mult craterele care se găsesc în insulele Pacificului. Vechiul crater Kilauea, monstrul de pe insulele Hawaii, are o deschidere cu diametrul de circa 3 mile în timp ce diametnil vulcanului Grand Caldera este între 4-5 mile (6-7,5 kilometri). Craterul are o adâncime

cuprinsă între 6.500 şi 7.000 de picioare (1,9-2,1 kilometri). O examinare a pantelor sale dezvăluie faptul că el nu a avut actuala adâncime şi dovezile arată că prăbuşirea nu a fost bruscă, ci a luat forma unei coborâri treptate. Personal cred că atunci când gazele s-au epuizat, marginile s-au prăbuşit, acoperind craterul ca şi cum l-ar fi închis ermetic. Mai târziu, cutremurele au dus treptat la o scufundare a craterului la un nivel mai profund. Fiind un crater vechi, format prin ieşirea gazelor dintr-o acumulare de gaze cu presiune crescută, acesta este, după părerea mea, unul din craterele care au ajutat la eliminarea gazelor de sub Atlantida, ceea ce a dus la scufiindarea acesteia, insula La Palma fiind cândva o parte din Atlantida.

Locuitorii din insula La Palma relatează un mit despre Grand Caldera şi vâ'Ail Teneriffe în care se arată că insula La Palma a fost cândva o parte din Atlantida. Legenda este: „Vârful Teneriffe a fost pur şi simplu aruncat într-o criză de mânie de către vulcanul Grand Caldera în timpul unei cumplite erupţii." Nu trebuia să ne gândim prea mult pentru a vedea de unde provine şi care este motivaţia lui.

în cursul amplelor activităţi vulcanice din timpul formării Centurii de Gaze care trece pe sub aceste insule, partea de uscat pe care se află acum vârful TenerifTe se afla exact deasupra centurii în formare. Aici a existat o linie minimă de rezistenţă. Vârful Teneriffe a fost străpuns şi conturat, astfel încât gazele au putut ieşi pentru un timp.

Vulcanul Grand Caldera fiind la o distanţă de 40-50 mile (60-75 kilometri) şi neavând nici o legătură cu centura de gaze în formare, a rămas inactiv. Pe insula Grand Canary, aflată la 40 de mile (60 de kilometri) la sud-est de Teneriffe, se află un alt crater vechi, mai mic, având diametrul doar de o milă. Acesta este numit Grand Caldera de Bandama. Toate celelalte cratere de pe Insulele Canare sunt „noi", fiind legate de centura de gaze.

INSULELE AZORE

Se află în partea de nord a Oceanului At'antic, la vest

de Spania şi Portugalia.

Ramura nordică a Centurii- Centrale de Gaze trece direct pe sub ele. De fapt centura de gaze a fost agentul care le-a făcut să iasă deasupra nivelului mării. Ele sunt vârfurile unui lanţ submarin de munţi care s-a înălţat deasupra nivelului mării. Atunci când Atlantida s-a scufundat, la explozia primei acumulări de gaz, acest ţinut se afla sub nivelul mării. Atunci când s-a

Fig.

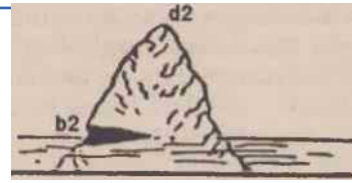

Fig. 2.

format centura de gaz, uscatul s-a înălţat, iar vârfurile munţilor au ajuns deasupra nivelului mării. Singurul lucru care arată că Insulele Azore ar putea să aibă vreo legătură cu Atlantida este *Peştera Fuma de Fumao Forge.* Această peşteră este ceea ce a rămas dintr-un vechi crater care s-a aflat iniţial în altă poziţie. Forma şi poziţia ei actuală îmi sugerează că acest crater a fost unul dintre cele prin care au ieşit gazele acumulate sub Atlantida. Atunci când partea superioară a continentului s-a prăbuşit, ţinutul din jur s-a prăbuşit rămânând orizontal. Astfel craterul a rămas în poziţia sa verticală (Fig. 1). în cursul formării centurii de gaz, gazele au găsit punctul de minimă rezistenţă, înălţând uscatul în poziţia din *Fig. 2.*

Suprafaţa a fost înălţată în poziţia d2, deplasând craterul bl, din *Fig. 1* de la poziţia verticală la poziţia orizontală b2, în Fig. 2. în această poziţie craterul a devenit o peşteră în care se intră de pe o pantă a muntelui.

Prezentând această mică schiţă geologică am dat numai câteva repere; o prezentare mai amănunţită ar fi ocupat un spaţiu mai mare. Ceea ce am arătat totuşi este că geologia confirmă existenţa Atlantidei.

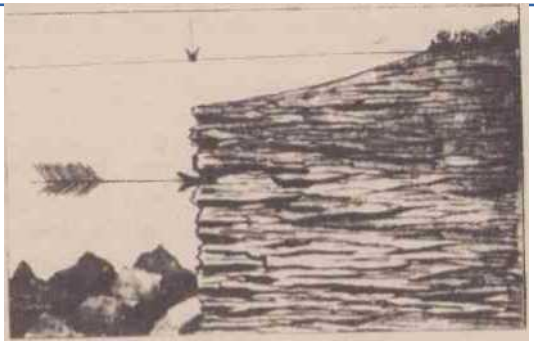

Zidurile Irlandez şi

C apitolul VII

EUROPA OCCIDENTALĂ

VIKINGII SAU NORDICII

Omul a păşit prima dată pe solul Europei în partea sa nord-vestică, iar acest lucru s-a întâmplat înainte de prăbuşirea „drumului pe uscat către Europa”, înainte de separarea Insulelor Britanice de Continent şi înainte de formarea primei colonii de pe Atlantida. Acea parte a Europei care formează astăzi Ţările Scandinave a fost colonizată din America Centrală cu cel puţin 50.000 de ani în urmă. Au supravieţuit oare urmaşii acelor colonişti Marelui Cataclism Magnetic? Nu aş putea să răspund la această întrebare.

Primii oameni care s-au stabilit în Europa au fost din tribul Quetzal, din America Centrală, conduşi de regele lor Quetzal, aceştia fiind izgoniţi din ţara lor de către invadatori, care aveau să devină strămoşii popoarelor latine de azi. „Unii au scăpat pe navele lor, alţii au fugit în păduri şi nu s-a mai auzit niciodată de ei. Cei care au plecat pe nave au ajuns într-o ţară depărtată de la Soare-răsare. Ei au prosperat în noua lor ţară şi au devenit puternici”. Aşa spune o tradiţie din America Centrală. Se pare că au urmat linia ţărmului până au ajuns în Scandinavia, unde s-au stabilit. Fără îndoială că locul pe care ei au debarcat se află acum sub nivelul mării.

Acum câţiva ani au fost descoperite în Scandinavia vestigiile unei rase extrem de vechi. Descoperitorii susţineau că aceştia erau cei mai vechi oameni din Europa, în timp ce savanţii ortodocşi susţin, cu fior sfânt, că primii oameni din Europa au apărut pe câmpiile caucaziene din Asia Mică, venind de undeva din Asia Centrală. După câte îmi amintesc, controversa s-a încheiat printr-o remiză, „fără decizie”. Totuşi ea a dus la formarea a două curente de cult. Cu'tul nordic şi-a bazat decizia pe vestigiile descoperite, deci pe fapte. Cultul

asiatic îşi baza afirmaţiile ne teorii şubred construite. Pe fapt, aşa cum vom arăta mai târziu, vestigiile descoperite în Asia Mică (Câmpiile caucaziene) datează din Pleistocen, dtpă ce munţii s-au înăltat Vestigiile descoperite în Norvegia datează cu zeci de mii de ani înainte de înălţarea munţi Ie r. După câte îmi amintesc, savanţii nordici spuneau că locuitorii se numeau Givetz sau Givetzies, dar nu sunt sigur de asta.

Mi se pare ciudat şi chiar amuzant să vedem cum Asia a fost întotdeauna transformată în ţapul ispăşitor al tuturor problemelor ştiinţifice care nu au putut fi rezolvate. în ultimii 50 de ani, am învăţat atât de multe despre părţile centrale ale Asiei încât a încetat aproape definitiv să mai fie disponibilă drept ţap ispăşitor pe plan ştiinţific. Cercetătorii se îndreaptă acum spre Africa, Continentul Negru.

Pare rezonabil să credem că ceea ce s-a descoperit în America de Nord constituie vestigii ale vechilor locuitori Quetzal. Tradiţia din America Centrală ᶜpune că locuitorii Quetzal „aveau pielea albă ca laptele, ochi albaştri şi pârul blond, deschis la culoare", trăsăturile scandinavilor de azi. Avem încă descendenţi ai locuitorilor Quetzal aici în 'Xxnerica. Sat :le lor sunt situate în pădurile aproape de nepătruns din Honduras şi Guatemala. Cele mai frumoase şi interesante legende Quetzal, de care am beneficiat, provin de la ei, fiind obţinute cu ajutorul unui prieten care a petrecut mai multe săptămâni într-unul din satele lor. Tradiţiile lor se referă la o perioadă de timp anterioară înălţării munţilor.

în Norvegia există astăzi o limbă veche numită Quanlan. Dintr-un fragment de scriere Quanlan pe care l-am cercetat, am găsit mai multe cuvinte din limba originară a continentului MU şi alte cuvinte care îşi aveau rădăcinile în cuvinte din această limbă. Dar ceea ce este mai uimitor este faptul că numeroase cuvinte din limba Quanlan sunt identice cu unele găsite dintr-o limbă a indienilor de sud şi au chiar aceleaşi sensuri. Nu este necesară o imaginaţie prea puternică pentru a stabili legătura dintre ţinutul Quanlan din Norvegia şi ţinutul Quetzal din America Centrală.

Nu poate fi stabilită exact data sosirii locuitorilor Quetzal în nord-vestul Europei, ci doar că acest lucru s-a

întâmplat înainte ca Atlantida sau zonele din sud-vesti l şi sud-estul Europei să fi început a fi colonizate, deoarece toate aceste trei regiuni au fost colonizate iniţial de populaţiile care au venit în America şi au izgonit pe locuitorii Quetzal. A trecut mult timp de la alungarea locuitorilor Quetzal până când cei care îi alungaseră au putut începe colonizarea Atlantidei şi Europei.

UIGHURII ÎN EUROPA

Imperiul Uighur a fost un foarte întins imperiu colonial, cuprinzând întreaga Asie Centrală de la Oceanul Pacific până la munţii Urali, având colonii şi avanposturi în toate zonele centi ale ale Eur ipei. Doar Oceanul Atlantic i-a împiedicat să meargă mai departe.

Au existat două migraţii uighure în Europa. Locuitorii rămaşi în urma primei migraţii au fost aproape în totalitate nimiciţi de către Marele Cataclism Magnetic şi de ridicarea munţilor care a urmat. Au supravieţuit totuşi câteva mici comunităţi sau familii. Urmaşii acestora sunt bretonii de azi dir [7]ranţa, bascii din Spania şi „irlandezii curaţi". Ei sunt cu toţii înindiţi din punct de vedere lingvistic.

Acum câţiva ani, un antreprenor din New Yotk a executat unele lucrări în Cuba. în contract se stipula că se putea utiliza forţa de muncă locală, însă supraveghetorii puteau fi aduşi de către antreprenori. Prin unnare antreprenorul şi-a adus un şef de echipă pe care se putea baza, de origine irlandeză. Atunci când au sosit în Cuba, ei au găsit un grup de basci care îi aşteptau pentru a fi folosiţi ca zilieri. Antreprenorul i-a trecut în revistă; întorcându-se după vreo oră cu un traducător, el s-a amuzat, găsindu-l pe şeful de echipă irlandez înghesuit între basci, distrându-se cu bancuri savuroase. „Expediază-l pe traducători[1], a spus Pat, „Oamenii ăştia şi eu vorbim aceeaşi limbă, gaelica."

O întâmplare similară mi-a fost relatată din India. Câţiva soldaţi britanici treceau în apropierea graniţei dintre Nepal şi Tibet, având cu ei un sergent instructor irlandez. Trecând printr-unul din sate, sergentul s-a oprit, şi-a ciulit urechile, apoi a dat soldaţilor pe loc repaus şi s-a îndreptat direct către un grup de băştinaşi care discutau, spunând: „Doamne Dumnezeule! Drăcuşorii

ăştia vorbesc chiar limba mea!”

Numărul din ziua de duminică, 18 august 1929, al ziarului *New York Times,* cuprindea o ştire din Leningrad, în care profesorul N. Marr, membru al Academiei de Ştiinţe Ruse afirma că „irlandezii şi armenii sunt înrudiţi şi având ca strămoşi comuni pe sciţi, care au fost unii dintre cei mai mari viteji luptători cunoscuţi în antichitate”. El susţinea în continuare că aceşti locuitori asiatici nu-i cuprind pe toţi locuitorii *de astăzi* ai Irlandei, *ci doar pe cei care sunt urmaşii primilor locuitori cunoscuţi din această insulă.*

După Marele Cataclism Magnetic, „potopul biblic”, şi ridicarea ulterioară a lanţurilor de munţi, mici grupuri de uighuri, numite azi arieni, s-au deplasat în F uropa Centrală, venind din munţii Asiei Centrale şi Occidentale. Această migraţie a fost consemnată în lucrările lui Max Müller. Aceştia erau urmaşii locuitorilor care supravieţuiseră potopului şi înălţării munţilor în Asia şi Europa. Există consemnări orientale care vorbesc atât despre prima, cât şi despre a doua migraţie a uighurilor în Europa. Primii migratori uighuri au venit în Europa în cursul Erei Pliocene, *înainte* de înălţarea munţilor. A doua migraţie a avut loc în cursul Perioadei Pleistocene, după înălţarea munţilor şi la câteva mii de ani după prima migraţie. Au fost găsite puţine vestigii ale primilor uighuri; probabil că cea mai importantă descoperire este cea din Moravia, petrecută cu puţin timp în urmă. Aici o întreagă comunitate fu; ese îngropată de potop şi de înălţarea munţilor. Ruinele întregii aşezări au fost găsite la poalele unui munte.

FRANŢA SI SUDUL EUROPEI

Nu am găsit consemnări scrise sau inscripţii referitoare la primele aşezări umane din sudul şi sud-vestul Europei. Tot ceea ce pot să fac este să atrag atenţia asupra faptelor şi să ias pe fiecare dintre cititorii mei să-şi edifice propria teorie.

Rasa umană care s-a făcut remarcată prima dată a fost numită Cro-Magnon. Există multe şi variate dovezi că oamenii de Cro-Magnon nu au fost primii locuitori din această parte a Europei, ci comparativ vorbind, au venit

mult mai târziu decât alte rase. în primul rând, noi găsim vestigiile lor în regiunile deluroase şi muntoase, ceea ce arată că existenţa lor în Europa a început după înălţarea munţilor. Apoi găsim oase umane şi vestigii ale activităţii lor în prundişul albiilor formate de apele Ultimului Mare Cataclism Magnetic. Acest cataclism a avut loc înainte de înălţarea munţilor.

Aşadar, oamenii ale căror oase au fost găsite în prundişul albiilor au trăit cu foarte mult timp înaintea oamenilor de Cro-Magnon. Faptul că omul a tăit în această parte a pământului, având un nivel înalt de civilizaţie, cu multe mii de ani înainte de înălţarea munţilor se poate vedea prin studierea drumului tăiat în dealul cel mare de lângă Smirna, în Asia Mică (a se vedea capitolul următor). Cum aceste vestigii dovedesc existenţa unei civilizaţii avansate la unul din capetele Mării Mediterane, cu multe mii de ani înainte ca omul de Cro-Magnon să fi trăit, la celălalt capăt al acesteia, este rezonabil să presupunem că şi celelalte ţărmuri ale mării erau de asemenea populate de neamuri civilizate în aceeaşi perioadă ca şi în Asia Mică. Nu este nici o îndoială că zonele occidentale ale Europei au fost colonizate şi recolonizate de mai multe ori aşa cum s-a întâmplat şi în toate celelalte părţi ale pământului.

Urmele oamenilor străvechi din Europa sunt limitate deoarece munţii de gheaţă care s-au format peste apele Ultimului Mare Cataclism Magnetic au fărâmiţat totul în cale, lăsând foarte puţine urme de viaţă în urnia lor. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în estul Americii de Nord, unde a fost găsită doar o singură dovadă a existenţei omului şi aceasta este cea descoperită de Gilder, privind oamenii Den din Nebraska. în Europa, ca şi în alte părţi, savanţii au construit numeroase teorii bazate pe uneltele de cremene pe care le-au descoperit. Am analizat rezultatul acestor teoni în capitolul despre „Originea sălbăticiei" din lucrarea mea, *MU – Continentul Dispărut.* Aceste unelte grosolane din cremene şi piatră, sunt dovada perioadelor de trecere dintre civilizaţiile dispărute şi civilizaţia din care facem şi noi parte. în fascinanta carte a lui Osbom, *„Oamenii din Paleolitic"* – *Men of the Old Stone Age,* – pagina 477, putem citi: „un număr mare de cranii din Marea grotă Ofuet erau *toate*

îndreptate către apus". Aceste cranii erau cu faţa către *apus,* aceasta fiind direcţia către continentul MU, Tara Mamă, de unde ei sau părinţii lor veniseră pe *Calea Occidentală.* O descriere completă a căilor occidentală şi orientală va fi dată în capitolul despre Egipt. în Orient şi pe întregul ţărm occidental al oceanului Pacific toate obiectele sunt aşezate cu faţa spre *răsărit,* aceasta fiind direcţia către Ţara Mamă din Asia. Acest lucru este deosebit de evident la statuile şi grupurile statuare, porţile, faţadele templelor şi drumurilor de la Angkor, în Cambodgia.

Aşa cum am arătat în mod repetat în lucrarea *MU – Continentul Dispărut,* istoria omului pe pământ a fost o serie continuă de distrugeri şi nimiciri. Rasă după rasă şi popor după popor au fost şterse de pe faţa pământului. Multe rase şi civilizaţii au fost necunoscute omului actual până când arheologii au descoperit vestigiile lor. Cele mai vechi vestigii din Egipt constituie un fel de ieri în istoria omului; cele mai vechi urme din Yucatan sunt un fel de alaltăieri, iar cele mai vechi cetăţi îngropate descoperite de Niven în Mexic constituie un fel de răsalaltăieri. Când vom găsi urmele celor mai vechi oameni? în câteva din mănăstirile din Himalaya pot fi văzuta scrieri de acum 70.000 de mii de ani. Unele dintre acestea se referă la om cu 200.000 sau chiar cu 270.000 de ani în urmă. Aceste date sunt stabilite prin poziţiile stelelor, una faţă de cealaltă. Este o problemă pe care o vor stabili astronomii. Aceste scrieri ne vorbesc totuşi despre om chiar de la începuturile sale.

BIZONUL

Unul din animalele principale pictate de străvechii art'şti francezi, şi fără îndoială animalul lor cel mai important, a fost *Bizonul adevărat.* în timp ce aizonul este animalul cel mai răspândit în picturile de pe stâncile aflate în Franţa, sunt informa t că în picturile pe stâncă din America nu a fost găsită vreodată imaginea unui bizon. în picHrile găsite pe stâncile americane întâlnim ursul, căprioara, cerbul, ibex-ul, mastodont"[1] şi chiar unele reptile mari, dar niciodată un bizon. în acest sens, îndrăznesc să ofer o sugestie privind originea bizonului şi

insist că trebuie considerată doar o sugestie. Nu deţin nici un singur fapt care să confirme această teone.

Bizonul are o istorie necunoscută deoarece cu toate că acum este cunoscut ca un animal american, el nu a existat întotdeauna aici şi nici nu avem idee când a apărut prima dată între vieţuitoarele din America. Se spune că bizonii au trăit în Europa. Fără îndoială că aşa a fost, pentru că altfel cum ar fi reuşit străvechii artişti francezi să-şi ia modelele pe baza cărora au redat atât de bine trăsăturile acestui animal. Şi bizonul american se spune că a trăit în Europa. în mod sic'ur aşa a fost deoarece o dovedesc urmele păstrate, dar a existat oare o specie indigenă de bizoni, aici? Acest lucru este discutabil. Faptul că bizonul adevărat a trăit în Europa este dovedit de picturile pe stâncă din Franţa. însă faptul daca era indigen sau adus din altă parte, este o altă problemă. Părerea mea personală, este că bizonul poate să fi fost adus în America. Şi mai cred că în Europa a fost adus înainte de a ajunge în America. Şi acum vine problema principală: cine ar fi putut să aducă bizonii în Europa?

Pentru a răspunde trebuie mai întâi să ne întrebăm de unde veneau străvechii artişti francezi. Ca şi bizonii, ei nu proveneau din Europa. Diferite consemnări arată că părţile sudice ale Portugaliei, Spaniei şi Franţei au fost colonizate de către locuitori

din Atlantida. Cum bizonul nu se găseşte în nici una din picturile pe stâncă din America, aceasta este o dovadă că bidonul nu apăruse încă în părţile vestice şi sud-vestice ale Americii. Concluzia firească este că bizonul a fost adus în America din Atlantida şi străvechii locuitori ai Franţei, care migraseră din Atlantida luaseră câţiva bizoni cu ei.

Era b’^onul originar din Atlantida? A fost bizonul adus în Franţa din Atlantida? A fost el oare adus în America din Atlantida? La aceste întrebări vor răspunde desigur cititorii noştri. Eu prezint doar câteva date.

Bizonul nu este originar din America şi, prin urmare trebuie să fi venit de undeva, după ce străvechii artişti americani decoraseră stâncile din canioanele aflate în vestul şi sud-vestul Americii de Nord. Bizonul trebuie să fi apărut în America după Ultimul Mare Cataclism Magnetic, altfel apele şi gheaţa acestui potop ar fi şters

urmele lor ca şi pe cele găsite la Den Men în Nebraska. Savanţii noştri au presupus întotdeauna că bizonul a venit în America din Asia pe atât mult folosita şi supraaglomerata fâşie de uscat cunoscută sub numele „Podul de Uscat Bering". Ce dar dumnezeiesc a fost această fâşie de uscat pentru savanţii moderni, pentru că de câte ori au călcat într-o groapă, întotdeauna au ieşit din ea dând întreaga vină pe acest şubred şi străvechi pod. Acesta i-a salvat din numeroase situaţii stânjenitoare. Cu puţin timp în urmă a creat senzaţie printre savanţi ştirea că în Asia au fost descoperite coamele unui bizon străvechi. Entuziasmul ştiinţific era maxim. Apoi s-a descoperit că de fapt coamele respective aparţinuseră unui bou muscat. Faptul că bizonul nu a venit în America din Asia este de la sine înţeles, deoarece nu au fost găsite vreodată urme de bizon în Asia, nici măcar printre insulele pline de oase din Oceanul Arctic (Insulele Llakoff). Marele Val Sudic al Ultimului Cataclism Magnetic a măturat câmpiile Mongoliei şi Siberiei, adunând nenumărate animale de pădure şi depozitându-le în Oceanul Arctic la vărsarea fluviului Lena. Acolo se găsesc azi aceste oase, însă printre ele nu se află nici un os de bizon.

Nu cu mult timp în urmă lumea ştiinţifică a fost bulversată de un apreciat savant care raportase descoperirea unui corn de bizon într-un strat cretacic. Imediat au început să fie scrise cărţi despre vârsta acestui bizon. Unde s-ar fi ajuns nimeni nu ne poate spune. Din fericire pentru marele public, la puţin timp după această descoperire a fost iniţiată o cercetare mai vastă şi

mai temeinică pentru a găsi mai mult din animalul dispărut. Foarte aproape de locul unde fusese găsit cornul de bizon a fost găsit craniul şi platoşa de la gât a unui triceratop care a fost scos la suprafaţă şi căruia îi lipsea un corn. Punându-se capătul rupt al cornului „de bizon” peste ruptura existentă în craniu s-a găsit că se potriveau perfect. Senzaţia creată a încetat, iar ştiinţa a mers mai departe aşteptând o altă surpriză. Publicul s-a ales cu o întreagă bibliotecă de teorii.

Vaza cu cap de bufniţă şi Sfinxul Pasăre, cu inscripţii de la regele Chronos din Atlantida, descoperite de Schliemann în Vechea Troie.

Capitolul VIII

GRECII

Cu grecii începem prezentarea unei serii de naţiuni modeme care au supravieţuit din vremuri străvechi. Unele fragmente din istoria grecilor, datând de 12-15.000 de ani, ieşite recent la lumină, demonstrează că grecii, cunoscuţi în acea vreme sub numele de atenieni, erau un popor luminat şi foarte civilizat. Voi încerca să prezint ce s-a întâmplat în perioada cuprinsă între acum 30.000 de ani şi acum 12.000 de ani.

Prima consemnare concretă din istoria recentă a Greciei, datează de la începutul primei Olimpiade, în anul 1104 î.Ch. Totuşi, grecii, cunoscuţi sub vechiul lor nume, trecuseră prin zeci de mii de ani de încercări şi frământări înainte de prima Olimpiadă. Primele lor colonizări s-au făcut în Asia Mică, în Peninsula Balcanică şi în insulele înconjurătoare dacă acestea existau în acea vreme. Diferite vestigii, tradiţii şi fenomene geologice confirma acest lucru.

S-a scris mult despre istoria legendară sau cea străveche a grecilor. Mulţi scriitori au considerat aceste legende drept mituri, însă acolo unde vestigiile arheologice confirmă legendele, este imposibil să le mai luăm drept mituri. Mi se pare indiscutabil faptul că grecii străvechi, strămoşii unora din grecii actuali au fost constructorii marilor structuri de Baalbek. în Asia Mică am găsit aceleaşi condiţii ca în Mexic, America Centrala şi multe alte locuri de pe pământ, şi anume cetăţi preistorice stau îngropate una sub alta şi, în aproape toate cazurile, datorită aceloraşi agenţi distrugători: cataclismele. Dovezile sunt indiscutabile.

Să observăm că cele două ramuri ale Centurii Centrale se intersectează chiar sub Cizma italiană şi revin în poziţia normală la est de Marea Caspică. Ramura sudică este mult mai adâncă decât cea nordică.

Unii scriitori care vorbesc despre Grecia înaintea

migraţiei doriene se referă la acea perioadă ca la „ieşirea din ceaţă a

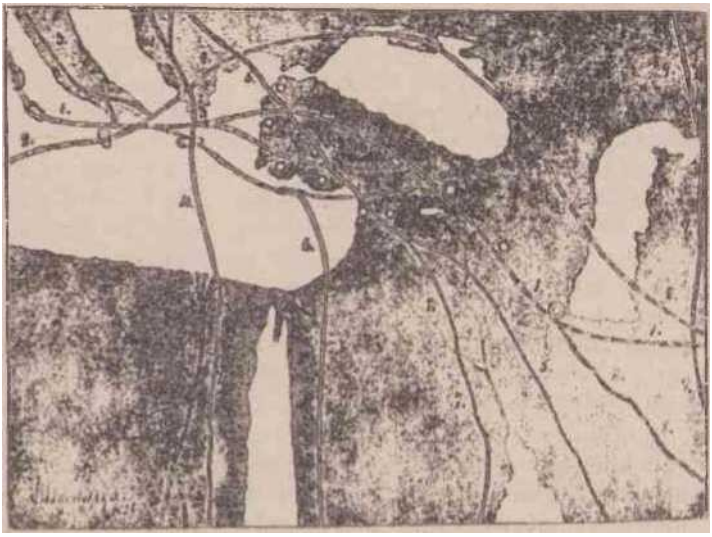

1. Ramura nordică a Marii Centuri Centrale de Gaz.
2. Ramura sudică a Marii Centuri Centrale de Gaz.
3. Ramificaţia italiano-balcanică
4. Ramurile orientală şi occidentală ale Centurii balcanice.
5. Ramificaţia persană occidentală
6. Ramificaţia arabă occidentală
7. Ramificaţia arabă orientală
8. Ramificaţia persană centrală
9. Centura din munţii Urali

Activităţi vulcanice din Asia Mică şi împrejurimi

Greciei legendare”. Voi încerca să prezint perioada dinaintea migraţiei doriene din anul 1104 î.Ch. Voi lua m întâi câteva fragmente om dialogul *Timaios* al lui Platon (traducerea lui Benjamin Jowett, de la Oxford).

„Acum cetăţenii acestei cetăţi (Sais din Egipt) sunt mari iubitori ai atenienilor şi spun că într-un anumit fel *sunt înrudiţi cu ei” .*

„O, Solon, Solon, voi e’enii nu sunteţi decât nişte copii şi

1. Este absolut corect, deoarece erau înrudiţi. Atât grecii cât şi egiptenii fuseseră împreună în Ţara Mamă, apoi în teritoriul Mayax, şi din nou în Atlantida, de unde grecii au plecat în Asia Mică şi egiptenii în Egiptul de Jos la Sais. Ei erau acelaşi popor care i-a alungat pe locuitorii Quentzal din America şi le-au luat ţinuturile.

nu exista vreun bătrân care să fie elen." Solon auzind aceasta a zis: „Ce vrei să spui?" „Vreau să spun, a răspuns acesta, că în minţile voastre voi sunteţi tineri. Nu există opinie *veche* transmisă prin tradiţia străveche li *nici vreo ştiinţă rămasă de la strămoşi* şi îţi voi spune motivul acestui lucru. Au fost şi vor mai fi multe distrugeri ale omenirii pricinuite de multe cauze, între care cea mai mare a fost prin focşi apă[IX]. Orice s-a întâmplat, fie în ţara voastră, fie într-a noastră sau în orice altă ţară despre care ştim, orice acţiune care este nobilă şi măreaţi* sau remarcabilă în orice alt fel, după ce a avut loc, a fost consemnată în scris de către cei vechi[X] întimp ce voi şi alte naţii sunteţi dăruiţi cu slove[XI] şi apoi la vremea obişnuită şuvoiul din ceruri coboară ca o molimă şi lasă doar pe cei care nu au carte şi educaţie[XII] şi astfel voi trebuie să începeţ totul de la capăt ca nişte copii şi nu ştiţi nimic din ce s-a întâmplat în vremurile străvechi, fie printre voi, fie printre ceilalţi."

Sintagma „şuvoiul din cer" nu transmite bine sensul. Aici este folosit un element din vechea limbă Cara-Maya. Sensul corect ar fi: apele, nu şuvoiul a fost, prin voinţa cerului. Un şuvoi nu este clar definit. Putea fi un şuvoi de orice, în tunp ce, ţinând seama de întregul context, reiese clar că este vorba de un potop sau cataclism produs de apă. Despre cataclisme şi potopuri se vorbeşte de multe ori în vechile scrieri egiptene. Nu exista un timp obişnuit pentru apariţia acestora. De fapt era chiar foarte neobişnuit, depinzând de explozia unei acumulări de

IXAceasta este în mod sigur confirmată atât de fenomenele geologice, cât şi de cele arheologice din întreaga lume.

X Este o traducere greoaie. O variantă mai bună ar fi: „în acea vreme s-a realizat o descriere a întâmplărilor şi aceasta a fost păstrată în templele noastre".

XI4 O traducere mai bună este: „voi şi alte naţiuni nu păstraţi însemnări nepieritoare".

XII „Şi apoi, după un timp, ca de obicei..."

gaze, deformarea unei centuri de gaze sub ocean sau de o blocare apărută într-o centură suboceanică.

Majoritatea vechilor naţiuni păstrau în templele lor consemnări nepieritoare – scrieri, fie în piatră, fie pe tăbliţe din lut ars asemănătoare cărămizilor. Cele mai vechi despre care ştiu se află în Tibet, iar unele au fost scrise, după dârele astrologice consemnate pe ele, acum circa 70.000 de ani. în India se află sute de astfel de plăcuţe, datând de f)e:te 35.000 de ini, unele fiind chiar mai vechi.

Dar să revenim din nou la Platon: „în privinţa acestor genealogii ale voastre, pe care ni le-aţi repovestit, ele nu sunt mai bune decât poveştile copilăreşti în primul rând pentru că voi amintiţi doar un singur potop, *în timp ce au fost mai multte.* în al doilea rând a locuit în ţinutul vostru, pe care nu-l cunoaşteţi, cea mai cinstită şi mai nobilă rasă de oameni care a trăit vreodată şi din care voi nu sunteţi decât o rămăşiţă sau o fărâmă. Si acest lucru vă este necunoscut deoarece timp de mai multe generaţii supravieţuitorii acelei distrugeri *nu au dat seamă."*

Oamenii despre care se vorbeşte aici erau strămoşii celor care au început să construiască măreţele temple de la Baalbek. Aceste temple nu au mai fost vreodată terminate. Au fost zguduite de cutremure şi de activităţi vulcanice care s-au desfăşurat în jurul lor în timpul construcţiei. „Nu au dat seamă" nu aş traduce astfel din textul grecesc. Traducerea mea personală este: „nu au făcut consemnări"; toate cuvintele vechi greceşti sunt influenţate de limba Cara-Maya şi dacă un translator nu ştie această limbă este în dezavantaj. Deşi schimbările în vocabular şi în alfabet au fost efectuate în timpul mandatului de arhonte al lui Euclydes, vechile filosofii străbătuseră doar jumătate de drum în schimbările desfăşurate. Vocabularul grecesc a fost schimbat de trei ori pentru a fi modernizat.

Din nou citäm din Platon: „Fiindcă a fost o vreme, Solon, *înainte de marele potop,* când cetatea *cunoscută acum sub numele de Atena* a fost prima în război şi strălucită prin perfecţiunea legilor sale." Solon s-a minunat de acestea şi i-a cerut în mod serios preotului să-l informeze exact şi în ordine despre aceşti vechi atenieni. „Te invităm să asculţi despre ei, Solon, a zis preotul, atât

de dragul tău cât şi pentru marea cetate şi mai presus de orice pentru zeiţa care este patronul, protectorul şi educatorul comun al celor două cetăţi ale noastre. Ea a fondat cetatea voastră (străvechea Atenă) cu circa o mie de ani înainte de a noastră (Sais), *primind de la pământ* şi de la Hefaistos sămânţa rasei voastre."

Această exprimare este pur simbolică. Preotul a revenit la limba sa maternă şi la limba maternă a lui Solon. ⌊⌋

Acest simbol ne trimite la limbajul popular. El înseamnă „mamă" şi „pământ", iar prin extensie „pământul mamă" şi „Ţara Mamă" sau „ţinutul mamă", astfel încât ar trebui tradus „Primind din Ţara Mamă sămânţa rasei voastre." Cu alte cuvinte, strămoşii voştri au venit din Tara Mamă. Există numeroase ' ' 5 consemnări care afirmă că Asia Mică, sudul Peninsulei Balcanice şi Egiptul au fost mai întâi colonizate prin Mayax şi Atlantida. Conform consemnărilor din templul de la Sais, cu 11.500 de ani în urmă exista o cetate pe locul de azi al Atenei şi aceasta fusese construită cu 17.000 de ani în urmă – cu o mie de ani înainte să înceapă istoria Egiptului de Jos.

Preotul relatează în continuare despre războiul dintre atenieni şi Atlantida, despre care am vorbit în capitolul despre Atlantida, păstrând totuşi pentru acest capitol înche rea:

„Dar după aceea (după înfrângerea atlanţilor de către atenieni) au avut loc cutremure şi potopuri violente şi doar într-o zi şi o noapte toţi oamenii voştri războinici s-au scufundat în pământ (este descrisă soarta străvechii Atene care nu fusese redată înainte; uscatul s-a scufundat, a fost acoperit de ape. ducând cea mai mare parte a oamenilor la fund), iar insula Atlantida a dispărut în acelaşi fel şi s-a prăbuşit în mare (ceea ce confirmă faptul că străvechea Atenă s-a scufundat şi acum ajungem la un fenomen geologic deosebit de interesant, care arată că Atlantida s-a scufundat de două ori) şi acesta este motivul pentru care marea în acele părţi este de netrecut, deoarece este o mare cantitate de mâl într-o apă puţin adâncă şi acest lucru a fost provocat de scufundarea insulei."

Conform acestui pasaj nu cu mult timp în urmă

Atlantida se afla sub ape. Aşadar, ramura sudică a Marii Centuri Centrale de Gaz trebuie să se fi format la o dată destul de recentă.

STRĂVECHEA TROIE

Regele Priam ale cărui comori le-a descoperit dr. Schliemann într-una din străvechile cetăţi de la Troia, a trăit în jurul anului 1194 î.Ch. Amănunte despre această descoperire au fost date în capitolul despre Atlantida. Schliemann a găsit că nu mai puţin de 6 cetăţi se construiseră una deasupra celeilalte. Prima dintre acestea a fost ridicată înainte de înălţarea munţilor, aşa cum vom vedea la Smirna, când vom ajunge la Asia Mică.

Harta de la pagina 82 arată poziţiile comparative ale numeroaselor şi diferitelor centuri de gaze care trec pe sub Balcani şi Asia Mică. Multe vestigii ale cetăţilor şi civilizaţiilor antice se găsesc în aceste regiuni. Aceste vestigii, aşa cum se ştie astăzi, sunt marcate cu cercuri. Unele dintre ele datează de peste 25.000 de ani, ceea ce se coroborează cu descoperirile cetăţilor străvechi de la Troia şi cu drumul tăiat în dealul cel mare de la Smirna.

Grecii, ca şi egiptenii, pot pretinde pe bună dreptate că „ei se trag din cei mai vechi oameni de pe pământ”. După cum se poate urmai-, primii greci au venit din America prin Atlantida şi şi-au stabilit primele aşezări în Asia Mică, în ţinuturile joase ale Balcanilor şi în insulele care compuneau atunci arhipelagul grecesc. în America Centrală găsesc că se numeau Kars, Karas, Caras şi Carieni. Ei vorbeau propriul lor dialect al limbii Maya. Câteva din aşezările lor americane se aflau în interiorul graniţelor imperiului Maya. Cu toate acestea ei se întindeau mult mai la sud, atât pe coastele estice cât şi vestice ale Americii de Sud.

Primele informaţii despre carieni şi coloniile lor se găsesc în străvechile consemnări Maya, în care am găsit referiri la următoarele aşezări: de-a lungul ţărmurilor Marii Caraibelor, pe câteva din insulele Indiilor de Vest şi trei aşezări pe coasta estică a Americii de Sud. Una din consemnări datează de peste 16.000 de ani. Nu pot sa

spun când au început aceste colonizări.

Din America Centrală îi găsim apoi în Asia Mică, în Peninsula Balcanică şi insulele înconjurătoare. Istoria legendară a grecilor spune că primele lor aşezări au fost întemeiate pe ţărmurile mediteraneene ale Asiei Mici. Carienii sunt la fel de răi ca şi irlandezii, nu ar sta locului. De exemplu, gaelica, limba irlandeză este vorbită la Tipperary, în Irlanda, în provincia basca din Spania şi în Nepal, în nordul Indiei. Luaţi un nepalez, un basc şi un irlandez, ţineţi—i împreună şi vor trăncăni de parcă s-ar fi născut toţi în acelaşi sat şi au crescut împreună.

Voltaire, în lucrarea „Istoria Universală şi Starea tuturor Naţiunilor" (The Universal History & State of AII Nations. Edinburg. A. Donaldson, 1758, voi. 3, pag. 13) scrie: „Orice ar *fi, Indienii* nu mai sunt acel popor având cunoştinţe avansate, în ţara cărora grecii obişnuiau să efectueze călătorii de studii"[XIII].

Această afirmaţie confirmă părerea mea exprimată anterior că India a fost şcoala filosofilor greci. De fapt nu numai greci, ci şi chinezi.

Carienii sunt identici în diferite părţi ale pământului. Nu putem sti cu cât timp în urmă prima aşezare cariană din Asia Mică a fost distrusă de un cataclism, şi nici nu putem stabili cât de des au fost ridicate noi aşezări, care la rândul lor au fost distruse. La Smirna se înregistrează mai mult de trei, iar la Troia mai mult de patru. Carienii s-au extins la mam distanţă de coastele Asiei Mici, însă nu mai departe de Marea Caspică. Deoarece pe câmpiile din jurul extremităţii sudice a Mării Caspice exista o aşezare întemeiată de o altă rasă cunoscută sub denumirea de semitică.

Şi acum să vedem ce spun unii dintre străvechii filosofi greci despre strămoşii lor.

Homer, în „Iliada", 10, 428-9, spune: „Carienii au fost printre cei mai vechi locuitori ai Asiei Mlti şi ai arhipelagului grecesc".

Herodot, în cartea I, 171, spune: „vechii carieni se numeau ei înşişi Helegi. Un popor iubitor de războaie pe

XIIIAceasta este o carte extrem de rară şi de veche pe care mi-a împrumutat-o cu multă amabilitate prietenul meu S. Z. Adams, în familia căruia se găseşte de la 1780.

mare care asigura la cerere echipaje pentru navele din Minos." Herodot era el însuşi carian.

în „Fragmente din istoria Greciei" editate de *Max Miiller,* voi. 4, pag. 475, găsim: „Filip din Theaugela, istoric carian, spune că idiomurile carienilor erau amestecate cu numeroase cuvinte greceşti."

Tucidide, în „Istoria războiului peloponesiac", cartea I, 8, îi numeşte pe carieni „piraţi" şi apreciază că regele Minos i-a alungat din Ciclade.

Strabon, în cartea 7, 321 şi carte a 13, 611, spune: „Carienii fuseseră locuitorii întregii Ionii şi ai insulelor din Marea Egee, până când au fost alungaţi de acolo de către ionieni şi dorieni, care s-au stabilit ei înşişi pe continent."

Se pare că nu toţi filosofi greci din antichitate erau de acord în legătură cu rolul carienilor, însă ei fac legătura între carieni şi ţinuturile America Cjentrală, Grecia şi Asia Mică. Cele mai des întâlnite tipare ornamentale ale străvechilor greci şi chiar multe din cele ale grecilor de azi sunt identice cu tiparele ornamentale ale cai ni lor Maya din America Centrală şi Yucatan. Simbolul lor distinctiv, crucea grecească este luat din figura centrală de pe emblema regală din MU, Imperiul Soarelui, al cărei înţeles l-am prezentat în lucrarea *MU — Continentul Dispărut.* în acelaşi volum am prezentat imaginea unei vaze descoperite de Niven în cetăţile mexicane îngropate, având modele ornamentale specifice greceşti şi datând de peste 50.000 de ani.

Alături de Carieni au mai fost şi alte triburi care s-au stabilit

de-a lungul ţărmurilor Asiei Mici şi în Balcani. Cu acestea carienii au avut până la urmă numeroase războaie.

Cred că am arătat destul de convingător că locuitorii stabiliţi în Asia Mică, peninsula Balcanică şi insulele din Marea Egee erau Cara sau Carieni, veniţi din America Centrală prin Atlantida. Voi trece acum în revistă câteva din fenomenele arheologice şi geologice descoperite în Asia Mică. Este greu să arătăm în ce situaţie se găsea această parte a pământului, să zicem acum 25.000 de ani. Această dată este o simplă figura de stil pentru a-l face pe cititor să se întoarcă cu gândul la o epocă străveche. Data reală poate fi cu 50.000 de ani în urmă sau şi mai mult, precizarea fiind greu de făcut fără existenţa unor *texte scrise.* Fără acestea datarea este nesigură sau în cel mai bun caz aproximativă. Geologii au marea abilitate de a spune, atunci când scriu despre cei din vechime, cu atâtea sute de milioane de ani în urmă, cu atâtea milioane de ani în urmă, sau cu sute de mii de ani în unnă. De fapt, ei nu ştiu mai mult despre data reală decât vânzătorul ambulant de pe stradă. Cred că ideea lor este de a pune cât mai multe zerouri după primul număr, sperând că vor fi astfel cu atât mai apreciate de public, iar publicul se va gândi cu atât mai mult la ei. Ar trebui să fie o instituţie dedicată capriciilor vremii şi vremurilor unde ei să poată învăţa legile naturale. Aceasta ar face ca tipografii să economisească multe litere.

în Asia Mică au fost construite multe cetăţi înainte de formarea centurilor de gaz şi de înălţarea munţilor. Aceşti primi colonişti, asemenea primilor colonişti din America au trecut printr-o mulţime de vicisitudini. Activitatea vulcanică şi cataclisme nimicitoare au urmat una după alta, distrugând de fiecare dată cetăţile şi ucigând locuitorii. O cetate sau un ţinut erau distruse, mai târziu ţinutul era repopulat şi era construită o nouă cetate, doar pentru a cădea victimă unnătorului cataclism oricând avea să aibă loc şi lucrurile au continuat în acelaşi fel până când s-au format centurile de gaz şi s-au înălţat munţii. Singurele calamităţi din această descriere care se pot întâmpla acum trebuie să fie minore din moment ce ele sunt produse de blocarea sau de susţinerea unei centuri de gaz.

Limba este una din marile elemente de legătură dintre

diferite popoare şi ar trebui să ne bazăm mai mult pe ea aecât pe oricare altă dovadă în afară de textele scrise. Limba greacă străveche era limba Cara-Maya pură. Şi azi are încă mai multe cuvinte Maya decât oricare altă limbă modernă, cu excepţia singalezei, care este vorbită în Sri-Lanka. Alfabetul grecesc de azi este alfabetul pur Cara-Maya. Fiecare literă este fie un cuvânt, fie o combinaţie de cuvinte Maya şi formează o descriere privind distrugerea continentului MU, Ţara lor Mamă şi Ţara Mamă a întregii omeniri. Este un monument frazeologic care trebuie să stea permanent în faţa ochilor acestor greci pentru a le reaminti ce li s-a întâmplat strămoşilor întregii omeniri şi primei mari civilizaţii de pe pământ. Povestiri despre distrugerea Ţăni Mamă au fost scrise de către locuitorii Maya din YIJCATAN, de egipteni, hinduşi, chaldeeni, uighuri, iar mai târziu acestea au fost copiate de evreii israeliţi care au numit Ţinutul Mamă Grăaina Raiului sau a Edenului în legenda lor biblică.

în lucrarea *MU – Continentul Dispărut,* am dat traducerea integrala a alfabetului grecesc. Probabil că mulu din cei care citesc această carte nu au citit prima mea carte, astfel că pentru ei voi repeta aceste elemente.

Lectură liberă „Puternic lovesc apele deasupra câmpiilor. Ele acoperă locurile. Acolo unde întâmpină obstacole, formează maluri. Pământul este lovit de apă, apele se împrăştie peste tot ceea ce trăieşte şi mişcă, temeliile cedează – *scufundat este ţinutul MU.* Doar unele vârfuri mai apar deasupra apei. Vijelii suflă şi treptat apare cerni rece. Acolo unde înainte existau văi, acum sunt mari adâncimi, abisuri reci. în locurile de formă rotundă se formează dune de mâl. Se deşi hide o gură din care ies aburi şi sedimente vulcanice."

Modificarea alfabetului grecesc a avut loc în timpul mandatului de arhonte al lui Euclydes, în anul 40J î.Ch. Comparând forma nouă cu cea veche, principalele schimbări par să constea în schimbarea literelor iniţiale cum ar fi: Gamma era Kamma, Delta era Telta, Rho era Laho şi Sigma era Zigma. Este posibil ca aceste schimbări să fi fost făcute pentru a fi conforme cu pronunţia generală a cuvintelor, aşa cum se încearcă uneori azi cu limba engleză, care are mare nevoie de o schimbare de acest fel. Schimbări mai ample au fost făcute în

vocabularul însuşi.

Anumite fenomene din Asia Mică arată că această regiune a fost locuită din timpuri foarte vechi de popoare cu un înalt nivel de civilizaţie, cu zeci de mii de ani înainte ca istoria să înceapă a fi consemnată, aşa cum o avem noi astăzi. Cine erau aceste popoare? De unde veneau? Ce s-a întâmplat cu ele? Ruinele de la Troia, Baalbek, Ephesus şi Smirna sunt vestigii ale acestei civilizaţii. O bună descriere pe înţelesul omului obişnuit a vestigiilor antice de la Smirna poate fi găsită în lucrarea lui Mark Twain „Oameni simpli în străinătate" (Innocents Abroad), la pagina 131:

„Călărind prin oraş am putut vedea urmele a şase Smirne (corespunde cu cele 6 cetăţi străvechi de la Troia) care au existat şi care fie au fost nimicite de foc, fie dărâmate de cutremure. Dealurile şi stâncile au fost separate pe alocuri. Săpăturile scot la iveală mari construcţii care au fost îngropate cu mult timp în urmă.

Panta dealului către cetăţuie este foarte abruptă într-un loc, la 500 de picioare deasupra nivelului mării. Stratul perpendicular pe partea de sus a drumului era de 10 până la 15 picioare înălţime şi se văd trei vine de cochilii de stridii. Vinele sunt groase de 18 inchi şi se află la distanţa de două până la trei picioare şi ele coboară pentru o distanţă de 30 de picioare ori mai mult şi apoi dispăreau. Acolo unde malul se întâlneşte cu drumul, printre cochiliile de stridii se găsesc numeroase *obiecte străvechi de olărit sparte"*

Este o minunată descriere geologică, arătându-ne că în timpurile preistorice, în Asia Mică, pe cealaltă parte a pământului faţă de Ţara Mamă existau oameni luminaţi şi cu înalt nivel de civilizaţie, că trei cataclisme nimicitoare au distrus trei mari civilizaţii înainte de înălţarea munţilor în Asia Mică. Faptul că între cataclisme a trecut mult timp este demonstrat de răgazul pe care oamenii l-au avut să recolonizeze şi să reconstruiască zonele devastate. Faptul că vestigiile se găsesc acum la 500 de picioare deasupra nivelului mării, împreuna cu straturile de pe actualele versante ale munţilor, demonstrează dincolo de orice discuţie că aceste civilizaţii au existat înainte ca munţii să se fi înălţat. înălţarea munţilor a avut

loc în cursul perioadei Pleistocene. Aşadar aceste civilizaţii sunt anterioare acelei perioade, datând din Era Terţiară.

Este remarcabil faptul că în toate cercetările mele, prin însemnările străvechi am găsit doar două referiri la cataclisme din Europa şi Asia Mică: o referire egipteană şi Biblia. Referirea din Platon nu poate fi considerată ca fiind pur grecească, fiindcă ea provenea din Egipt, reprodusă de Solon. Totuşi consemnări despre potopuri şi tradiţii, despre potopuri şi cataclisme sunt extrem de răspândite în întreaga lume şi la toate popoarele. Fenomenele geologice confirmă toate aceste consemnări şi tradiţii în toate nărţile pământului.

BAALBEK

Ruinele de la Baalbek se află în nord-estul Beirutului, între extremitatea estică a Mediteranei şi extremitatea n jrdică a deşertului sirian. Ele sunt cele mai măreţe şi mai remarcabile dintre toate structurile străvechi de pe pământ. Ele au provocat mai multe speculaţii printre savanţi în general şi printre arheologi în special, decât orice alt grup de mine de pe pământ pentru că toţi sunt de acord că nu s-a găsit nici un fel de indiciu ori informaţie care să arate când şi de către ce popor au fost înălţate. Am găsit numeroase descrieri ale acestor ruine făcute înaintea mea. Una din toate acestea, care mi se pare că se adresează atât omului de rând cât şi savantului este cea a lui Mark Twain şi, cum această carte este scrisă pentru omul obişnuit, am ales această descriere a lui Mark Twain. Nu există nici un motiv ca omul de ştiinţă să nu citească această carte. El o poate citi dacă doreşte, însă cuprinde „un sac mare cu nuci tari”, greu de spart pentru el.

„La ora 11, ochii ne-au căzut pe zidurile şi coloanele de la Baalbek, minele celebre, a căror istorie este o carte ferecată. Ele au stârnit acolo timp de mii de ani uimirea şi admiraţia călătorilor. Cine le-a construit este o întrebare la care nu se poate vreodată răspunde. Un lucm este totuşi sigur, o asemenea măreţie a concepţiei, şi o asemenea graţie a execuţiei cum se pot vedea la templele

de la Baalbek, nu au fost niciodată egalate nici măcar 9e aproape de către vreo altă lucrare ieşită din mâinile omului, ‘áre să fi fost vreodată construită în ultimele 20 de secole.

Acest măreţ Templu al Soarelui, Templul lui Júpiter şi cele •*a temple mai mici sunt adunate în mijlocul acestor sate siriene cumplit de murdare. Ele arată straniu în această companie plebee. Aceste temple sunt construite pe substructuri masive, care ar putea sprijini aproape o lume. Blocurile de piatră din care sunt făcute au mărimea unui autobuz şi foarte puţine dintre ele sunt mai mici decât o kdă de scule pentru tâmplar. Aceste structuri sunt traversate de tunele de zid prin care ar putea trece un tren cu mai multe vagoane. Cu astfel de fundaţii nu e de mirare că ansamblul de la Baalbek a rezistat atât de mult timp.

Templul Soarelui este lung de aproape 100 de picioare (peste 90 de metri) şi lat de 160 de picioare (circa 48 de metri). El are 54 de coloane în jur, însă doar 6 din ele mai stau în picioare acum, celelalte sunt căzute şi sparte ia baza templului, formând o masă confuză şi pitorească. Capiteluluri şi antablamente corintiene şi încă vreo 6 coloane care trebuie să fi fost bine proporţionale, nu mai există. Coloanele şi antablaturile lor au împreună o înălţime de 90 de picioare (peste 27 de metri), prodigioasă pentru o stâncă ce trebuie aşezată pe verticală şi doar privindu-le cineva îşi poate da seama de frumuseţea şi simetria lor. Coloanele par suple şi delicate, antablatura cu sculptura sa elaborată pare o lucrare ornamentală, dar când priveşti mai mult în sus până îţi obosesc ochii şi arunci o privire la fragmentele de coloane printre care te afli acum şi-ţi dai seama că sunt late de 8 picioare (circa 2,5 metri), iar împreună cu ele stau întinse pe jos capiteluri ce par la fel de mari ca o colibă şi de asemenea lespezi de piatră dintr-o bucată, superb sculptate, groase de 4 sau 5 picioare şi care ar acoperi complet podeaua unei sufragerii obişnuite.

Templul lui Jupiter este mai mic decât cel despre care tocmai am vorbit şi cu toate astea este imens. S-a păstrat relativ bine. Una din cele 9 coloane este aproape

neatinsa. Ele au 65 de picioare înălţime (circa 20 de metri) şi susţin un fel dc portic sau acoperiş. Acest portic este format din lespezi de piatră imense atât de fin sculptate în partea de jos, încât privite de jos par o pictură în frescă. Una sau două din aceste lespezi sunt căzute şi din nou mă minunez dacă nu cumva bucăţile gigantice de piatră sculptată din jurul meu nu sunt mai mari cumva decât cele aflate deasupra capului. în interiorul templului, ornamentaţia era fin lucrată şi colosală în acelaşi timp. Ce minune de frumuseţe şi măreţie arhitecturală trebuie să fi fost acest edificiu când a fost inaugurat şi ce suflet nobil l-a ornamentat şi cât de bine te simţi în mijlocul lui cu fragmentele împrăştiate haotic, văzute în lumina lunii.

Şi încă aceste blocuri sculptate sunt de trei ori mai mari decât pietrele grosolan prelucrate care formează platforma largă ce înconjoară marele templu. O latură a acestei platforme, compusă din trei bucăţi de piatră este de aproape 300 de picioare lungine (peste 90 de metri). Pietrele au formă pătrată cu latura de 13 picioare, dintre care două au câte 64 de picioare (circa 20 de metri), iar al treilea 69 de picioare (21 de metri) lungime. Ele sunt înălţate în zidul masiv la 20 de picioare deasupra solului (peste 6 metri).

Am mers la cariera de unde erau luate aceste pietre de la Baalbek. Era la un sfert de milă distanţă mai la vale. în groapa

din carieră se afla întinsă la orizontală replica celei mai mari pietre pe care o văzusem în ruine. Zăcea acolo aşa cum o lăsaseră uriaşii din acele străvechi timpuri uitate când au murit, pentru a rămâne timp de mii de ani un elocvent semn de mustrare pentru cei tentaţi să treacă cu uşurinţă peste oamenii care au trăit înaintea lor. Acest bloc enorm de piatră se află acolo, şlefuit în formă pătrată şi gata să fie dat pe mâna constructorilor, o masă solidă cu baza de 14 pe 17 picioare (4,2 pe 5,1 metri) şi cu lungimea de 70 de picioare (21 de metri)."

Această stâncă are o greutate de peste 1200 de tone. O stâncă asemănătoare constituie o parte din platforma din afara templului. Ultimele trei coloane din Templul Soarelui au căzut în timpul cutremurului din 1759.

în lucrarea sa *Minunile Trecutului* (Wonders of the Past) în volumul I, la paginile 129-130, Richard Curie spune:

„Construcţiile pe care le vedem sunt în principal romane, datand din epoca lui Antoninus Pius (86-161 d.Ch.).

Ele au fost tăiate în cariera aflată la o jumătate de milă distanţă, unde se mai află încă o stâncă şi mai mate, lungă de 68 de picioare şi cu baza de 14 picioare, care pur şi simplu s-a dovedit mult prea titanică pentru a fi ridicată în poziţia verticală."

Este greu de conceput o afirmaţie mai smintită şi mai greşită. Nici istoria romană, nici cea grecească şi nici cea egipteană nu menţionează construirea templelor de la Baalbek, deşi toate aceste naţiuni au consemnat cu grijă toate întâmplările, evenimentele principale şi lucrările din epoca menţionată de Curie. în special grecii, la câteva sute de mile distanţă, consemnaseră în amănunt evenimentele istorice, lucrările şi construcţiile realizate cu 1200-1300 de ani înaintea datei atribuite de Curie pentru înălţarea acestor construcţii, însă în toată istoria grecilor nu găsim nici un cuvânt despre ele. Să crezi că ei nu ar fi putut să mute piatra aflată acum în carieră, aşa cum făcuseră cu o piatră asemănătoare, este mai mult decât copilăresc şi cu atât mai mult arată ignoranţa lui Curie în acest domeniu, arhitectura nefiind romană, pentru că nu romanii au construit temple Soarelui. Autorităţi în istoria arhitecturii şi în alte discipline spun

că unele coloane, care sunt făcute din marmură provin din părţile centrale ale Egiptului. S-ar putea să aibă dreptate, însă de ce nu există nici o consemnare în Egipt despre un astfel de transport deosebit şi de ce nu există nici în istoriile romanilor sau ale grecilor?

Piatra uriaşă din carieră demonstrează indiscutabil două lucruri: în primul rând că structurile de la Baalbek na au fost terminate şi, în al doilea rând, că lucrarea a fost părăsită brusc. Faptul că lucrările sunt nefinisate şi neterminate înseamnă că lucrătorii le-au părăsit brusc ori au murit, iar circumstanţele au făcut imposibilă reluarea activităţii. Este de la sine înţeles că munca a fost întrerupta brusc la Baalbek. Ce s-a întâmplat? Privind monolitul din cariera de la Baalbek ne putem aminti de marele monolit neterminat din insula Paştelui, într-o altă carieră aflată la 8.000-10.000 de mile distantă (peste 1^000 de kilometri).

Fără cea mai mică îndoială, distrugerea construcţiilor de la Baalbek s-a datorat cutremurelor, într-o vreme în care erau aproape de terminare. Dar ce s-a întâmplat cu constructorii? Nici eu, nic! altcineva n-ar putea să dea un răspuns la această întrebare, putem doar să bănuim. Ei au fost atât de ciudat nimiciţi încât nu a rămas nici o altă urmă de la ei. Poate că într-o bună zi unele consemnări greceşti străvechi să ne spună ceva despre enigma de la Baalbek. Un lucru este totuşi sigur. Structurile de la Baalbek nu au fost construite de nici una din civilizaţiile puse în evidenţă pe Dealul cel Mare de la Smirna, deoarece acelea au existat înainte de înălţarea munţilor, iar templele de la Baalbek au fost construite după aceea.

Nu se poate spune nimic precis în legătură cu cine au fost constructorii de la Baalbek, însă putem să facem unele comparaţii. Coloanele templelor de la Baalbek sunt de tip corintic. Cele mai vechi ornamente ale coloanelor greceşti sunt cele corintice. Probabil că aici la Baalbek, cu mii de ani înainte ca stilul corintic din arhitectură să devină cunoscut în Grecia, se aflau coloane cu ornamente corintice şi am putea merge şi mai departe afirmând că tipul corintic era pur şi simplu o dezvoltare a arhitecturii Cara.

Primii colonişti din Asia Mică îi aveau printre ei pe strămoşii unora dintre grecii de azi. Au fost oare

constructorii templelor de la Baalbek strămoşii unora dintre grecii de azi şi ai grecilor care au constituit naţiunea elena? Judecând după scrierile lui Homer, Herodot, Tucidide, Strabon şi preotul egiptean Souchis din Sais, se pare că există motive întemeiate să credem.

Cât de mici suntem noi azi, în multe privinţe, în comparaţie cu strămoşii noştri din Prima Mare Civilizaţie. Vălul întunericului este ridicat din ce în ce mai mult şi omul actual se înalţă într-o cunoaştere mai profundă. în multe lucrări mecanice, omul actual este inferior şi el nu ştie absolut ni nic despre Marile Forţe pe care strămoşii noştri le cunoşteau atât de bine.

SMIRNA

Recent, la Capemaum, în Asia Mică, a fost descoperit un craniu uman care a produs destulă senzaţie printre savanţii europeni, care apreciază că omul a trăit în jurul anului 30.000 î.Ch. şi că este unul dintre primii oameni de pe pământ. Vârsta craniului de la Carpenaum este bazată pur şi simplu pe teorie, aşa cum se întâmplă cu toate descoperirile de acest fel. Nu s-a acordat atenţie, prin comparaţie nici uneia dintre cele 3 civilizaţii care şi-au lăsat urmele în drumul tăiat din dealul cel mare de la Smirna, cu toate că acestea sunt mult mai vechi decât data când se presupune că a trăit acel om. Aceste civilizaţii existau înainte de omul care a trăit la Capemaum. Civilizaţiile de la Smirna îşi spun vârsta pe baza argumentelor geologice. Este un fapt. Vârsta craniului de la Capemaum este o teone, deci nu un fapt dovedit. Craniile de provenienţă necunoscută nu dezvăluie nimic despre trecut.

Coloanele Cele Mari de la Baalbek

Capitolul IX

EGIPTUL

Nu intenţionez să scriu o istorie a Egiptului. S-au scris deja multe istorii ale Egiptului, suficiente pentiu a umple o bibliotecă. Singurul meu obiectiv în această lucrare este: în primul rând, să arăt pe baza unor *însemnări scrise,* nu pe baza unor teorii, cine au fost *primii* egipteni; în al doilea rând, să arăt că primii colonişti stabiliţi în Egipt erau copii continentului MU şi au venit direct din Ţara Mamă în Egipt. Aceasta va înlătura misterul aparent de care s-au izbit etnologii în privinţa originii egiptenilor şi va arăta motivul pentru care, încă de la începuturile istoriei lor, egiptenii s-au dovedit a fi un popor cultivat şi cu un grad înalt de civilizaţie.

Mulţi egiptologi consideră enigme existenţa celor

două culte religioase egiptene. Aceste aparente enigme sunt înlăturate atunci când ştim în ce fel şi de către cine a fost populat prima dată Egiptul. Egiptologii au mers prea departe în numeroasele lor teorii şi deducţii despre diferite aspecte istorice, deoarece nu au înţeles simbolistica străvechilor egipteni şi scrierile lor simbolice şi nici nu au pătruns sensurile ezoterice ale acestor scrieri. Ei nu pot fi blamaţi pentru acest lucru, deoarece nu se găseşte nici o cheie şi nu a existat nici o şcoala unde să poată învăţa. Aceste secrete, timp de mai multe sute de ani, cel puţin, au fost cunoscute doar de foarte puţini înţelepţi orientali. Toţi aceşti înţelepţi venerabili şi-au petrecut vieţile în templele şi mănăstirile lor, venind foarte rar în contact direct cu lumea exterioară. Atunci când au făcut acest lucru, informaţiile oferite de ei sunt atât de neortodoxe în prezentarea *teoriilor* încât cei care le primesc, le consideră drept nişte fleacuri.

Egiptul a fost colonizat de două serii de locuitori, începând din două zone separate şi distincte. Unii au venit dinspre vest şi s-au stabilit în Egiptul de Jos, iar ceilalţi au venit dinspre est şi s-au stabilit în Egiptul de Sus. Colonistii care au venit dinspre vest şi -au înfiinţat prima aşezare la Sais, în Delta Nilului. Colonistii veniţi dinspre est s-au stabilit pe coasta estică a Africii, de la Capul Guardafui până la extremitatea Mării Roşii. în India am găsit numele Maioo drept nume dat acestei colonii, însă nu pot să spun dacă această denumire se referea la întreg teritoriul sus-menţionat sau doar la zona din apropiere de Suakin, pe coasta Mării Roşii. Maioo a fost capitala lor, cel puţin în vremea când s-au scris consemnările indiene şi ar părea să fie, de asemenea, numele districtului respectiv. De pe coastă ei au avansat până pe cursul Nilului, de unde s-au extins atât în aval cât şi în amonte. în cele din urmă, locuitorii Egiptului de Sus s-au întâlnit pe Nil cu locuitorii Egiptului de Jos, formând astfel un alt lanţ uman complet în jurul pământului.

După aproape 10.000 de ani de la înfiinţarea primei aşezări la Sais, a izbucnit un război între locuitorii Egiptului de Sus şi cei ai Egiptului de Jos, iar aceştia din urmă au fost înfrânţi. Cele două comunităţi s-au unit şi au format un imperiu. Acum voi încerca să mergem pe urmele locuitorilor veniţi din India în Egiptul de Sus.

COLONIA MAIOO

După ce a luat fiinţă Colonia Babilor ina, nu se ştie însă după cât timp, locuitorii Naga din India au mai făcut un pas către vest. Ei au plecat din India către nord-estul Africii. Au înfiinţat aşezări în golful Aden şi în diferite locuri de pe coasta occidentală a Mării Roşii. Atât consemnările indiene cât şi cele egiptene amintesc despre aşezarea lor de la MAIOO în Nubia, Egiptul de Sus. MAIOO era o localitate situată pe ţărmul Mării Roşii aproape de actualul oraş Suakin. Colonizarea aceasta s-a desfăşurat cam acum 15.000 de ani. în acea vreme ţara era o câmpie întinsă, deoarece munţii Africii nu se înălţaseră încă. Este încă îndoielnic dacă existau atunci în această parte a pământului ţinuturile deşertice de azi. Mai târziu, coloniştii şi-au croit drum în interiorul uscatului, ajungând până la izvoarele Nilului, şi anume ale Nilului Alb şi ale celui Albastru. Această colonie Naga s-a dezvoltat, a înflorit şi a devenit foarte puternică. în cele din urmă a pornit război împotriva locuitorilor Maya din Egiptul de Jos, i-au învins şi au transformat cele două comunităţi egiptene într-un Imperiu. Mena sau Menes a fost primul rege dintr-o dinastie care a domnit atât asupra Egiptului de Sus cât
şi a Egiptului de Jos, iar o dată cu apariţia sa, pe scena istorică a Egiptului a fost adoptat titlul de „rege al Nordului şi al Sudului”.

Originea locuitorilor din Egiptul de Sus este uşor de trasat prin urmărirea simbolului lor principal al Zeităţii, Soarele, care este confirmat de însemnările scrise atât în India cât şi îh Egipt. Binecunoscutul disc solar înaripat al Egiptenilor, cu perechea sa de şerpi, a fost introdus în Egiptul de Jos de către locuitorii din Egiptul de Sus.

Cercul înaripat egiptean este doar anul din multele forme ale acestui simbol, găsit în toate ţările străvechi, care are şarpele în imagine. Acest lucru nu este accidental, nici nu a fost adăugat din motive ornamentale. Era forma lor de exprimare a reverenţei faţă de Creator şi de a păstra în memorie faptul că în vremurile străvechi şi când se aflau în Ţara Mamă, ei foloseau în piuicipal simbolul Naga, Şarpele, pentru a simboliza Zeitatea, în calitatea sa de Creator. în această imagine, Soarele, ca

simbol principal, este plasat în centru. în timp ce Soarele a devenit cel mai sacru simbol al Zeităţii, Şarpele, ca simbol al Creatorului, venea imediat după acesta. în afară de acestea două, nici unul din multele simboluri ale Zeităţii nu era utilizat fără a arăta atribute simbolice secundare. Până şi coroana regelui era ornamentată cu Şamele ca simbol al Creatorului. Soarele nu era folosit ca simbol în cazul coroanei deoarece era Infinitul Atotputernic; astfel folosirea Soarelui ca simbol ar fi fost un sacrilegiu.

Să veJem felul cum este reflectată India în Egipt Aceşti oameni au venit din India şi au păstrat elemente care le reaminteau de India.

Philostratos, în „Viaţa Tyanei", pagina 146, spune: „Primii egipteni erau o colonie din India".

Valmiki, istoricul înţelept hindus, ale cărui opere au fost scrise pe baza însemnărilor din Templul Rishi de la Ayhodia, spune: „Locuitorii Maya din India au stabilit o colonie în Egipt, numind-o Maioo."

însemnările spun că Narana, Marele Preot, al Templului, a citit lui Valmiki însemnările, iar acesta le-a scris după dictare.

Valmiki, în „Ramayana", voi. I, pagina 342, din traducerea lui Fauche, spune: „Locuitorii Naacal s-au stabilit prima dată la Deccan, în India şi acolo şi-au extins religia şi învăţătura la coloniile din Babilon şi Egipt."

Brunsen, în lucrarea „Locul Egiptului în Istoria Lumii", voi. 4, pagina 58, spune: „Ultima dată când începuturile vieţii din Egipt şi migraţia am zona Eufratului puteau să aibă loc, a fost anul 0850 î.Ch."

Nu pot să-mi imaginez că Brunsen a scris despre migraţia din valea Eufratului în Egipt fără să fi găsit unele însemnări care să confirme acest lucru. Totuşi rămâne deschisă o chestiune. Se referă oare însemnările saie la Oman şi el include această zonă în districtul Eufratului sau într-adevăr Akkadienii s-au alăturat companiilor care se duceau în Egipt pornind din Oman sau Akkad[9] Peironal, nu am găsit niciodată însemnări care să afirme că akkadienii au luat parte la colonizarea Egiptului pornind din India, însă nici nu am putut să văd toate însemnările existente.

Mai rămâne o altă posibilitate: Atunci când locuitorii

Maya au început să plece din India în Egipt, cetatea Akkad, putea să fie punctul lor de aprovizionare pe traseu. Brunsen poate că a găsit unele însemnări vechi care se refereau la coloniştii ce plecaseră din Akkad în Egipt, sugerând pn i asta că acei colonişti erau akkadieni şi nu hinduşi. însemnarea lui Valmiki despre locuitorii Maya din India, care au format o colonie în Egipt nu este singura însemnare care susţine acest lucru. Sunt multe altele, însă însemnarea lui Valmiki fiind bazată pe documente păstrate într-un templu, am considerat că aceasta, coroborată cu afirmaţiile lui Brunsen şi Philostratos era suficientă pentru gândirea indiană, însemnările din templele hinduse susţin că locuitorii coloniei egiptene au plecat din India şi nu din valea Eufratului. Philostratos confirmă această afirmaţie.

Acum voi merge în Egipt pentru a studia lucrurile văzute din cealaltă perspectivă. Azi nu există pe harta Egiptului o localitate cu numele Maioo, deci trebuie să căutăm unele însemnări vechi:.în primul rând să aflăm dacă a existat vreodată în Egipt o localitate Maioo şi, în al doilea rând, să găsim poziţia exactă.

Brugsch Bey, considerat una din autorităţile cele mai de încredere privind istoria Egiptului, în lucrarea sa, „Istoria Egiptului sub Faraoni", voi. 2, paginile 78 şi 174, spune: „Numele Maioo este cuprins în lista ţinuturilor cucerite de Thutmes III... Numele Maioo se găseşte pe o listă de ţinuturi dintr-o cameră mortuară descoperită în Nubia."

Aceasta este o confirmare perfectă a însi mnării lui Valmiki de către istoria egipteană. Nubia se află în Egiptul de Sus pe coasta vestică a Mării Roşii. Nubia începe puţin mai la nord de strâmtoarea Bab-el-Mandeb. Suakin este unul din porturile mari-, time de azi ale Nubiei.

Unii egiptologi au început să lanseze ipoteza că primr egipteni au venit din valea Eufratului, au traversat deşertul asirian, au pătruns în Egiptul de Jos şi de acolo au urcat pe Nilul Alb şi pe Nilul Albastru şi s-au despărţit formând două imperii. Ei nu au găsit nici un document sau o legendă pentru a se baza pe ele în lansarea unei astfel de afirmaţii. Traversarea unui deşert iară apă, deci alegerea căii celei mai imposibile din punct de vedere

fizic, în timp ce aveau la dispoziţie o cale uşoară, sigură şi naturală pe apă ar fi fost o culme a absurdităţii. Nu ne spune oare Bero«us că primii oameni întâlniţi de semiţi pe Eufrat au fost, jumătate peşti, jumătate oameni" şi nu ne spune oare Valmiki că „locuitorii Maya erau navigatori iscusiţi ale căror nave străbateau oceanele de la est la vest şi mările de la nord la sud"? şi aceştia ar fi fost oamenii care ar fi preferat să traverseze un deşert de două ori mai lung decât calea pe apă. Pe mare ei ar fi economisit sute de mile şi ar fi putut urmări uscatul cu privirea ajungând la destinaţie fără nici un obstacol. Dacă orice cititor va lua o hartă şi va compara cele două trasee, rezultatul ar fi mai convingător decât am putea scrie. Din nou, nici o fiinţă sănătoasă nu şi-ar putea imagina coloniştii părăsind pământurile fertile din Delta Nilului pentru a se duce într-o direcţie necunoscută croindu-şi un drum printr-un deşert neprimitor.

Ceea ce am prezentat mai sus constituie povestea Egiptului de Sus. Voi trece acum în revistă diferitele însemnări despre cine erau locuitorii Egiptului de Jos şi de unde veneau ei. Istoria Egiptului de Jos este atât de împletită cu istoria Atlantidei încât aproape toate documentele se referă la amândouă, astfel încât sunt obligat să folosesc din nou însemnările folosite pentru Atlantida. Este o repetare, ştiu, însă cred că sub iectul o just.fîcă şi sper că cititorii mei o vor vedea în aceeaşi lumină. S-ar pierde din continuitatea prezentării subiectului dacă am fi nevoiţi mereu să ne întoarcem la paginile anterioare.

COLONIA NILULUI

Acesta a fost primul nume al Egiptului de Jos. Colonia a fost înfiinţată la Sais în Delta Nilului de către locuitorii Mc.ya, care veneau din Atlantida sub conducerea lui Thoth, acum circa 16.000 de ani. Delta Nilului pare să fi fost neglijată de primii colonişti mediteraneeni, deoarece fenomenele geologice arată că Asia Mică, Peninsula Balcanică, insulele din Marea Egee şi Câmpiile Caucaziene au fost ocupate cu multe mii de ani înainte de anul 14.000 î.Ch. în acea v-eme, extremitatea joasă a Peninsulei Balcanice, Asia Mică şi Câmpiile Caucaziene

erau ţinuturi ideale pentru colonişti, aveau pământ bogat şi bine scăldat de ape, cu o climă ideală. Delta Nilului, pentru ei deci, părea sa fie doar un ţinut fierbinte, nisipos. Aşadar, putem presupune că lipsa de teren pentru un număr din ce în ce mai mare de colonişti sau un anumit eveniment deosebit i-a fă< ut pe primii să se stabilească acolo. I Jocumentele vor vorbi, nu avem nevoie să teoretizăm pentru asta.

Schliemann: a găsit la Maycame, în Creta, o tăbliţă pe care scria: „Egiptenii descind din Misar. Misar a fost copilul lui Thoth, zeul istoriei. Thoth era fiul emigrant al unui preot din Atlantida. El a construit primul templu la Sais şi acolo i-a învăţat pe ceilalţi înţelepciunea din ţara sa natală."

Manuscrisul Troano: „Fugind de mânia fratelui său Aac, regina Moo şi-a îndreptat tovarăşii spre Soare-răsare şi, în cele din urmă, a ajuns la aşezarea Maya care fusese recent înfiinţată pe malurile Nilului. Acolo ea l-a întâlnit pe Thoth, fondatorul, care a devenit prietenul sau şi învăţătorul său în probleme religioase."

Intr-un *papirus egiptean* din vremea faraonului Sent, din a doua dinastie, găsim următorul pasaj: „Faraonul Sent a trimis o expediţie către vest în căutarea urmelor Atlantidei, de unde cu 3350 de ani înainte egiptenii veniseră, aducând cu ei toată înţelepciunea ţinutului lor natal."

Rawlinson în lucrarea sa „Originea Naţiunilor" (Origin of Nations), la pagina 13, spune: „Egiptenii susţin că strămoşii lor au fost străini, care veniseră în timpuri depărtate şi se stabiliseră pe malurile Nilului."

Herodot: „Egiptenii se laudă că strămoşii lor *din ţinuturile din vest au fost cei mai vechi oameni de pe pământ''.*

Diodor din Sicilia, în lucrarea „Istorii", volumul I, pagina 50: „Egiptenii susţin că strămoşii lor erau străini, care în timpuri foarte vechi s-au stabilit pe malurile Nilului, aducând cu ei civilizaţia din ţara lor mamă, arta scrierii şi o limbă măiastră. Ei veniseră dinspre apus şi erau cei mai vechi dintre oameni."

Teiss, în lucrarea „Miracolul Pietrei", la pagina 40: „Egiptenii au venit din Kuiland, ţara zeilor din vest."

Plutarh, în „Viaţa lui Solon", spune: „Atunci când

Solon a vizitat Egiptul, Souchis, un preot din Sais şi Psenophis, un preot din Heliopolis, i-au spus că în unnă cu 9.000 de ani relaţiile egiptenilor cu ţinuturile din Vest fuseseră întrerupte datorită mâlului care făcuse marea imposibil de trecut după distragerea Atlantidei, în urma unor cutremure *şi ţinutul de dincolo în urma unor potopuri."*

Otfeu: „Egiptul, fiica lui Poseidon" (Atlantida).

Lepsius-, a găsit aceleaşi simboluri sacre între ceremonialele egiptenilor cum găsise între ceremonialele locuitorilor americani Maya.

Cele de mai sus dovedesc faptul că:

Primii egipteni au fost locuitori Maya; primii colonişti din Egiptul de Jos veneau din Atlantida, iar primii colonişti din Egiptul de Sus veneau din India; mai târziu ambele colonii s-au mărit prin colonişti veniţi din Ţara Mamă prin India sau Ţinutul Mayax; că locuitorii din continentul Mu au fost primii oameni de pe pământ; că Atlantida a fost distrusă de cutremure şi s-a scufundat; că *America* a fost distrusă şi marea a devenit *de netrecut* şi ţinutul *de nelocuit* la mult timp după *cataclism',* că în Egipt, Mu. Ţara Mamă, era numită Ţinuturile din Vest sau Kui Land; că Mu, uneori numită Ţinuturile din Vest sau Kui Land, a existat cândva şi că a fost locul originar de viaţă al Omului; că Egiptul a fost cândva o colonie a continentului MU şi că după ce MLI s-a scufund it. a devenit un Imperiu.

Osbom: „în Egipt este extrem de bine cunoscut că nu s-au găsit indicii despre existenţa unei perioade timpurii de sălbăticie. Toate autorităţile ştiinţifice sunt de acord că oricât am merge de departe în istoria Egiptului nu găsim o epocă necivilizată în care civilizaţia să se fi dezvoltat. Concluzia rezonabilă care reiese din aceste fapte pare să fie că primii colonişti din Egipt erau un grup de oameni cu un nivel foarte înalt de civilizaţie, dar care datorită unei ciudate anomalii în istoria omului fuseseră pr.vaţi de o mare parte din limba lor şi de întregul sistem de scriere care constituise înainte mijlocul, dar şi vehiculul civilizaţiei lor."

Mă tem că atunci când Osbom a scris cele afirmate mai sus, el s-a bazat mai mult pe imaginaţie decât pe cercetarea pe care subiectul o merita. Dacă ar fi citit

lucrările filosofului grec Diodor, el ai fi descoperi , înainte de a întoarce pagina a cincea, că „concluziile sale rezonabile” erau nefondate, deoarece egiptenii aduseseră o limbă scrisă şi o menţinuseră de-a lungul întregii istorii a Egiptului. Capitolul 64 al *Cărţii Morţilor* a fost scris de Thoth la începutul istoriei egiptene. Alfabetul hieratic al egiptenilor este dat la pagina 21. Aceste simboluri au fost folosite până cu câteva secole după Hristoş, iar multe din ele se vor transmite în simbolurile alfabetice. Aceste semne hieratice au fost utilizate la scrierea *Cărţii Morţilor.*

Osiris. Egiptologii sunt de păreri foarte diferite privind cine şi ce a fost Osiris. Mulţi pretind că el a fost un mit; alţii că a fost pur şi simplu un simbol; în timp ce alţii declară că el a fost un om obişnuit. Mulţi egiptologi apreciază că el a fost un rege *undeva,* într-un anumit ţinut. Egiptenii înşişi afirmă că el a trăit cândva şi susţin că el s-ar fi născut în diferite localităţi din Egipt, ceea ce arată că nimeni nu ştie nimic dincolo de faptul că el a fost capul puterii triunice a Egiptului de Jos.

Osiris a fost un om, iar istoria sa a fost consemnată de locuitorii Naacal. Scrierile lor spun: „Osiris s-a născut în Atlantida, cu circa 22.000 de ani în urmă. Ajungând un tânăr bărbat, el a părăsit Atlantida şi s- a dus în Ţara Mamă pentru a studia la colegiile de acolo. El a devenit student la un colegiu Naacal unde a rămas până când a devenit Maestru şi Frate Sfânt. Apoi s-a întors în Atlantida, unde a curăţat religia de extravaganţele şi excesele care se strecuraseră în ea. Apoi a devenit conducătorul Bisericii din Atlantida, o funcţie pe care a deţinut-o o viaţă întreagă. Oamenii îl iubeau atât de mult pentru bunătatea şi învăţăturile sale deosebite, încât doreau să-l detroneze pe rege şi să-l aşeze pe Osiris pe tron. El nu ar fi permis acest lucru şi a refuzat în mod hotărât să permită până şi discutarea unei astfel de posibilităţi.”

Atunci când Osiris a murit, el a fost zeificat şi religia a fost numită după numele său, aşa cum religia noastră de azi este numită religia creştină după învăţăturile lui Hristos. Nu există

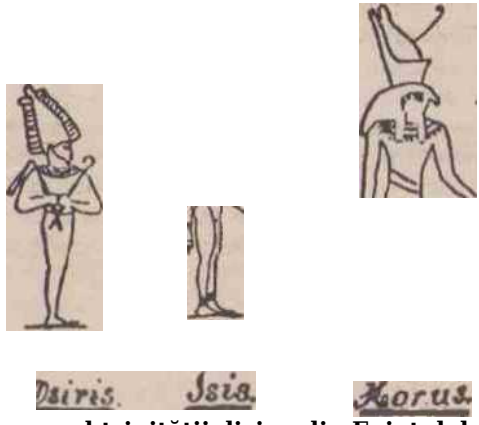

însemnul trinităţii divine din Egiptul de Jos.
Osiris, Isis, Horus

nici o menţiune în scrierile Naacal privind Cauza morţii lui Osiris. Egiptenii au propria lor poveste. După părerea lor, sfârşitul lui Osiris a fost o tragedie. Osiris, după egipteni, a fost ucis de un frate al său numit Set. Set a devenit gelos în mod fanatic pe fratele său, datorită dragostei pe care oamenii o arătau pentru Osiris, ceea ce l-a făcut pe Set să-l ucidă. La peste 10.000 de ani după epoca lui Thoth, preoţii egipteni, vicleni şi lipsiţi de scrupule, pentru a aduce teama şi groaza în inimile oamenilor şi pentru a-i transforma în sclav i în slujba obiectivelor lor mărunte, l-au transformat pe Set în diavolul de azi. Diavolul era necunoscut înainte ca egiptenii să-l fi inventat. Înainte de asta a existat doar o luptă între Suflet sau Forţa Divină şi afinităţile materiale pentru controlul minţii omului şi, prin intermediul minţii, a acţiunilor sale trupeşti. Efortul Sufletului era să înalţe omul material către un plan mai înalt. Afinităţile materiale luptau împotriva sufletului şi încercau să păstreze trupul la nivelul lor de jos.

Ar putea să pară d< stul de remarcabil faptul că învăţăturile lui Osiris, Gautama şi lisus sunt atât de asemănătoare în modul lor de exprimare. în multe cazuri ele sunt absolut identice, luate cuvânt cu cuvânt. Si în cazul anumitor sentinţe aş putea să provoc pe oricine de pe pământ să îmi spună care din cei trei mari maeştri au spus anumite cuvinte. Şi totuşi, dacă cineva stă să se gândească, nu este atât de remarcabil, deoarece ei toţi predicau şi explicau prima religie a omului, aşa cum a fost ea consemnată în Scrierile Sacre Inspirate ale continentului Ml[1], Ţara Mamă.

Egiptenii afirmau că Osiris s-a născut în Egipt, ceea ce este un mit pfrfect, aşa cum dovedesc următoarele afirmaţii: Thoth a fost fondatorul Egiptului de Jos. El a consta primul templu la Sais şi acolo a propovăduit religia osiriană aşa cum a adus-o din Atlantida. Acest lucru este verificat în *Cartea Marţilor.* Nu este clar de ce egiptenii l-au pus pe Osiris în situaţia de a avea grijă de Amenti, dar se consideră că acest lucru avea o valoare simbolică.

Isis. Isis este reprezentată în Capul de Zeu Triunic al Egiptului de Jos, ca fiind sora şi soţia lui Osiris. Ce era

ea? A fost ea o femeie obişnuită sau doar un simbol? Fără discuţie ea a fost doar un simbol, fiind purtătoarea unei concepţii formate chiar la începutul învăţăturilor umani. în religia egipteană, Isis era simbolul care reprezenta natura şi natura era principiul productiv al Creatorului – principiul feminin. Astfel multe atribute erau acordate ei de către egipteni, încât ea apare ca simbolul feminin, atribut al Creatorului. Ea reprezenta creaţia tuturor lucrurilor. Astfel ea apare ca fiind marele atribut al creaţiei, executorul poruncilor Creatorului.

Nu am găsit-o niciodată reprezentată sub formă de mumie. Am găsit că cei care au trăit într-adevăr erau reprezentaţi ca mumii şi în diferite ocazii, ca zei, cu un cap special, care semnifica cine au fost. Faptul că Isis a fost considerată soţia lui Osiris este un simbolism.

O veche scriere egipteană spune: „Isis nu poate să moară niciodată, deşi din vreme în vreme hainele sale se schimbă.” Cu alte cuvinte, ea poate fi cunoscută sub diferite nume la diferite popoare şi în diferite epoci.

Cred că Rider Haggard explică sensul ezoteric al zeiţei Isis mai bine decât oricare alt om care a scris despre ea. într-una din lucrările sale, el descrie o scenă din faţa Sfinxului, după înfrângerea egiptenilor de către perşi.

Zeii egipteni stăteau în faţa Sfinxului spunând: „Ne luăm rămas bun de la rine, Mamă Egipt, adăpostul noştri pentru mii şi mii de ani. Din lutul tău am fost creaţi şi în lutul tău ne reîntoarcem.”

Sfinxul-, „Spuneţi-mi cine v-a dat vouă aceste forme monstruoase şi cine v-a numit pe voi zei?”

Zeii: „Preoţii ni le-au dat şi preoţii ne-au numit zei. Acum preoţii sunt măcelăriţi şi noi pierim o dată cu preoţii, deoarece noi nu suntem decât zei făcuţi din lutul tău, Egiptule.”

Piatră gravată cu un cap semitic descoperită la Chichcn liza, în YUCATAN

Apare *Isis:* „lată-mă. Eu sunt spiritul tău pierdut, dar tu, Egipt, nu m-ai creat pe mine, pent/u că eu te-am creat pe tine dintr-o *poruncă divină.* Eu sunt cea pe care oamenii o cunosc sub numele de Isis aici pe Nil, dar căreia întreaga lume şi toate lumile de dincolo de lume o cunosc ca natură, ca ornament vizibil al Zeului Atotputernic. De aceea eu rămân şi tu rămâi, Egiptule. Da, deşi noi suntem numiţi sub multe nume în diferite vremuri care vor veni, aşa cum am fost numiţi în nenumăratele zile care au trecut, noi vom rămâne pentru totdeauna.[1]

Rider Haggard nu ne spune dacă a luat această cuvântare dintr-un document vechi sau nu. Fără îndoială că scrierea sa este întemeiată pe ceva serios. Un lucru deosebit de important apare în momentul în care Isis spune: Sdin *poruncă divină'[1]'.* Acestea sunt exact cuvintele folosite în Scrierile Sacre Inspirate din Ţara Mamă, referitoare la Creaţie aşa cum am arătat în ultima mea lucrare, *MU – Continentul Dispărut.*

Isis a fost simbolul l unii. Luna a fost ornamentul său pen:ru cap în timpul tuturor ceremoniilor religioase. Luna a fost simbolul străvechi al principiului feminin al Creatorului. Deci, principiul Său productiv, acel principiu care *poruncea* ca fiinţele să apară.

Aş vrea să vă prezint în continuare o tăbliţă veche de

peste 12.000 de ani, descoperită de Niven la 4,5 mile nord-vest de Mexico Ciţy, la o adâncime de 17,5 picioare. Ea a fost catalogată la Nr. 150 în Colecţia de tăbliţe din piatră mexicane descoperite de Niven. În imaginea care urmează ea va apărea la dimensiunea de 1/2

Descifrare şi traducere: Faţa superioară reprezintă Soarele ca principiul masculin al Creatorului, confirmat prin simbolul său de pe fiecare parte, un cerc cu un punct în mijloc.

Faţa din partea de jos este Luna, simbolul principiului feminin al Creatorului, confirmat, de asemenea, prin două cercuri cu puncte în mijlocul lor.

Cele patru ornamente conţin texte în vechea scriere ezoterică numerică utilizată în temple.

Creatorul a creat unu, care a devenit doi.

Doi a produs trei.

Din acestea trei a apărut întreaga omenire.

Acestea sunt coroborate prin repetare.

Comentariu. Creatorul l-a făcut pe om. Apoi l-a împărţit în două principii – masculin şi feminin. Cei doi au produs al treilea şi din aceşti trei a descins întreaga omenire.

Găses'' aceeaşi concenţie dominantă în civilizaţia hindusă, la

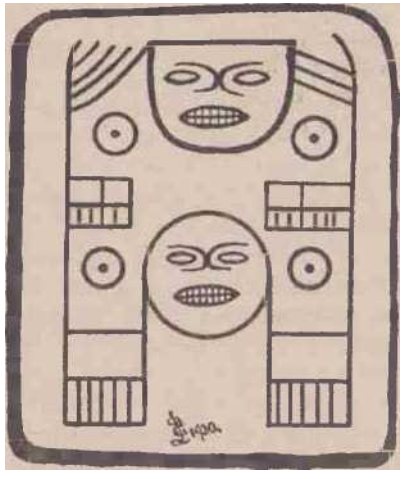

Tăbliţa Nr. 150 din Colecţia Niven. Principiul dual al Creatorului, reprezentând soarele ca principiul masculin şi luna ca principiul feminin.

incaşii din Peru şi la locuitorii Maya. De asemenea, la popoarele care au gravat Tăbliţele de Piatră Mexicane cu peste 12.000 de ani în urmă. Legendele lor spun: „Luna a fost soţia şi sora Soarelui". Deci, atât Luna cât şi Soarele erau simboluri ale Creatorului, dar ca principii ale sale. Acest simbolism datează de foarte demult, mult dincolo de egipteni şi mult dincolo de scrierile de pe Tăbliţele de Piatră Mexicane. Acest simbolism îşi are originea în Scrierile Sacre Inspirate, mai vechi de 70.000 de ani şi a fost atunci folosit pentru a-i învăţa pe primii oamen că Zeitatea era dualã în Creaţie (Lahun, *Fig. 4).*

HO RUS

Era al treilea din Capul de Zeu Triunic al Egiptului de Jos. El era fiul, lui Osiris şi al soţie, şi surorii sale Isis. Din unele scrieri egiptene apare că Horus a fost cândva un om obişnuit, în altele el apare ca unul din simbolurile Soarelui – Ra. Nu am găsit nimic nici despre Isis, nici despre Horus în scrierile vechilor locuitori Naacal, aşa că putem presupune că erau simboluri utilizate doar de egipteni. Şeful Bisericii din Egiptul de Jos a fost numit Horus, aşa cum azi şeful bisericii catolice este numit Papă. Mie mi se pare că, fiind un simbol al Soarelui şi Soarele Simbol al Zeităţii, Horus a devenit simbolul religios al Zeităţii. Egiptul în primele sale vremuri a fost condus de Biserică, înainte de a deveni un regat.

Mulţi egiptologi l-au înzestrat pe Horus cu o vârstă foarte mare. El şi-a început viaţa în vremea lui Osiris, cu 22.000 de mii de ani în urmă şi a continuat să-şi păstreze sănătatea şi vigoarea până în vremea lui Menes, acum 5.000 de ani. O vârstă venerabilă care este mult mai mare decât vârsta zeului hindus Rama, care a trăit doar 10.000 de ani. Methusalem era un copilaş, care nu ar fi putut niciodată intra în categoria celor de dinaintea lui.

Dacă Horus a fost un muritor sau a fost doar un simbol, nu aş putea să spun. Există posibilitatea ca

primul Horus să fi fost fiul lui Osiris şi la moartea lui Osiris să devină şeful Hieratic al Bisericii din Atlantida – dar acest lucru nu-l pot încă stabili.

Herodot, în „Istorii", cartea 11, 144, spune: „Horus a fost conducătorul hieratic al Egiptului înainte ca regele Menes să-şi fi început domnia".

Manethon, istoricul-preot egiptean, scrie: „Domnia înţelepţilor a durat zece mii de ani în Egipt. înţelepţii erau conducătorii hieratici."

în scrierile lui Manethon există referiri la şase conducători hieratici diferiţi, care purtaseră numele de Horus. în anumite ceremonii, egiptenii îl înlocuiau pe Ra cu Horus, arătând astfel că Horus era simbolul Soarelui. în Ţara Mamă, conducătorul hieratic îşi asuma titlul de Ra Mu, ca reprezentant al Divinităţii în probleme religioase. La fel, mai târziu, în Egipt, conducătorul spiritual şi-a asumat titlul de Horus.

De la începuturile istoriei egiptene, şi se pare că timp de mii de ani, Egiptul a fost condus de Biserică, având în frunte o persoană cu titlul de Horus. Ultimul dintre aceşti conducători hieratici ai Egiptului de Jos a fost cel care a precedat domnia regelui Menes, după afirmaţiile lui Manethon. Atunci când Egiptul de Sus şi Egipt[1] il de Jos s-au unit sub regele Menes, au fost implicate două forme de religie: în Egiptul de Sus Soarele era considerat cel mai sacru simbol, iar în Egiptul de Jos era Divinitatea Triunică (Sfânta Treime), dominată de Osiris. Timp de două mii de ani s-a dat o luptă aprigă între cele două ordine preoţeşti, fiecare încercând să câştige adepţi din rândul celorlalţi. Chiar şi regii au fost afectaţi, unii luând partea preoţilor din Egiptul de Sus, iar alţii favorizându-i pe cei din Egiptul de Jos. Aceste detalii pot fi găsite în cele mai multe din istoriile Egiptului.

PREOŢII EGIPTENI

»

Am afirmat mai de mult că lăcomia şi zgârcenia preoţilor egipteni i-a făcut pe aceştia să comită cele mai oribile crime consemnate în istoria omenirii. După ce preoţii lui Amon au adunat averi nemăsurate, puterea lor a ajuns la apogeu. Bogăţiile le dădeau puterea să domine ţinutul, aşa cum se întâmplă întotdeauna când un grup

de persoane obţine controlul asupra bogăţiilor unei ţări, ducând în mod inevitabil la prăbuşirea ţării. *În istorie nu găsim nici o excepţie de la această regulă.* Chiar şi regii Egiptului au devenit instrumente uşor de mânuit ale preoţilor lui Amon, care au ajuns să le uzurpe şi tronul. Mai târziu lucrurile nu s-au schimbat prea mult: înainte regele era mare preot acum marele preot devenise rege. După uzurparea tronului, puterea lor preoţească şi-a semnat singură verdictul, deoarece armata s-a revoltat împotriva preoţilor lui Amon, care au fost obligaţi să fugă din Egipt în Etiopia.

S-a scris că preoţii egipteni nu încredinţau niciodată secretele lor religioase sau Misterele Sacre (Sfintele Taine) altcuiva din afara propriei lor frăţii. Acest lucru nu este strict adevărat, deoarece multor filosofi greci li ;-au încredinţat secrete religioase egiptene, printre aceştia fiind: Solon, Thales, Pitagora, Herodot, Eumolphus, Plafon, Orfeu şi probabil mulţi alţii.

PRIMUL TEMPLU EGIPTEAN

Primul templu egiptean a fost construit la Sais acum circa 16.000 de ani. Vârsta sa este confirmată de faptul că a fost construit de regele Thoth la începutul istoriei egiptene. De asemenea, pe o tăbliţă descoperită de Schliemann la Maycame, în Creta, putem citi: „Primii Egipteni erau locuitori din Atlantida conduşi de Thoth, zeul istoriei. Ei s-au stabilit pe malurile Nilului la *Sais,* unde şi-au construit *primul templu".* Descoperirea acestei tăbliţe nu a fost anunţată la vremea respectivă, despre ea ştiind doar nepotul său, dr. Paul Schliemann, care a întreprins mai târziu săpăturile de la templul din Sais. Iată cum prezintă el ceea ce a descoperit: „Am efectuat săpături la ruinele străvechiului templu de la Sais, din Egipt, timp de cinci luni. Printre multe alte descoperiri arheologice importante am găsit o cameră mortuară a unor celebrităţi muzicale din acea vreme. Aici, într-una din catacombele care se presupune că datează din cea de-a IlI-a Dinastie, am descoperit un sicriu uriaş din piatră alături de care se afla o neobişnuită colecţie de instrumente muzicale. Era şi un

papirus care nu a fost încă descifrat, dar sunt de părere că este un tip special de scriere muzicală egipteană necunoscută nouă. Inscripţia hieroglifică de pe sare ofag spune că instrumentele muzicale au aparţinut orchestrei Templului din Sais şi au fost folosite la ceremonia încoronării faraonului Amen-emhat I. Printre instrumentele pe care le-am descoperit sunt câteva care produc sunete cum ar fi, de exemplu, vuietul vântului, zgomotul valurilor, cântecele anumitor păsări -şi diferite voci tainice ale naturii.

Muzica noastră nu a ajuns încă la acel nivel de dezvoltare. Doar celebrul finlandez Jean Sibelius a făcut unele încercări de a imita vocile naturii în ultimele sale compoziţii. însă pentru compozitorii egipteni acest lucru era un element vital. Printre instrumentele descoperite la Sais se află o trompetă uriaşă din lemn care produce sunetul straniu al unui leu furios care rage; pe de altă parte, fluierul scoate cele mai dulci tonuri pe care le-am auzit vreodată. El are un timbru fermecător şi îl încântă pe ascultător chiai dacă se cântă pe un singur ton. îmi pot imagina cum ar entuziasma acel instrument publicul, dacă la el ar cânta un virtuoz.

Majoritatea instrumentelor străvechii orchestre egiptene erau din lemn sau din porţelan. Există un singur corn făcut dintr-un metal asemănător alamei. Corzile harpelor se dovedesc a fi făcute dintr-o fibră, complet necunoscută astăzi. Este extrem de subţire şi de rezistentă şi seamănă cu firul de argint. Dar sunt şi corzi despre care experţii noştri în domeniul chimiei afirmă că au fost împletite din păr omenesc. Astfel corzile care produc notele cele mai înalte ale unei violine egiptene sunt făcute din părul deosebit de lung luat de pe capul vreunei frumuseţi din acea vreme. Pentru interpretarea imnului solemn închinat Soarelui erau necesare o orchestră formată din şaiszeci şi cinci de instrumente şi un cor compus din optzeci de cântăreţi. Instrumentul care pare să fie piesa cea mai importantă a orchestrei produce un sunet monoton surd, cu efect obsedant. Instrumentul este făcut dintr-un craniu uman curăţat, a cărui cavitate s-a transformat într-un fel de gâtlej artificial al unui monstru supranatural. Este evident că

acest instrument produce un registru de sunete greu de memorat, dar el are nevoie de un muzician care să-i cunoască secretul, deoarece joacă un rol unic în cadrul orchestrei. O inscripţie aflată
pe maxilarul inferior al craniului spune că el cuprinde nu numai sunetele celorlalte instrumente din orchestră, ci şi vocea umană. A fost numit gâtlejul mort. Astfel descoperirea mea este prima dintre mărturiile arheologice care aduce astfel de informaţii uimitoare despre muzica epocilor foarte vechi. Ea va arunca o lumină nouă asupra artei străvechi şi va servi drept cel mai puternic imbold pentru toţi compozitorii, muzicienii şi interpreţii epocii noastre, sugerându-vi-le un nou stil şi o nouă formă de expresie muzicală.

Egiptenii au adus cultura din Atlantida în colonia lor de pe malurile Nilului. Am descoperit în diferitele mele săpături că nivelul de cultură era cu atât mai înalt cu cât mergem înapoi în timp. Ei au degenerat pur şi simplu după dispariţia Atlantidei." în această lucrare am atras atenţia asupra faptului că, după scufundarea continentului MU – Ţara Mamă – *toate civilizaţiile din întreaga lume* fie au degenerat, fie au ajuns într-un impas, nu doar Egiptul, ci toate celelalte, inclusiv India.

CINE AU FOST ETIOPIENII?

Originile etiopienilor au fost întotdeauna un mister pentru etnologi. Tradiţiile din sudul Indiei spun că: „în vremurile trecute companii de tan i şi-au luat navele şi au navigat către soare-apune. Ei au ajuns la un uscat mare, s-au stabilit acolo, au prosperat şi au devenit puternici". Dacă aş putea să obţin fragmente din limba şi din scrierea lor, aş putea spune dacă au fost tamili.

O figură compositǎ de pe Insula Paştelui având un cap de pasăre şi un ou în mâna sa. Ea corespunde unei legende din Hawaii

Capitolul X

DIRECŢIILE OCCIDENIALE DE COLONIZARE

De pe continentul Mu au pornit mai multe direcţii importante de colonizare către vest. Au fost două direcţii principale, două secundare şi alte câteva direcţii independente mai mici.

Traseul despre care se ştie cel mai mult este direcţia principală sudică, ce pornea din continentul Mu către Birmania, apoi către India, Bâbilon, Egiptul de Sus (Nubia), până la izvoarele Nilului Alb şi ale Nilului Albastru. Locuitorii care au urmat această direcţie erau cunoscuţi la origine sub numele de Naga. Mai târziu ei au luat numele aşezărilor pe care le-au înfiinţat.

O direcţie secundară a pornit din continentul Mu către Insulele Malayesiei, apoi în sudul Indiei, pe care l-au numit Dravida, iar de acolo în Africa, mai la sud de Nubia. Aceşti locuitori erau negri cu trăsături fine şi cu părul negru şi drept, fiind numiţi Tamili.

Fără îndoială că direcţia occ ientală cea mai importantă urmată de coloniştii de pe continentul Mu a fost traseul principal nordic, pe care au pornit Uighurii, strămoşii rasei ariene. Imperiul Uighur, probabil primul, fără îndoială cel mai întins, cel ma important şi cel mai puternic dintre toate imperiile coloniale ce ţineau de continentul Mu.

O direcţie independentă scurtă a fost cea până în Insulele Malayesiei, urmată de un popor numit Quiche Maya. Culoarea locuitorilor Quiche variază mai mult decât a oricărei rase umane, de la alb la cafeniu închis. Ei par să se fi alăturat mai multor direcţii urmate de coloniştii din Ţara Mamă, deoarece îi găsim în America

Centrală, America de Sud, Insulele din Marea Sudului şi în Insulele Malayesiei. Japonezii sunt una din ramurile locuitorilor Quiche.

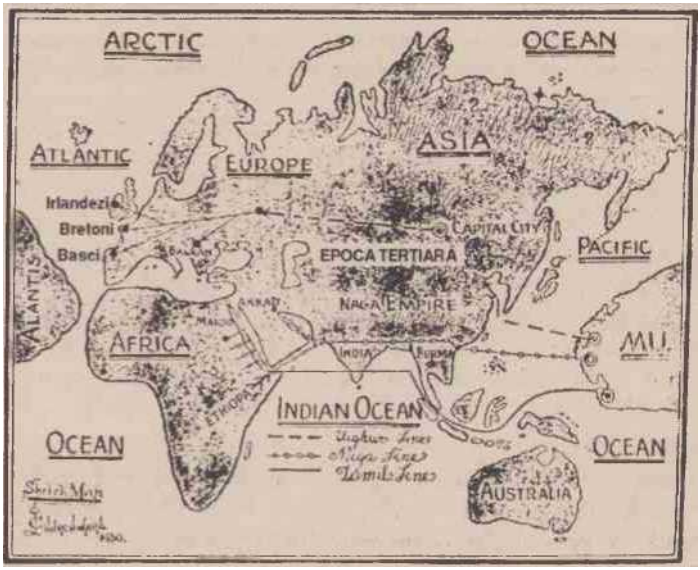

----------Direcţia ui(*hurA

—0—0—0 Direcţia Naga Direcţia familii

Direcţiile occidentale de colonizare de pe continentul Mu

O altă direcţie, nu putem şti cât de importantă, a fost cea a Mongolilor, care s-au stabilit în părţile nordice ale Asiei. O direcţie secundară a Mongolilor galbeni a înfiinţat aşezări la nord de Birmania, în ţinutul Cochin din China de astăzi. Culii (hamalii, oamenii cu rikşa) actuali din China sunt urmaşii lor.

Deducţiile par să ducă la interpretări eronate. în trecut, arheologia consta în mare parte în deducţii şi zilnic una sau mai multe dintre acestea sunt înlăturate de noile mărturii descoperite, care aduc adevărul la lumină. în arheologie o singură descoperire este doar un inel şi trebuie tratată ca atare până când următorul inel este găsit şi îmbinat, şi aşa mai departe până când se reface întregul lanţ. Speculaţiile sunt acceptabile şi pot fi chiar valoroase, însă deducţiile prezentate ca fapte trebuie categoric respinse. Aceste erori sunt evitate în diferite scrieri din domeniul arheologiei.

Străvechea istorie scrisă hindusă, legendele,

însemnările şi tradiţiile se confirmă atât de bine unele pe altele încât elimină orice îndoieli privind exactitatea lor. Există tradiţii care spun că
primele aşezări au fost întemeiate în Insulele Malayesiei. Locuitorii Karang din Java, prin ceremoniile şi riturile lor religioase, arată în mod clar că strămoşii lor au venit din Ţara Mamă. Este o tradiţie verificată. •

BIRMANIA

Se ştiu foarte puţine lucruri despre Birmania *străveche.* Aparent ea cuprindea întreaga Peninsulă Malaya şi ţinuturile aflate la nord şi la est de aceasta. Tradiţiile afirmă că, atunci când exista Birmania străveche, ţărmurile sudice nu erau cele de astăzi, unele ţinuturi fiind scufundate, iar altele înălţate deasupra nivelului mării. Birmania a fost primul loc de oprire al coloniştilor Naga. Cuvântul Birmania (Burma, în original) este compus din două cuvinte din limba Ţării Mamă şi înseamnă Ţinutul cel Nou. Locuitorii Naga şi-au luat numele de la simbolul folosit de ei pentru Creator – Naga, Şarpele cu şapte capete.

Valmiki, istoricul hindus antic, ce luase aceste date din străvechile însemnări din temple, scria: „Locuitorii Maya au venit din Ţara Mamă, aflată la o distanţă pe care o putem străbate într-o lună, spre soare-răsare. Mai întâi ei au venit în Birmania, unde au ajuns să fie cunoscuţi sub numele de Naga. Din Birmania ei au venit la Deccan în India.

Locuitorii Naacal, Fraţii cei Sfinţi, învăţători ai religiei şi ai ştiinţelor din Ţara Mamă, şi-au părăsit casele lor din parte a de est a Ţării Mamă şi au venit mai întâi în Birmania, iar de acolo în India".

Numele cetăţii străvechi din Ţara Mamă, de unde au pornit pe mare locuitorii Naga, se numea Hiranypura. Vestigiile acestei cetăţi pot fi astăzi văzute pe una din Insulele Caroline, aflate la est de Birmania. Prima aşezare Naga-Maya din Birmania a fost extrem de veche.

Tăbliţele păstrate în mănăstirile din Himalaya, referindu-se la prima aşe; are a Uighurilor la nord de Birmania, afirmă că această colonizare a început cu peste 70 000 de ani în urmă. Prima istorie pe care o cunoaştem despre Birmania începe doar cu o mie sau o mie cinci sute de ani în urmă, dar vestigiile cetăţilor străvechi aflate în Birmania şi scrierile lui Valmiki confirmă acea dată străveche.

CAMBODGIA

Cambodgia modernă este o parte din vechea Birmanie. Marele fluviu Mekong trece prin mijlocul ei. De-a lungul acestui fluviu şi al afluenţilor săi se găsesc numeroase vestigii ale civilizaţiilor străvechi. Dacă una din acestea aparţine primei civilizaţii este încă o problemă deschisă. Cea mai mare parte din ele datează doar de peste 1400-1600 de ani. Acest lucru este confiimat de cercetările şi săpăturile desfăşurate de arheologii francezi. La Angkor se află câteva vestigii minunate, care suscită atenţia întregii lumi, pentru că, deşi cele mai multe nu par să fie foarte vechi, măreţia lor nu este depăşită de nici un alt ansi nblu arhitectonic din lume. Arheologii francezi, care au studiat aceste

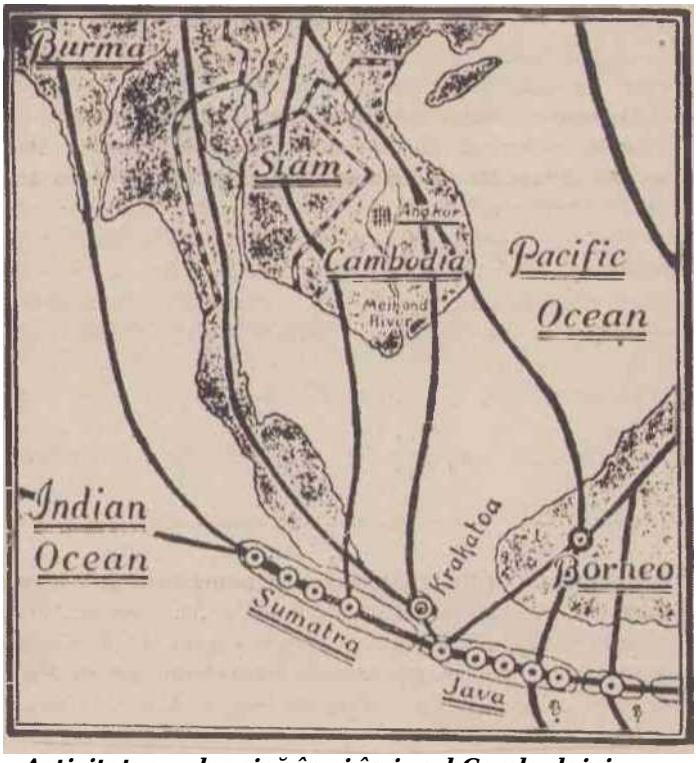

Activitatea vulcanică în şi în jurul Cambodgiei

ruine, ne spun că au existat trei epoci distincte în edificarea lor. Ultima a fost după secolul al VII-lea d.Ch. Cam în acea vreme s-a încheiat epoca de mijloc, numită a arhitecturii Khmere, dincolo de care se întinde prima epocă, mult mai veche, în care templele au fost înălţate de un popor necunoscut.

Acestea ar putea să aparţină primei civilizaţii. Nu ştiu şi nu pot să spun fără să cercetez mai întâi ruinele şi fără să citesc inscripţiile de pe stânci, dacă există. Inscripţiile gravate pe aceste stânci, apreciate doar după fotografii, par să trimită la străvechii locuitori Maya din Yucatan şi America Centrală. Structura cea mai remarcabilă este cea de la Anghor Vat. Ea a fost construită în perioada Khmeră şi terminată în prima

jumătate a secolului al VII-lea d.Ch. Este una dintre cele mai minunate construcţii din lume şi cuprinde 1025 iarzi (aproape 1 km) de sculpturi, cu sute de mii de figuri. în lucrarea lui Hammerton *„Minunile trecutului",* în volumul 1, apare un articol semnat de Edmund Chandler, din care citǎm următoarele pasaje:

„Angkor este locul străvechilor ruine din Cambodgia. întemeietorii templelor au dispărut de pe fata pământului *fără să lase nici o urmă.* Nu există tradiţii despre constructorii acestor temple în Cambodgia modernă.

Descifrarea tainelor ascunse de aceste enigmatice ruine este departe de a fi încheiată, dacă ţinem seama de concluziile contradictorii prezentate de arheologii francezi, trimişi special de guvernul francez să studieze arhitectura şi istoria străveche din Cambodgia.

Stilul arhitectural a fost numit khmer.

Cei mai vechi locuitori ai tării se numeau Campia, care se închinau Şarpelui. Mai târziu au fost cunoscuţi sub numele de khomen.

Foumereau stabileşte invazia ariană din India în secolul al V-lea d.Ch., în timpul domniei lui Prea Thang, fondatorul Imperiului Khmer. Acest imperiu a încetat să mai existe în anul 650 d.Ch."

Chandler scrie „fără să lase nici o urmă". Dar în timp ce ei nu au lăsat urme, natura a lăsat. Tot Chandler apreciază că acei locuitori „se închinau la Şarpe". De fapt nu era aşa, cum voi arăta mai departe.

Din putinele lucruri pe care le-am putut vedea la Angkor,
înainte de a lua o lopată de pământ de pe ruine, nu există nici o îndoială că locuitorii khmeri au venit în Cambodgia din India. Istoria ne spune că unele din Insulele Malayesiei au fost invadate de locuitori veniţi din India cam în aceeaşi vreme, iar Cambodgia era alături de una din cele mai mari aşezări hinduse din Malaya.

Voi cita în continuare din Chandler: „Printre imaginile gravate se văd Rama şi Hanuman luptând cu

cea mai mare furie împotriva locuitorilor Raksha. Ferocitatea exprimată de trăsăturile şi gesturile luptărorilor Raksha este foarte realistă."

în poemul epic hindus *Rama şi Sita* găsim: „Angkor Thom, care se află la trei mile spre nord de Angkor Vat, era capitala Imperiului Khmer. Constructorii acesteia au trăit cu mult timp înainte de a se înălţa Angkor Vat. Oraşul se întinde pe mai multe mile. Te strecori prin galerii pline de sfărămături de piatră căzute peste coloane doborâte şi, luptând din greu să găseşti un loc unde să pui piciorul, te trezeşti prinzând genunchiul unui elefant sau mijlocul unei *zeiţe groteşti."*

Condiţiile reale de la Angkor Thom nu confirmă datele stabilite mai sus. Chandler afirmă că Angkor Thom a fost capitala Imperiului Khmer şi construcţiile erau „mult mai vechi" decât cele de la Angkor Vat. Imperiul Khmer a durat doar vreo 200 de ani. în acest caz nu se prea poate spune „mult mai vechi". „Zeiţele groteşti" ale lui Chamdler sunt figuri simbolice sacre, care spun o poveste sau repovestesc istoria.

„Peste tot, înălţat deasupra vegetaţiei, întâlneşti gluga şarpelui cobra – Naga cel cu şapte capete – înălţată ca un evantai, geniul din Angkor. Uneori formează o imensă balustradă orizontală sprijinită de arcuri scunde, capul şarpelui fiind ca o axă, înălţându-se din *centrul unui bazin cu apă.* Rânduri de şerpi păzesc terasele şi drumurile pietruite din Angkor şi figurează pe frize."

Şarpele înălţându-se dintr- un bazin cu apă este unul din simbolurile străvechi ale Creaţiei.

„Chiar în mijlocul acestei păduri se află un templu doar puţin mai mic decât cel de la Angkor. El are 37 de turnuri grupate în jurul unei pagode. Fiecare din ele are patru feţe de Brahma îndreptate către cele patru puncte cardinale."

Este o construcţie simbolică, cele patru feţe orientate către cele patru puncte cardinale – Numărul Sacru Patru, care guvernează universul material. Detaliile imaginilor gravate din acest templu mi-ar permite să vă

spun întreaga poveste.

„Taina care ascunde *originea* Khmerilor şi trăsăturile lor este la fel de misterioasă ca şi valurile migratoare ce s-au stabilit în bazinul fluviului Mekong.”

Originea Khmerilor este stabilită clar şi precis, fiind prezentată de istoriile ţinuturilor învecinate Ba mai mult, Foumereau dovedise că India era ţinutul lor de origine.

Lucrarea cea mai bună şi mai demnă de încredere despre Angkor, pe care am întâlnit-o vreodată este *Magnificul Angkor,* scrisă de Helen Churchill Candee. Amănuntele date de doamna Candee sunt de cea mai mare valoare pentru arheolog. Cartea este scrisă fermecător. Voi da un singur citat din această lucrare: „Este Naga. Nu seamănă cu nimic altceva. Forma este rezultatul multor secole de credinţă, dovada tangibilă a religiei şi istoriei trecute. Nu este creaţia fantastică a unui artist sau arhitect, ci simbolul unui semizeu. Calităţile şi istoria sa trebuie descoperite din inscripţii”. Doamna Candee are dreptate când spune că Naga este un simbol, doar că ea nu aşază simbolul suficient de sus. Nu este închinat unui semizeu, ci însuşi Marelui Creator. O inscripţie din acest templu precizează: „Acest templu este dedicat lui Naga, Şarpele cu şapte capete, care a creat toate lucrurile prin voinţa sa.”

O examinare atentă a imaginilor gravate pe toate structurile de la Angkor le arată strigând: „Ţara Mamă! Ţara Mamă! Mu, Ţara Mamă!” Lotusul regal, floarea simbolică a continentului Mu, este folosit din plin în gravurile ornamentale. Tridentul, sceptrul imperial al Imperiului Soarelui, joacă un rol important. Ornamentele de pe capul multor figuri poartă simbolul numeric al continentului Mu. Toate construcţiile, în afira ultimei de la Angkor Vat, sunt îndreptate cu faţa către est, direcţia iubitei şi veneratei Ţări Mamă. Figuri convenţionale, numite „lei” de către arheologii francezi, apar peste tot. Par să se înalţe şi au faţa îndreptată către est. Gurile lor au forma literei M (a se vedea pagina 21) din alfabetul hieratic folosit pe continentul Mu. M era simbolul alfabetic al continentului Mu.

Acum voi în :erca să arăt cauza dispariţiei brusce a khmerilor şi a disti igerii templelor de la Angkor Thcm.

POVESTEA GEOLOGICĂ A ANGKOR-ULUI

Dispariţia bruscă a khmerilor este mai mult decât sugerată de analiza fenomenelor geologice din jurul structurilor prăbuşite de la Angkor Thom şi de-a lungul văii flmiului Mekong. Peste tot se vede că mai multe valur catastrofale au străbătut valea fluviului Mekong. Acest aspect a fost în mod evident tn cut cu vederea de către arheologii care au lucrat aici ori au scris despre Angkor. Pentru a prezenta mai atrăgător cititorilor mei cauza mai mult decât posibilă a dispariţiei brusce a khmerilor şi a distrugerii edificiilor lor, am pregătit o hartă în care prezint activitatea vulcanică din şi din jurul Cambodgiei.

Reţeaua centurilor de gaz este redată prin linii diferite pe harta. Se observă că sunt trei centuri care traversează ţara de la nord la sud. Alte două centuri trec pe sub ocean, de o parte şi de alta a Birmaniei. Toate în afara celei mai estice se unesc cu o altă centură uriaşă, care trece pe sub insulele Sumatra şi Java, îndreptându-se spre est. Astăzi, ca întotdeauna, aceasta este una

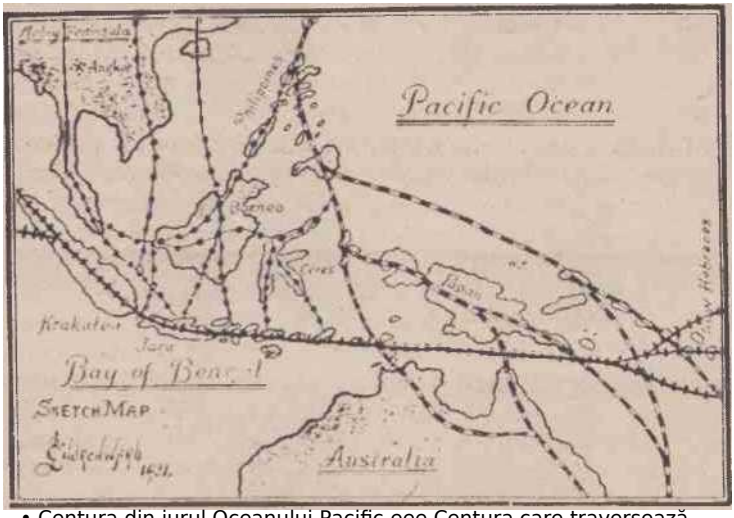

«—• Centura din jurul Oceanului Pacific eee Centura care traversează Oceanul Pacific . Centura şi ramurile care traversează Malaysla

Activităţi vulcanice în Arhipelagul Malaysiei

dintre cele mai mari zone vulcanice de pe pământ. Doar Japonia o depăşeşte. Mii de vieţi omeneşti s-au pierdut datorită activităţii vulcanice şi ridicării uscatului în această regiune.

Străvechea civilizaţie din Birmania a fost distrusă acum aproape 12.000 de ani, în cursul formării diferitelor centuri de gaze menţionate mai sus şi al înălţării munţilor care traversează această zonă. Civilizaţia khmeră a fost distrusă de un marc val catastrofic care a străbătut valea fluviului Mekong. Urmele acestui val sunt foarte evidente la ruinele de la Angkor Thom şi în jurul temeliilor lor. Acest val a fost fără îndoială provocat de o blocare apărută pe centura care trece aproape de delta fluviului Mekong până în Krakatoa. Gazele nu puteau deplasa înainte stâncile care blocaseră centura, astfel încât s-a creat o ramură ocolitoare, care a provocat o ridicare a fundului oceanic. Apa dislocată de acest fenomen a format un val uriaş, care a străbătut valea fluviului Mekong şi a şters de pe faţa pământului pe khmeri.

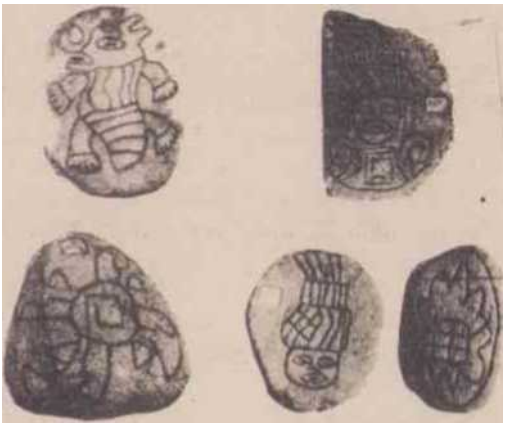

Fotografia unui grup dc tăbliţe din colecţia NIVEN

INDIA

India, ţinutul misterului şi al ştiinţelor misterioase, leagănul filozofiei vechilor înţelepţi greci. Bharata (numele vechi al Dec- can-ului), glorioasa, măreaţa Bharata a purtat şi a păstrat civilizaţia şi învăţăturile din Ţara Mamă timp de aproape opt mii de ani, după ce imense forte vulcanice au sfărâmat-o, iar apele oceanului i-au înghiţit fragmentele. India a fost cea care a deţinut autoritatea supremă timp de mii de ani, păstrând şi ducând mai departe *prima mare civilizaţie de pe pământ* după distrugerea Ţării Mamă. Alte popoare au păstrat un timp nivelul de civilizaţie, însă toate, în afară de India, au început curând să decadă şi multe au dispărut. India a rămas pe primul plan în religie, filozofie, astronomie, ştiinţe, muzică, artă şi medicină, din vremea distrugerii Ţării Mamă până în jurul anului 500 î.Ch. Nici o altă ţară nu a putut rivaliza cu India în toate domeniile cunoaşterii. Lumea în general nu ştie nimic despre această realitate. Istoricii nu au reuşit să prezinte şi să pună la loc de cinste străvechea civilizaţie a Indiei, cu toate că Akkadienii, Sumerienii, Babilonienii şi locuitorii Egiptului de Sus erau urmaşii acesteia.

Nu este nevoie să citǎm din scrierile străvechi ori să amintim tradiţiile. Trebuie doar a dovedi vechimea deosebită a civilizaţiei sale; pentru că aici, pe fundul Oceanului Indian, la câteva mile de actuala linie a ţărmului, pot fi văzute, sub apă, vestigiile unor structuri enorme şi impunătoare. Istoria nu consemnează această scufundare şi totuşi, iată o dovadă incontestabilă că în

vremurile de demult India s-a bucurat de o civilizaţie înfloritoare. Dovezile materiale se află acolo. Cum se împacă aceste mărturii cu istoriile lipsite de sens ale Indiei, care susţin că civilizaţia Indiei datează doar de 4000 sau 5000 de ani?

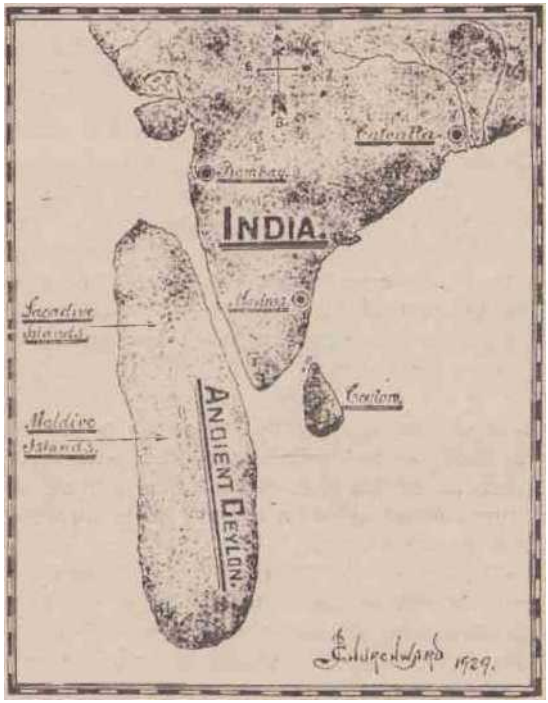

ŢINUTURILE SCUFUNDATE DE PE COASTA OCCIDENTALĂ A INDIEI

în Oceanul Indian, aproape de coasta occidentală a Indiei există o zonă întinsă de ţinuturi scufundate, având pe suprafaţa lor construcţii străvechi. Ca şi vestigiile din Insulele Mării de Sud, aceste structuri sunt preistorice. Aceste ţinuturi scufundate încep cam la 21 de grade latitudine nordică sau puţin mai jos de vărsarea fluviului Indus, şi se întind la sud până aproape de ecuator. Forma acestor ţinuturi pare să fi fost oval-alungită. Grupurile de

insule joase Lacadive şi Maldive se află în limitele acestui oval. Cu toate că am trecut de nenumărate ori prin apropierea lor, nu am fost niciodată pe vreuna din aceste insule, astfel că nu pot spune dacă ele sunt fragmente din uscatul scufundat, rămase încă deasupra apei sau reprezintă rezultatul acţiunii ulterioare a coralilor. Există o mare înnndere de ape puţin adânci atât la nord cât şi la sud de aceste insule, străbătută de canale cu ape mai adânci, prin care navele trebuie să treacă spre şi dinspre India. Acest fenomen geologic nu a fost niciodată remarcai de vreun geolog sau arheolog după câte ştiu eu, nici de vreun istoric, în zilele cu vreme bună, când apa şi cerul sunt limpezi şi liniştite, vestigii impunătoare ale structurilor străvechi pot fi clar văzute în apele puţin adânci din interiorul ovalului menţionat. Aceste ţinuturi scufundate sunt bine cunoscute pescarilor, de la care am şi aflat despre această scufundare. Savanţii hinduşi ştiu şi ei despre acest ţinut; nimeni nu poate totuşi relata despre structurile aflate pe fundul oceanului, deoarece în istoria Indiei nu se vorbeşte despre această scufundare, oricât de departe am merge în timp. Acest lucru nu trebuie să ne surprindă, pentru că istoria hindusă nu merge mai departe de anul 3000 î.Ch. în diferite locuri din India se află sute şi poate cniar mii de tăbliţe străvechi datând de acum 15.000 până la 35.000 de ani. Este posibil ca, prin publicarea şi descifrarea acestor tăbliţe străvechi, să găsim o relatare a acestei scufundări.

Dispariţia limbii şi a formei de scriere din Ţara Mamă a fost rezultatul dominaţiei ariene. Din vremea în care arienii au controlat civilizaţia Indiei, aceasta a decăzu treptat până la nivelul de acum două sute de ani. A decăzut de la cea mai înaltă până la aproape cea mai joasă treaptă; şi oricât de ciudat ar părea, istoricii au plasat *începutul* civilizaţiei Hindu în momentul în care a început declinul ei de fapt, acum aproape 4000 de ani.

Ce denaturare a faptelor şi a adevărului! Aceste ţinuturi scufundate, cu structurile lor imense, sunt dovada înaltei civilizaţii a Indiei cu zeci de mii de ani înainte ca muntenii arieni, aspri şi neciopliţi, din Hindu Kush să fi păşit în Valea Sa™swatti din India. Spre deosebire de istoriile modeme, străvechile însemnări din temple se

referă la civilizaţia Indiei, India Mamă a Babilonului şi a Egiptului de Sus, de acum peste 35.000 de ani.

Nu am găsit referiri la această scufundare nici în India, nici în altă parte, deci există posibilitatea ca ea să fi avut loc în cursul celor cinci-şase mii de ani în care se pare că nu s-au făcut consemnări istorice în nici o parte a lumii. Totuşi această scufundare este *o realitate,* deoarece strui turile scufundate pot fi văzute. După părerea mea, nu există nici cea mai mică îndoială privind cauza aceste i scufundări şi că actuala insulă Ceylon (Sri Lanka) s-a înălţat datorită acestui fenomen.

INDIA STRĂVECHE

India nu s-a numit întotdeauna India. De fapt, India este numele modem al peninsulei indiene şi a fost numită astfel doar cu 2300 sau 2400 de ani în urmă. Nu ştiu care a fost numele străvechi *1* Indiei şi nici dacă a existat un nume pentru întreaga peninsulă. în toate însemnările străvechi pe care le-am citit sunt menţionate doar Imperiul Naga, regatele Maharalta şi Draxida. Numele de India a fost dat de greci. Atunci când grecii, conduşi de Alexandru cel Mare, au invadat India, în anul 325 î. d.Ch., ei au găsit în părţile nord-vestice un fluviu pe care localnicii îl numeau Sindhu. Grecii au transformat numele, mai întâi în Indu, apoi în Hindu. în cele din urmă, fluviul a fost cunoscut sub numele de Indus şi poporul Hindus sau indian. Această parte a Indiei este numită astăzi Sind.

în *Ramayana* (traducerea lui Hippolyte Fauche) găsim următoarele:

„Primii locuitori ai Indiei au fost Maya, care părăsiseră Ţara Mamă; mai întâi ei au venit în Birmania şi acolo au ajuns cunoscuţi sub numele de Naga. Din Birmania, ei s-au stabilit la Deccan, în India, iar aici în India au devenit cunoscuţi sub numele de Danavas[1].”

Locuitorii Maya erau navigatori nemaipomeniţi, ale căror nave străbătuseră oceanele de la est la vest şi mările de la nord la sud în vremuri atât de îndepărtate

încât soarele nu se înălţase încă deasupra orizontului[XIV] [XV].

„Fiind arhitecţi învăţaţi, ei au construit mari cetăţi şi palate." Acest lucru arată cât de înalt era nivelul de civilizaţie al locuitorilor Hindu în acele timpuri străvechi.

„Fiind, de asemenea, mari războinici, ei au cucerit părţile sudice ale Peninsulei Hindustani". Această victorie a fost cea asupra Tamililor, care îşi numeau ţara Dravida. Acest război a avut loc cu zeci de mii de ani înaintea venirii Arienilor în India. Atunci când, după alte mii de ani, India s-a fărâmiţat în mai multe regate mici, Tamilii şi-au obţinut din nou independenţa şi au format monarhii.

Adepţii Maya, N tacal sau Fraţii cei Sfinţi, *au pornit din ţara lor natală de la răsărit* ca misionari ai religiei şi învăţăturii din Ţara Mamă. Mai întâi, ei au venit în Birmania unde i-au învăţat pe locuitorii Naga. Din Birmania s-au stabilit în Deccan, în India, de unde au dus religia şi învăţătura lor *în coloniile din Babilon şi Egipt.*

Nu mă gândesc niciodată la *Ramayana* fără să am sentimentul că sunt gata să dau mâna cu un vechi prieten. Valmiki, acest Herodot al Indiei, mă atrage mai mult decât oricare alt scriitor hindus, poate fiindcă am avut marele noroc să văd multe din scrierile străvechi pe care s-au bazat lucrările sale. Pot să străbat mental prăpastia de timp dintre noi şi mi-l imaginez stând la picioarele bătrânului maestru Narana şi, ca şi mine, mai târziu, de la un alt mare maestru, extrăgând perle de înţelepciune din învăţăturile străvechi. *Ramayana* a fost scrisă din însemnările şi istoriile păstrate în temple, dictate lui Valmiki de către Narana după textele originale. Atunci când Valmiki a versificat povestea lui *Rama şi a Sitei,* el a folosit licenţe poetice. Pentru a-l înţelege şi a-l aprecia pe deplin, ar trebui să fie citit în proză. Pentru a clarifica lucrurile, citez:

XIV Scrierile Naacal dintr-o mănăstire tibetană afirmă că locuitorii Maya s-au stabilit în India acum peste 70.000 de ani şi că aveau pielea închisă la culoare şi ochi negri pătrunzători.

XV „Nu se înălţase încă deasupra orizontului" este o afirmaţie simbolică. Nu se referă la soarele de pe cer, ci la transformarea coloniei Maya Hindu într-un imperiu colonial. Alături de coroană i se acordase şi un blazon – un soare răsărind cu razele apărând la orizont, arătând că Imperiul era sub suzeranitatea Ţării Mama – Imperiul Soarelui.

„Atunci Valmiki s-a dus la Narana, un Rishi, unul din cei şapte preoţi principali din India, şi l-a întrebat despre istoria lui *Rama şi a Sitei.* Atunci Narana i-a citit lui Valmiki istoria din însemnările păstrate în templu."

Din istoria transmisă lui de către Narana, Valmiki a scris versurile despre viaţa lui Rama şi Sita, una din cele mai mari creaţii epice realizate de om. în versurile sale, Valmiki face ca Rama să apară drept fiul soarelui de pe cer, dar în scrierile sale în proză el arată cu multă grijă că „Fiul Soarelui" nu înseamnă fiul soarelui de pe cer, ci fiul Ţării Mamă, Imperiul Soarelui, un titlu colonial la care avea dreptul, deoarece el făcea parte din familia regală a Ţării Mamă.

Deşi *Rama şi Sita* constituie tema principală a scrierilor lui Valmiki, nu este totuşi singura. Este foarte multă istorie în proză.

Citez din două traduceri, fragmentele istorice din traducerea lui Hippolyte Fauche şi *Rama şi Sita* din traducerea lui Romesh Dutt.

„Scurta prezentare despre Rama şi Sita este celebrarea vieţii, rătăcirile şi isprăvile lui Rama, dragostea sa pentru Sita, soţia sa, răpirea Sitei de către Ravana, regele demon din Ceylon, înfrângerea finală a lui Ravana de către Rama şi întoarcerea Sitei la Rama." Valmiki şi-a permis să preia în acest poem un mare număr de scrieri simbolice, care sunt pe deplin explicate în alte texte hinduse.

Din *Rama şi Sita* (traducerea lui Romesh Dutt):

„Cu toate ameninţările şi rugăminţile ei, Ravana o ţinea furios,

Aşa cum planeta Budda îl prinde pe blondul Rokini în drumul său.

Cu mâna stângă, tremurând, Raksha o ţinea de părul unduitor, Cu mâna dreaptă, neînduratul Raksha o ridica în văzduh pe frumoasa leşinată.

Nevăzuţi locuitori ai ţinuturilor împădurite urmăreau ruşinaţi cumplita faptă.

Raksha cel înarmat cu forţă o ridică pe biata şi neajutorata doamnă,

O aşaza în *carul său ceresc* la care sunt înjugaţi asini înaripaţi, Lucind ca aurul, zburând ca armăsarii cerescului Indra.

Ameninţat cu furie şi rugat dulce, Ravana se adresează urechilor ei,

în timp ce o ţinea încă de piept pe femeia care se lupta şi leşina.

În ciuda ameninţărilor şi rugăminţilor lui, ea tot striga: Rama! Rhma!"

Către întunecata pădure în care gonea nobilul ei stăpân.

Apoi carul ceresc s-a înălţat peste munte şi peste valea împădurită,

Ca un şarpe în ghearele vulturului, Sita se zvârcolea hohotind cumplit[XVI].

„Lupta era încă nedecisă, până când Rama furios,

Prinse cumplita armă a lui Brahmin *strălucind cu foc ceresc.* înaripată ca fulgerul, lancea lui Indra, *fatală ca săgeata din ceruri,*

învelită în fum şi în limbi de loc, a pornit din arcul circular,

A străpuns inima de fier a lui Ravana, doborându-l pe erou şi lăsându-l fără viaţă."

într-un *manuscris hindus,* fără dată (înainte de Hristos), găsim: „Când a crăpat de ziuă, Rama, luând carul ceresc pe care Pushpaka i-l trimisese prin Vivpishand, era pregătit de plecare. Carul *se mişca singur-,* era mare şi pictat cu gust. Avea două etaje şi mai multe camere cu fere stre şi era împodobit cu steaguri şi flamuri. El scotea un sunet melodios în timp ce străbătca calea sa prin văzduh."

Manuscris hindus, datat în anul 500 î.Ch.: „Rawan, regele Ceylon-ului, a zburat pe deasupra armatei duşmane şi a aruncat bombe, producând multe pierderi. în cele din urmă Rawan a fost capturii şi ucis, iar maşina lui zburătoare a căzut în mâinile marelui conducător de

XVI Romesh Dutt a întâmpinat în mod evident acelaşi obstacol în traducerea acestui poem ca şi ceilalţi care au încercat. Pasajul „la care sunt înjugaţi asini" cuprinde în original un cuvânt potrivit. Romesh Dutt a folosit cuvântul „asini", însă atrage atenţia la note că în original înseamnă o putere, o forţă măreaţă. Deşi traducerea este foarte bună, unele nuanţe ale textului original se pare că nu pot fi redate în altă limbă. Prin traducere, poemul îşi pierde o parte din frumuseţe, cu toate că traducerea lui Romesh Dutt este una dintre cele mai bine realizate vreodată.

oşti hindus Ram Chandra, care a zburat cu ea până în capitala sa Adjudhia, în nordul Indiei."

Fără îndoială că amândouă manuscrisele au fost luate dintre însemnările păstrate în templul din Ayhodia, aceleaşi după care a fost scris poemul despre Rama şi Sita, referitoare la întâmplări petrecute acum 20.000 de ani.

În epopeea Maha Bharata (anul 1000 î.Ch.) se face referire la „dăruirea unei maşini zburătoare" de către un rege unui frate monarh ca dovadă de prietenie.

Sunt cele mai amănunţite descrieri pe care le-am găsit despre aeronavele hinduşilor de acum 15.000-20.000 de ani, cu excepţia uneia care este un desen cu instrucţiuni pentru construirea aeronavei şi a mecanismelor sale, putere, motor etc. Puterea este luată din atmosferă într-un mod foarte simplu şi necostisitor. Motorul seamănă cu motoarele-turbină de astăzi, în sensul că funcţionează prin trecerea combustibilului dintr-o cameră în alta până când se epuizează. Când motorul este pornit, el nu se mai opreşte decât dacă este întrerupt. Dacă ar fi lăsat să meargă, motorul ar merge până când s-ar uza rulmenţii. Aceste nave ar putea zbura în jurul pământului iară să se prăbuşească decât atunci când s-ar uza mecanismele. Puterea este nelimitată sau mai degrabă limitată doar de rezistenţa metalelor din componenta motorului şi navei Am găsit numeroase relatări despre zboruri, care pe hărţile noastre ar fi între 1000 şi 3000 de mile (1500—4500 km).

Toate însemnările referitoare la aceste aeronave afirmă în mod clar că ele se mişcau singure, erau auto-propulsate; cu alte cuvinte, îşi generau propria putere în timp ce zburau. Erau independente de orice combustibil. Cu toată lauda noastră, în faţa acestei realităţi, mi se pare că suntem cu 15.000-20.000 de am în urmă. Aruncarea bombelor din aeronave era acum mai puţin de douăzeci de ani un sport nou; dar aici aflăm că se realiza şi acum 15.000-20.000 de ani. Rawan a fost doborât cu un tun circular, care scuipa foc, şi producea tunete, ceea ce seamănă în mod ciudat cu armele noastre automate de astăzi. Şi totuşi lumea de azi se laudă că niciodată în

istoria omenirii nu a existat un lot atât de înzestrat de savanţi. Pur egotism încoronat cu ignoranţă. Cum spunea înţeleptul din vechime: „Nimic nou sub soare”. Cam din aceeaşi vreme datează numeroase consemnări chinezeşti despre aceste străvechi maşini zburătoare.

În timp ce istoricii moderni ai hinduşilor consideră Ramayana şi alte câteva scrieri hinduse drept mituri, hinduşii înşişi nu fac această greşeală: *ei ştiu mai bine; la fel şi noi.* Noi le cunoaştem originea şi de unde au fost luate. Ele nu sunt mituri; sunt istorii scrise în stilul obişnuit al vremii lor. Ele sunt, în general vorbind, extrem de simbolice şi deoarece istoricii nu au reuşit să înţeleagă aceste scrieri simbolice, ei le-au trecut în categoria miturilor.

Wheeler, în „Istoria Indiei”, voi. 3, p. 56-57, spune: „Locuitorii Maya au fost cunoscuţi mai târziu sub numele de Naga şi Danava”. Wheeler ar fi putut să fie şi mai explicit şi să fi spus că locuitorii Maya au venit în India purtând numele de Naga şi apoi au ajuns să fie cunoscuţi drept Danava.

Tradiţiile despre Naga sunt extrem de vagi. Ele trimit, totuşi, la un străvechi Imperiu Maya sau Naga în Deccan, unde se află oraşul modem Nagpoor. Tradiţiile despre Naga nu sunt chiar atât de vagi, de obscure. Locuitorii Naga au format primul Imperiu Hindus. Primul lor rege s-a numit Ra Ma[XVII]. Când a fost înfiinţat Imperiul şi când a încetat să mai existe, aici are dreptate Wheeler, tradiţiile sunt vagi.

Tradiţia spune că Imperiul Naga a fost înfiinţat *acum mai bine de* 35.000 de ani. Din diferite legende cred că estimarea este prudentă. După Naga a mai existat un imperiu care a durat 10.000 de ani. Unele din însemnările păstrate în temple spun că imperiul a încetat acum 5000 de ani (cam în anul 3000 î.Ch.). Wheeler a căzut în aceea«i greşeală ca şi Chadler, considerând că locuitorii Naga se închinau şarpelui. Naga era numele cobrei cu glugă din ara Mamă şi a fost ales de acei oameni ca simbol al Creatorului. Ei şi-au imaginat că are şapte capete pentru a corespunde celor şapte porunci ale Creaţiei şi şi-au luat numele de Naga pentru a se deosebi

XVII A se vedea nota de la pagina 46.

de alte comunităţi din Ţara Mamă al căror simbol pentru Creator era diferit de al lor.

H. T. Colebrook, în „Cercetări asiatice", voi. 2, p. 369, 476, spune: „(Prinţul) Maya este considerat autorul lucrării Surya Siddhanta, cel mai vechi tratat de astronomie din India. Prinţul Maya este reprezentat ca primind ştiinţa sa de la o încarnare parţială a Soarelui".

Prinţul Maya era fiul unuia dintre primii regi ai Imperiului Naga. Tradiţia spune că „el a trăit acum peste 20.000 de ani şi atunci când era tânăr s-a dus în Ţara Mamă pentru a studia la colegiile de acolo, unde a învăţat ştiinţele". Aceasta ar explica reprezentarea sa ca „o încarnare parţială a Soarelui". Cuvântul „încarnare" nu este cel mai potrivit.

„Această lucrare, pe care se bazează toată astronomia indiană, a fost descoperită în Benares de Sir Robert Chambers. Este o lucrare de mare vechime, deoarece este atribuită unui autor Maya, ale cărui cunoştinţe astronomice arată că era initiat în trigonometrie, dovedind cultivarea ştiinţelor în acele epoci îndepărtate."

Părerea mea personală privind textul original al lucrării *Surya Siddhanta* este că a fost scrisă în Tara Mamă şi adusă în India de către prinţul Maya, atunci când s-a întors de la studii.

Rig Veda este una din vechile cărţi hinduse şi se presupune că a fost scrisă în jurul anului 1500 î.Ch. Semnificaţia numelui este: Rig înseamnă vers şi Veda cunoaştere. Deci cunoaştere în versuri. Fără îndoială că Rig Veda a fost scrisă din două surse şi anume: istoriile din temple şi legendele. Rig Veda vorbeşte despre *trecut* şi nu despre *prezentul* acelor vremuri. O parte din acel trecut se referă în mod indiscutabil la evenimente petrecute cu zeci de mii de ani în urmă aşa cum se găseau în scrierile din Ţara Mamă.

Există numeroase pasaje din Rig Veda care corespund Scrierilor Sacre Inspirate. De exemplu: „Dorinţa a luat naştere în mintea Sa". Textul se referă la Creaţie.

în lucrarea *Popol Vuh,* Cartea Sacră Quiche, scrisă în Guatemala, în Amer.ca Centrală, tot din Scrierile Sacre, se spune cà: „Mai întâi în mintea sa a luat naştere dorinţa". în scrierile *Nahantl* din Yucatan se spune: „El şi-a exprimat dorinţa de a crea."

în Rig Veda scrie: „El care măsoară lumina din atmosferă.” Nahantl apare. „în atmosfera care cuprinde lumina”. în Scrierile Sacre se spune: „Săgeţile Soarelui au întâlnit săgeţile pământului în atmosferă şi au dat viaţă luminii.”

Sunt absolut sigur, deşi nu am dovada, că Rig Veda a fost compusă de un preot Naacal şi a fost furată de Arieni, care au pretins apoi că era creaţia lor. în vremea când a fost scrisă Rig Veda, Arienii nu erau nici atât de cultivaţi şi nici competenţi să scrie astfel de versuri. Locuitorii Naacal erau. Ei erau adepţii şi păstrătorii înţelepciunii şi ştiinţelor din Ţara Mamă.

Eu nu critic istoriile privind India modernă. încerc pur şi simplu să arunc o lumină nouă asupra celor care au scris istoria veche a Indiei şi toţi, cu excepţia lui Robertson, s-au ferit de amănuntele privind India străveche. Ei merg până la prima aşezare a Arienilor în India şi fac din asta începutul civilizaţiei din India. Atunci când indianiştii s-au decis să scrie istoria Indiei, de ce s-au bazat pe mituri în loc de fapte? Majoritatea templelor păstrează unele însemări despre vremurile străvechi, unele mai multe, altele mai puţine, altele deloc, aşa se spune, dar mă îndoiesc. Pe stâncile din întreaga Indie se află numeroase figuri şi basso-reliefuri. Aproape fiecare figură şi grup de figuri este un tablou care descrie un anumit eveniment istoric. Toate acestea sunt repere istorieç.

Cele prezentate mai sus arată destul de clar de unde provin expresiile găsite în Rig Veda.

A. E. Smith, comentând literatura vedică spune: „Vârsta literaturii vedice este necunoscută, dar este extrem de veche”.

Aici Smith are perfectă dreptate, pentru că este „extrem de veche”, fiind o suită de traduceri din literatura scrisă în Ţara Mamă şi au fost aduse în India de către locuitorii Naacal, cu zeci de mii de ani în urmă. Istoricii spun că literatura vedică a fost scrisă de Arieni. *Acest lucru este imposibil.* Arienii nu erau suficient de cultivaţi şi de avansaţi pentru a compune astfel de versuri în vremea când a fost scrisă Rig Veda. Arienii nu au devenit

cunoscuţi ca eruditi decât după ce o sectă numită a Brahmanilor a început să înfiinţeze colegii proprii bazate pe învăţăturile primite de la locuitorii Naacal, înainte de a-i alunga pe aceştia din India. Şi ce extravaganţe au introdus aceşti Brahmani în religia pură transmisă de locuitorii Naacal? Să vedem:

Vani ana, unul dintre înţelepţii Hindu are multe cuvinte ironice şi amare la adresa Brahmanilor ritualişti şi a discipolilor asceţi, care îşi puneau speranţe de mântuire în ceremoniile formale. „La ce vă foloseşte să vă mânjiţi trupul cu cenuşă? Gândurile voastre trebuie să fie îndreptate doar către Zeu; în rest, şi un măgar se poate tăvăli în noroi la fel de bine ca voi." „O, voi măgarilor! De ce faceţi biluţe din mâncare şi le daţi ciorilor în numele strămoşilor voştri? Cum ar putea o cioară care mănâncă din bălegar să fie un strămoş de-al vostru?"

W. Robertson, în lucrarea „O cercetare istorică despre India", publicată în 1794 (la pagina 247), spune: , în timp ce la greci şi la romani singura metodă folosită pentru notarea numerelor se baza pe literele alfabetului, ceea ce făcea ca toate calculele aritmetice să fie extrem de încete şi greioaie, indienii au folosit *din timpuri imemorabile* pentru acelaşi scop cele zece cifre sau figuri, acum universal cunoscute, şi cu ajutorul lor efectuau orice operaţie aritmetică cu cea mai mare uşurinţă şi cu rapiditate.

Arabii (Maurii) au introdus acest mod de notare în Europa. Oamenii de afaceri au renunţat la vechea metod; de calcul prin litere şi aritmetica indiană a ajuns să fie folosită în întreaga Europă"[XVIII XIX].

La pagina 249, Robertson spune: „Epoca acestor tabele astronomice este foarte veche şi ea coincide cu începutul cunoscutei epoci Calyunan sau Collee Jaque, care, dugiă o consemnare indiană, a avut loc în jurul anului 3102 î.Ch.

XVIII Cele zece citre, figuri sau glife nu sunt originare din India. Ele provin din Ţara Mamă, unde erau cunoscute sub numele de „numere cardinale" şi ele purtau, de asemenea, un înţeles ezoteric, care ar fi, în traducere: „Creaţia Omului de către Unul Dumnezeu".

XIX Cu cel puţin 100 de ani înainte ca Arienii să-şi fi întemeiat prima lor aşezare în Valea Saraswatti.

Brahmanii, după cum se ştie, au preluat sistemul lor cosmogonic, cunoştinţele de astronomie, precum şi toate celelalte ştiinţe ale civilizaţiei, de la locuitorii Naga, mult mai învăţaţi şi mai avansaţi decât ei, pe care apoi i-au persecutat fără încetare."

La pagina 254, Robertson se referă din nou la „prima şi înalta civilizaţie a Indiji. Prin urmare, per.tru acele timpuri foarte îndepănate acum peste 5.000 de ani, astronomia lor era printre cele mai exacte, iar cu cât ne apropiem de timpurile noastre, exactitatea rezultatelor şi calculelor sale scade comparativ cu rezultatele şi calculele astronomiei noastre."

Aici putem vedea pe deplin faptul că Brahmanii au fost răspunzători de pierderea de către India a locului său fruntaş între popoarele lurr . Este bine ilustrat aici faptul că atunci când înţelepciunea şi învăţăturile locuitorilor Naga au fost retrase din circulaţie, Brahmanii au început deodată un proces de decădere în domeniul ştiinţelor, dovedind în mod indiscutabil că persecutarea şi alungarea savanţilor Naga, învăţătorii Brahmanilor, a fost de rău augur pentru supremaţia Indi&i în domeniul ştiinţelor şi pentru poziţia sa de frunte între celelalte popoare ale lumii. Atunci când savanţi Naga nu au mai putut rezista persecuţiilor, aceia care au putut şi-au luat cărţile şi documentele şi au plecat în munţii din nordul Indiei şi s-au stabilit în mănăstirile de pe pantele sudice ale munţilor Himalaya. Mai târziu ei au fost forţaţi să se deplaseze şi mai la nord. Atunci ei s-au stabilit în Tibet, pe pantele nordice ale munţilor Himalaya. Foarte puţini dintre ei au rămas în sud.

La pagina 298, Robertson scrie: „din această lungă expunere de fapte, concluzia pare să vină de la sine că astronomia indiană se bazează pe observaţii făcute într-o perioadă extrem de veche şi dacă luăm în consideraţie poziţia exactă pe care o stabilesc vechii indieni pentru soare, lună şi alte corpuri cereşti în comparaţie cu poziţiile respective deduse din tăbliţele realizate de De: La Caille şi Mayer, se confirmă cu tărie adevărul pe care m-am străduit să-l stabilesc privind *nivelul foarte avansat al civilizaţiei timpurii din India."*

Cele de mai sus confirmă propriile mele cercetări. Se arată în mod clar şi distinct că civilizaţia Indiei s-a situat printre cele mai avansate din lume, cu zeci de mii de ani înainte ca Arienii să se fi stabilit în India; se arată în mod clar şi distinct că Arienii erau inferiori în domeniul civilizaţiei, artelor şi ştiinţelor faţă de nivelul înalt de civilizaţie al locuitorilor Naga, în ţara cărora intraseră; se arată în mod clar şi distinct că Arienii au preluat civilizaţia lor, artele şi ştiinţele de la acei locuitori Naga. Preoţii Brahmani au învăţat mai întâi tot ce au putut, iar apoi i-au persecutat pe învăţaţii Naga până la dispariţia lor din India.

Domnul De Voltaie, în lucrarea „Istoria şi starea tuturor naţiunilor*', publicată în anul 1758, în volumul III, la pagina 13, scrie: „Şcoala vechilor gimnozofi exista încă în marele oraş Benares, de pe malurile Gangelui. Acolo Brahmanii cultivau *limbajul Sacru,* pe care ei îl numesc Hanferit şi îl consideră *cel mai vechi* din tot Orientul. Ei admit existenţa geniilor, asemenea persanilor primitivi. Ei spun *discipolilor* lor că idolii sunt facuţi doar pentru a fixa atenţia oamenilor şi ei sunt *embleme* diferite ale zeităţii; dar, cum aci astă teologie sănătoasă *ar ajunge să nu mai aducă profit,* ei o ascund de oameni şi îi lasă pe aceştia în ignoranţa în care se găsesc. Se pare că marile călduri specifice climei din sud îi fac pe locuitorii acestor zone mai înclinaţi către superstiţie şi entuziasm în comparaţie cu alte ţări."

Această prezentare nu mai are nevoie de comentariu din partea mea, arătând cine erau de fapt preoţii Brahmani şi confirmă cercetările întreprinse de; Robertson şi de mine însumi.

Lucrarea *Manava-Dharma Sastra* a fost scrisă, după opinia lui Chczy în anul 1300 î.Ch. pe baza vechilor scrieri ale Brahmanilor. Mie mi se pare că Chezy se înşală în legătură cu „vechile scrieri ale *Brahmanilor*[1] ^. Este iară îndoială vorba de o altă scriere Naacal. Lucrarea se referă la vremuri cu mii şi mii de ani înainte ca Brahmanii să fi ajuns în India. înţelepţi hinduşi competenţi îmi spun că această carte se referă la o epocă mai veche de 20.000 de ani. Am coroborat această afirmaţie cu tăbliţele păstrate

în temple. Brahmanii puteau să o fi furat şi au publicat-o ca fiind a lor.

Maha Bharata este una din marile epopei hinduse. în mod aparent, ea a fost scrisă în jurul anului 1000 î.Ch. Autorul său este necunoscut. Nu am reuşit să găsesc nici un fel de istorie păstrată în temple pe baza căreia să fi fost scrisă. După toate probabilităţile, a fost scrisă pe baza legendelor. Ea povesteşte marele război pe care locuitorii Bharata l-au dus în secolele al XIII-lea şi al XTV-lea î.Ch. împotriva locuitorilor Kuru, al căror regat era situat de-a lungul cursului superior al Gangelui şi împotriva tribului învecinat Panchata. Locuitorii Kanrarus şi Pandava au luptat pentru capitala Hastinapur. Iată un pasaj în care am găsit condensate amănunte despre războiul dus de Bharata: „Kavarus, cei o sută de fii ai lui Dhritarashtra, conduşi de Durgndhana, au pornit război împotriva celor cinci Pandava, fiii lui Pandu, fratele lui Dhritarashtra, care erau conduşi de Yud- histhira."

Maha Bharata fiind scrisă în anul 1000 î.Ch. şi războiul locuitorilor Bharata desfăşurându-se în anii 1500-1400 î.Ch., înseamnă că lucrarea a fost scrisă după vreo 500 de ani de la acest eveniment, pe baza unor surse legendare. Ca şi *Ramayana, Maha Bharata* nu a rămas în forma ei originală. Au fost făcute modificări şi numeroase adăugiri la textele originare. Se pare că deşi tema principală a acestei epoci a fost războiul dus de locuitorii Bharata, ea include şi alte legende.

în traducerea lui *Omen,* la pagina 118, găsim: „acum Maya era arhitectul-şef al locuitorilor Danava". Maya, marele arhitect şi savant, era prinţul locuitorilor Naga, numiţi mai târziu Danava, ai Primului Imperiu Colonial din India, care a existat acum peste 20.000 de ani.

I a pagina 133, întâlnim: „Arjama a dus război împotriva triburilor Danava, Nivata-Kavachas, care era foarte puternic având 30 de milioane de oameni, principalul lor oraş fiind Hiranypura."

Cum aceste evenimente se referă la vremuri toarte vechi, ele sunt după toate probabilităţile două pasaje adăugate textului original. Tribul Nivata-Kavachas făcând parte din locuitorii Davana, era Naga, adică Naga-Maya.

Hiranypura este un cuvânt compus din cuvinte Naga-Maya şi înseamnă „casa celor care trăiesc pe ocean",

navigatori şi marinari. Unul din porturile occidentale din Ţara Mamă se numea Hiranypura. Vestigiile acestei cetăţi pot fi încă văzute în insulele Caroline. Această cetate a fost distrusă acum 12.000-13.000 de ani, o dată cu distrugerea Ţării Mamă. Am adăugat această notă pentru a muta limitele istoriei indiene dincolo de cei 10.000 de ani acceptab de autorităţile Hindu. De fapt, însemnările păstrate într-o mănăstire din nord se referă la civilizaţia indiană existentă cu peste 50.000 de ani în urmă. Acest lucru corespunde cu ceea ce se găseşte scris în Yucatan. Ca şi în Egipt, „nu a existat o epocă de sălbăticie în India din care să se fi dezvoltat civilizaţia". India a fost perla de pe fruntea Ţării Mamă. Acest lucru nu concordă în întregime cu mulţi istorici Hindu, dar nu pot fi de acord cu ei deoarece eu am studiat subiectul înainte de a scrie despre el.

Dzyan este o carte Hindu scrisă în sansentă în junii anului 1500 î.Ch. Cartea este atribuită Brahmanilor şi în mod sigur pare a fi opera lor. în această carte, exemplarele Naacal ale Scrierilor Sacre Inspirate au fost luate drept bază. *Dzyan* este cea mai incompletă şi cea mai ambiguă lucrare străveche pe care am întâlnit-o vreodată. Ea preia Scrierile Sacre şi în mod evident deliberat le interpretează greşit şi face unele adăugiri. Afirmaţiile false se află din abundenţă în întregul text. Cartea pare să fi
fost concepută pentru a produce neîncredere, teama şi superstiţie în rândul oamenilor. Există foarte puţin simbolism în acest text. Este mai degrabă plină cu diferite comparaţii nefilosofice şi absolut părtinitoare. Nici o afirmaţie nu este dovedită. Majoritatea propoziţiilor seamănă cu titlul unui capitol după care nu a mai fost scris capitolul. Nu există o continuitate a subiectelor ceea ce face ca întreaga lucrare să fie foarte neclară. Dacă scriitorul ar fi bătut doar câmpii atunci când a scris, el ar fi reuşit în mod admirabil. însă este absolut imposibil să-i urmăreşti activitatea mentală pe baza celor scrise. Dacă a fost o operă scrisă cu scopul de a da naştere schismelor şi sectelor, fără îndoială, lucrarea este admirabilă. .

Să fim generoşi. Nu a ştiut scriitorul ce dorea să spună? Unde voia să ajungă? Stau în dubiu. Mi se pare că este rezultatul unui creier tulburat, bâjbâind în ceaţă.

Există peste tot o tendinţă fantastică de prezentare a unor gânduri mitice care-i domina mintea şi care trimit către ştiinţele cosmice pe care el nici nu le înţelege, aşa cum vedem din următorul * agment: (Sloka 9) „lumina este o flacără rece, o flacără este foc, focul produce căldură şi căldura produce viaţă". în Scrierile Sacre se arată în mod special că lumina este o forţă pământească, nu un element. Flăcările sunt elemente supraîncălzite care se transformă în gaze după o analiză a materialului făcută de forţa de încălzire a pământului. Viaţa este produsă de o combinaţie a celor două forţe asupra unui corp elementar. Un alt paragraf: „căldura produce apă". Căldura este o forţă, iar apa este compusă din două elemente; forţele nu produc elemente.

Pagini întregi de astfel de bazaconii pot fi extrase din *Dzyan,* la fel de absurde ca şi Sloka prezentată mai sus.

CĂRŢILE SACRE INSPIRATE: CĂŞTILE EPOCII DE AUR »

*„Cărţile Epocii de Aur** este numele oriental dat *Scrierilor Sacre Inspirate* din continentul MU, Ţara Mamă. în rândul tuturor popoarelor antice ele erau de asemenea numite *Misteriile Sacre.* Citirea acestor cărţi era accesibilă doar marilor învăţaţi, marilor preoţi şi câtorva preoţi aleşi. Nici preoţii de rang inferior, nici oamenii obişnuiţi nu puteau să le citească.

Multe capitole din aceste cărţi sau scrieri au fost mutilate în mod oribil de către preoţi lipsiţi de scrupule, pentru propriile lor scopuri, astfel încât concepţii greşite şi născociri au fost transmise timp de mii de ani. Sir Edwin Amold în introducerea la fermecătoarea sa epopee *„Lumina Asiei"* pune punctul pe i atunci când spune: „Extravaganţele care desfigurează reprezentările religioase trebuie atribuite degradării inevitabile pe care preoţii întotdeauna o produc marilor idei lăsate pe seama lor. Religiile devin în mod variabil discordante şi ajung să fie în mod grav copleşite de falsificări, născociri şi concepţii greşite."

Dacă Sir Edwin ar fi putut să descifreze, să traducă şi să citească aceste *cărţi ale epocii de aur* la care el se referă spunându-le *„cărţile"* fără îndoială că şi-ar fi

exprimat sentimentele într-un limbai şi mai dur. Preoţii Hindu nu sunt singuri în această situaţie. Alţii au fost într-o situaţie şi mai rea şi este suficient să cercetăm documentele egiptenilor, fenicienilor şi aztecilor pentru a confirma acest lucru. În multe cazuri este foarte clar că scopul preoţilor Hmdu a fost să genereze mistificare, superstiţie şi groază în inimile oamenilor aducându-i astfel, cu trup şi suflet, sub controlul lor. Preoţii au redat doar o parte din ceea ce era scris pe fiecare tăbliţă, declarând că textul modificat de ei repre: intă Scrierile Sacre Inspirate.

Am formulat o acuzaţie împotriva preoţilor. Este deci corect să-mi dovedesc aserţiunea. Pentru a face acest lucru voi da câteva exemple despre ceea ce este scris de fapt în Scrierile Inspirate Sacre şi ceea ce preoţii au transmis poporului *după alungarea înţelepţilor Naacal.* Primul exemplu va fi un fragment din capitolul despre Creaţie, despre Geneză:

„Să facem omul după asemănarea noastră şi să-l înzestrăm *cu puteri pentru a conduce pământul."* „A creat omul şi i-a pus în trup o *parte vie nepieritoare* sau spirit, iar omul a devenit asemenea creatorului în privinţa puterilor sale intelectuale." Acest lucru arată că este o creaţie specifică, o creatură aleasă.

Trebuie acum să iau un alt fragment din Scrierile Sacre Inspirate, tot din capitolul despre Creaţie.

LUNGIMEA VIEŢII OMULUI
>

Preoţii au acordat durate de viaţă extrem de mari cu scopul de a-şi împlini propriile lor interese. Adică, ei primeau plăţi de la cei care doreau să îşi prelungească vieţile dincolo de durata obişnuită a vieţii omului. Această metodă a dat rezultate şi averi importante s-au îndreptat către lăzile preoţilor şi dacă omul respectiv nu trăia întreaga perioadă pentru care plătise, preoţii spuneau că a fost din vina lui, deoarece nu a urmat recomandările lor.

„Omul poate trăi 1000 de ani". Această exagerare a fost transmisă oamenilor cu mii de ani în urmă şi a fost purtată cu religiozitate până în zilele noastre. Oamenii au fost învăţaţi că trupul lor material ar putea fi făcut să

supravieţuiască dacă ei ar urma .ecomandările preoţilor şi ar plăti puţin pentru asta – doar puţin, numai averea lor pământească. Traducerea completă a acestei tăbliţe este: „Omul poate trăi 1.01)0 de ani. *Omul, Scânteia Divină,* este partea care supravieţuieşte şi nu *trupul său material* care se întoarce în pământul mamă." Atunci când Moise a tradus această propoziţie a redat-o corect. El a tradus astfel: „Durata vieţii omului este de trei vârste şi 10 ani" (3 x 30 + 10 = 70 de ani).

Atunci când Valmiki, acest Herodot al Indiei, a scris minunata sa epopee *Ramayana,* el a făcut omisiuni faţă de original, ceea ce a schimbat complet înţelesul. Mă refer la pasajul în care el spune: „Şi Rama a domnit 10 000 de ani." Valmiki a lăsat deoparte cuvintele anterioare „Urmaşii lui Rama au domnit..." Bătrânul Rishi şi eu am descifrat tăbliţa originală sau o copie foarte veche a acesteia. Tăbliţa spune: „Şi urmaşii lui Ram Chandra au stat pe tronul său timp de 10.000 de ani." Cu alte cuvinte, dinastia Rama a durat 10.000 de ani şi nu domnia primului Rama.

„Prin voinţa Sa, Atotputernicul a creat toate lucrurile". Din acest pasaj preoţii au avansat şi au transmis teoria că *Totul Este O Parte a Creatorului însuşi,* ceea ce înseamnă în mod firesc că nu există zeu atunci când totul este zeu. Aceasta fiind situaţia, închinarea în faţa unei bucăţi de lemn sau a unei pietre *nu* era idolatrie, deoarece bucata de lemn sau de piatră este zeu. Şi sălbaticul canibal, atunci când se închină la fetişul său are dreptate deoarece fetişul este zeu! Vă puteţi imagina o concepţie mai oribilă decât asta?

Scrierile Sacre Inspirate afirmă în mod distinct şi repeta frecvent că *numai Omul* a fost făcut ca *o parte* a Creatorului; deci, *nu corpul material,* ci sufletul sau Scânteia Divină care există în interiorul corpului material. Toate fiinţele, altele decât omul erau simple lucrări sau produse ale voinţei Creatorului. O pictură este *produsul* unui artist şi nu o parte din artistul însuşi. O cutie este produsul tâmplarului şi nu o parte din tâmplarul însuşi. O sămânţă semănată în pământ de grădinar germinează, creşte şi face flori şi fructe. Florile şi fructele nu sunt o parte din grădinar, ci produsul muncii sale. Un copac face frunze şi flori, iar frunzele şi florile sunt *o parte din acel*

copac. Deci aici pe nământ, toate în afară de om sunt produs». ale muncii Creatorului şi nu părţi din Creatorul însuşi. Doar omul este frunza copacului.

O NĂSCOCIRE

Una dintre cele mai răspândite născociri din primele învăţături brahmanice a fost aceasta: „Omul a pornit di.i nimic, apoi a devenit un fir de iarbă, apoi a devenit un peşte, din peşte a apărut un animal amfibiu (o broască), din animalul amfibiu a apărut o reptilă, din reptilă a apărut un mamifer, iar din mamifer a apărut omul." Fragmentul din Scrierile Sacre Inspirate din care a fost lucrată această născocire sună în felul următor: „Din Pământul Mamă vine trupul material şi în Pământul Mamă se întoarce." în aceste învăţături nu se arată cum a ajuns omul să aibă suflet – nici nu se putea.

O comparare atentă a vechilor cărţi brahmanice cu textele corespunzătoare din Scrierile Sacre Inspirate arată în mod clar de ce sunt atât de multe secte şi concepţii religioase diferite în India. Majoritatea sunt foarte diferite de religia adusă în India de către locuitorii Naacal. Această situaţie s-a datorat faptului că multe sentinţe religioase au fost scoase din contextul lor iniţial. Zeci de mii de ani au trecut de când Scrierile Sacre Iniţiale au fost zgâriate pe tăbliţe de lut. De fiecare dată când ele au fost traduse şi transcrise după preluarea de la înţelepţii Naacal din ce în ce mai mari şi mai numeroase născociri, exagerări, adăugiri, omisiuni şi interpretări greşite au fost introduse în texte tiaduse de către preoţii vicleni şi lipsiţi de scrupule.

Un alt exemplu al infamiei preoţilor se vede în cazul ordinului preoţesc Buddhist din nordul Indiei.

PRIMUL ORDIN PREOŢESC DIN INDIA DE NORD

Cu scopul de a înrobi oamenii, atât cu trupul cât şi cu sufletul, de a mări puterea şi bogăţia preoţilor, iar mai târziu pentru a obţine controlul deplin asupra minţilor şi

bunurilor lumeşti, preoţii au inventat doctrine obtuze şi le-au folosit în locul învăţăturilor simple, curate şi clare ale lui Gautama Buddha. Ei au transformat religia o addhistă din nordul Indiei în tr-o doctrină *metafizică, mistică* şi *mitică,* pe ca.e nici unul dintr-o mie nu o poate înţelege. Preoţii au inventat o succesiune de Buddha pământeni având o altă serie de zeităţi numite Dhyani Buddha, cu emanaţiile lor spirituale numite Dhyani Bodhisattva. Mai târziu pentru a-şi completa programul, adăugând teamă şi groază la veneraţie şi superstiţie, ei au introdus în religia buddhistă cultul degradant al lui Shiva, miticul diavol cu chip de om în legătură directă cu un iad sau infem mitic. Egiptui a dat Indiei o mare lecţie prin diavolul-om Seth şi miticul său iad. I reoţii hinduşi şi-au dat imediat seama de marele avantaj pe care l-ar putea obţine dacă oamenii ar crede în diavol şi în iad.

ORIGINILE NAŞTERII DIN FECIOA'RĂ

Originile preacuratei zămisliri şi a naşterii din fecioară se găsesc în Scrierile Sacre Inspirate şi anume în a cincea Poruncă a Creaţiei: „din aceste ouă cosmice viaţa a luat naştere aşa cum s-a poruncit." într-un capitol ulterior în care se explică actul Creaţiei, se vorbeşte despre ouăle cosmice ca despre „Fecioarele Vieţii". Propoziţia sună în felul unnător: „Hol Hu Kal", care înseamnă: Hol – închis; Hu – pântece virgin; Kal – a deschide, în lectură liberă: a deschide pântecele virgin, iar prin extindere: a deschide pântecele virgin al Vieţii. Din acest motiv anticii numeau apele „Mama sau Matca Vieţii", deoarece până în acea perioadă a evoluţiei pământului, pântecele Vieţii fusese închis. Apariţia vieţii a deschis pântecele virgin în ape.

Mai târziu, când cele Patru Forţe Primare importante au primit numele zeilor, acordate de antici în teologia lor, zeii au fost concepuţi prin naştere preacurată pentru a corespunde cu învăţătunie Scrierilor Sacre Inspirate; şi anume că, la început, viaţa, de la zei sau din natură, a apărut ca rezultat al Hol Hu Kal.

Pe baza acestei concepţii străvechi, preoţii moderni au

inventat concepţiile imaculate şi naşterile virgine pentru diferiţi oameni care au trăit. învăţării noştri ne spun că regii cei vechi susţineau că au avut o naştere v.rgină (Iară păcat), deoarece ei purtau titlul de „Fiu al Soarelui”. Acei regi nu pretindeau aşa ceva, ei conduceau imperii coloniale sub suzeranitatea Continentului Mu, Imperiul Soarelui, iar titlul de „Fiu al Soarelui” era acordat de împăratul de pe continentul Mu, aratând astfel „vasalitatea”. „Fiul Soarelui” însemna fiul sau copilul Imperiului Soarelui.

PRIMA RELIGIE

Cărţile Sacre Inspirate au fost scrise cu scopul de a-i învăţa pe primii oameni religia; aşadar, prima religie a omului a fost constituită din învăţăturile Cărţilor Sacre. Baza acestei religii era Iubirea pentru Tatăl Ceresc şi lucrările Sale. Iubirea divină a Tatălui Ceresc pentru Fiul Său Omul.

Fiecare învăţătură era clară şi simplă, fără pic de teologie. Cel mai neştiutor dintre oameni putea înţelege fiecare frază din ea. Nu se găsea nimic neclar. Era imposibil să nu o înţelegi în întregime. Omul era învăţat să se apropie de Tatăl Ceresc nu cu teamă sau groază, ci cu încredere şi, mai presus de toate, cu Iubire: aşa cum un copil ar alerga la tatăl său pământean, care îl aşteaptă cu braţele deschise. Iubirea este prima din cele douăsprezece virtuţi, deoarece ea guvernează Universul şi Tatăl Ceresc este Iubirea cea Mare.

După studierea învăţăturilor cuprinse în aceste scrieri, dacă aş fi întrebat: „Unde se află cel mai mare templu al lui Dumnezeu pe acest pământ?”, aş răspunde: „în inima omului; templul perfect pentru adorarea lui Dumnezeu; templul perfect pentru meditaţie tăcută şi Iubire; templul deschis oricând şi oriunde, la orice oră din zi şi din noapte, într-un oraş aglomerat sau în plin deşert, pentru Iubire şi adorare, templul în care omul poate deveni una cu Tatăl Ceresc”. Spuneţi-mi ce alt templu i-ar putea lua locul?

CELE DOUA MARI SIMBOLURI

Existau multe simboluri pentru diferitele *atribute* ale Zeităţii, dar numai două pentru întreaga Divinitate. înţelegerea perfectă a acestor două mari simboluri este un factor important în trasarea diferitelor direcţii de colonizare pornite din Ţara Mamă.

Soarele şi Şarpele ornamentat erau cete două simboluri. Soarele era cel m i sacru simbol deoarece era simbolul „colectiv" sau *monoteist.* Şarpele împodobit era simbolul Zeităţii doar în calitate de creator. Ca simbol monoteist al Divinităţii, Soarele era numit Ra şi uneori era scris La. Arunci când se vorbea despre soare ca sferă cerească, numele său era în funcţie de limba ţării respective. La origine, soarele era reprezentat printr-un cerc simplu. Mai târziu, cercul a fost folosit pentru a simboliza Universul, Infinitul etc.; apoi, pentru a se specializa ca simbol monoteist, i s-au adăugat alte elemente. înţelepţii Naga i-au adăugat un punct în centru, iar Uighurii, vecinii lor de la nord, în locul punctului au introdus un cerc mai mic.

Şarpele ornamentat, aşa cum am arătat mai sus, era simbolul Zeităţii în calitate de Creator. Locuitorii Naga au ales pentru aceasta cobra cu glugă şi l-au reprezentat cu şapte capete, care corespundeau celor şapte Porunci ale Creaţiei. Acest simbol se pare că a fost folosit pe ţărmurile de sud-vest ale Ţării Mamă, însă nu ştim cât de departe în interiorul continentului. în nordul regiunii Naga era folosită o formă convenţională de Quetzacoatl, care era numită khan sau Rege. Această formă este cunoscută sub numele de Dragon. în regiunea estică centrală şi nordică, simbolul folosit era şarpele veninos Quetzacoatl, acoperit cu pene. Printre coloniştii stabiliţi în vestul Americii de Nord găsim multe variante ale formelor convenţionale ale simbolului Quetzacoatl.

Urmărind cele două simboluri ale Soarelui şi formele pe care le-a luat simbolul Şarpelui putem şti de unde provenea la origine fiecare popor străvechi. Acest lucru constitir: o bază pentru continuarea cerc» ţărilor şi arată în mod distinct unde s-au amestecat acele popoare.

INVAZIA ARIANĂ A INDIEI

Toţi istoricii vorbesc despre „Invazia ariană a Indiei". Această afirmaţie a fost înşelătoare, deoarece publicul a rămas în general cu ideea că arienii au trimis o armată în India şi au cucerit ţara. Nu a fost aşa. Aceleaşi concepţii greşite au fost lansate despre incaşii din Peru, care i-au înlăturat pe locuitorii Aymara. în loc să fie folosit cuvântul *invazie,* ar trebui să fie utilizat cuvântul *infiltrare,* care ar da o explicaţie corectă.

Primii arieni din India au fost un mic grup care păsăsise văile întunecate ale munţilor Hindn Kush şi coborâse în India. Ei s-au stabilit printre locuitorii Maharatta Naga din valea râului Saraswatti din Punjab. Au fost bine primiţi de către locuitorii Naga, astfel încât au trimis vorba în munţi să vină rudele şi prietenii. Aceştia au venit şi au continuat să vină timp de sute de ani, familii înLegi, cu zecile, cu sutele. Cei nou veniţi s-au aşezat la est de ceilalţi până când au umplut ţinutul şi apoi toată partea nordică a Indiei.

Istoricii nu au căzut de acord în privinţa datei când arienii au ajuns prima dată în India. E. G. Tillac spune: „Invazia ariană a. avut loc între anii 6000 şi 4000 î.Ch.. deci o mică perioadă de 2000 de ani." V. A. Smith este în total dezacord cu Tillac şi spune: „Arienii au început să vină în India în anul 1500 î.Ch." Din anumite motive, pe care le voi prezenta, cred că Smith este mult mai aproape de adevăr dec ât Tillac.

Aceşti arieni au devenit mai târziu cunoscuţi sub numele de arieni Hindp. Mezii şi perşii au început să-şi părăsească locuinţele lor din munţii învecinaţi în jurul anilor 1800-1600 î.Ch., iar exodul lor s-a încheiat în jurul anului 1500 î.Ch. Arienii Hindu era descendenţii unui grup de IJighuri rămaşi izolaţi în munţii din Afganistan, atunci când s-au înălţat munţii Hindu Kush. Mezii şi perşii erau o continuare a acestora la nord.

Timp de mii de ani ei trăiseră în aceste ţinuturi aspre, neprimitoare. în acea vreme ei se înmulţiseră în aşa măsură încât văile munţilor nu mai puteau asigura existenţa unei populaţii mereu în creştere. Atunci ei au coborât din munţi stabilindu-se în câmpiile şi văile fertile ale Indiei. Fiind bine primiţi de locuitorii de atunci, ei au

rămas acolo şi i-au anunţat şi pe ceilalţi să vină. Datorită traiului lor de azi pe mâine din munţi, arienii erau deosebit de dârji, însă needucaţi. în lupta pentru existenţă erau neglijate toate învăţăturile şi ştiinţele. Se pare că păstraseră doar arta de a citi şi a scrie, astfel că la sosirea în India ei erau nişte munteni aspri, greoi, duri.

Pe măsură ce arienii au tot venit în India din Afganistan şi Kashmir, timp de sute de ani, ei au ocupat treptat întreaga parte nordică a Indiei. Astfel ei i-au îndepărtat pe localnicii Naga. A fost o deplasare de populaţie, deoarece nu au fost războaie sau măceluri. Localnicii au trebuit să plece. Ce s-a întâmplat cu ei? Unde s-au dus? Mulţi dintre ei s-au căsătorit cu arienii, dând naştere unei categorii rasiale amestecate, foarte importantă în India de astăzi, considerată o castă ariană. Ce s-a întâmplat însă cu cei care nu s-au căsătorit şi au trebuit să plece? Nu am găsit nici o însemnare şi nici o legendă acceptabilă. Trebuie totuşi să înţelegem că sunt deducţii, nu afirmaţii sigure. Ele ar putea să fie sau să nu fie corecte.

Străvechiul regat Maharatta s-a extins mai întâi de la graniţa
nordică a Indiei până intr-un punct sudic neconsemnat însă. Apoi locuitorii Maharatta Naga apar pe scena istorică a Indiei în zona centrală, fiind împinşi şi mai spre sud de către năvălitorii arieni, în acea vreme, capitala regatului Maharatta era Gwalior. Regatul Rajputana se întindea până în Goa. Există o scriere sanscrită în care se spune că locuitorii Maharatta au fost împinşi spre sud de către arieni. Cred că arienii tot venind din munţii Hindu Kush, localnicii Maharatta s-au deplasat treptat din ce în ce mai spre sud. Ei au revenit pe scena istoriei indiene între anii 1650-1680 d.Ch., atunci când au zdrobit puterea cuceritorilor mongoli ai Indiei. Din vremea lui Savaji, puterea mahomedană a intrat în declin.

Locuitorii Maharatta erau în India atunci când arienii au început să vină. Tradiţiile lor spun că ei au fost printre primii veniţi în India. Ei nu erau de rasă ariană, ci aparţineau ramurii locuitorilor Naga, fiind urmaşii primilor oameni care au ocupat nordul Indiei. Căsătoriile cu noii veniţi le-au schimbat mult sângele, nu însă şi rasa, ei rămânând Naga. Nu ştim când a luat fiinţă primul regat

Maharatta. Se pare totuşi că acest lucru a avui loc acum peste 10.000 de ani. Legendele par să indice faptul că primul regat Maharatta era contemporan cu imperiul învecinat Ra Ma, care se pare că a urmat imperiului Naga.

O altă colonie Hindu care se află în districtul Madra^ la Ootakamund, pe dealurile Nilgiri, păstrează toate trăsăturile străvechilor locuitori Naga. Sunt cunoscuţi sub numele de Tuda. Mai sunt puţini, sub 2000, şi sunt pe cale de dispariţie. Sunt albi, frumoşi, înalţi şi atletici, cu nasuri romane, dinţi frumoşi şi ochi mari expresivi. Nu poartă niciodată ceva pe cap, însă îşi lasă părul să crească până la şase ori şapte inci (18 cm), încât au bucle groase în jurul capului. Sunt cinstiţi, bravi, inofensivi şi trăiesc ca păstori. Au un templu închinat *Adevărului.* îi privesc pe brahmani cu dispreţ şi îi sfidează, probabil ţinând seama de religia lor din trecut.

în valea Kashmir există un popor izolat cunoscut sub numele de b.aya, care se închină încă la Divinitate prin intermediul simbolului Naga, Şarpele cu şapte capete. Sunt oare aceşti locuitori Naya din Kashmi supravieţuitori pur-sânge ai străvechilor loc, litori Naga? Nu am avut ocaria să le cunosc istoria şi legendele. Aceşti oameni ar putea fi urmaşii unui mic grup ce a părăsit India în urma persecuţiilor lâ care îi supuneau arienii şi s-au refugiat în Munţii Kashmir. Ar fi interesant să le cunoaştem originea.

Aşa cum am arătat, brahmanii, după ce au obţinut cunoştinţele pe care erau capabili să le preia de la înţelepţii Naacal, i-au persecutat pe aceştia. Robertson scrie „până la dispariţie". Acest lucru este doar parţial adevărat. Este adevărat că i-au alungat din toate templele, colegiile şi alte instituţii de învăţământ, *însă nu până la dispariţia lor completă,* deoarece mulţi dintre ei au plecat spre nord în Munţii Himalaya şi dincolo de munţi, în Asia Centrală, şi au formal colegii proprii în restul lumii, ca să spunem aşa. Urmaşii acestor foarte puţini înţelepţi există încă. Printre ei sunt cei care au reuşit să păstreze câteva din ştiinţele şi învăţăturile Primei Civilizaţii de pe Pământ. Acestea se referă în principal la cunoaşterea Marii Forţe Divine a Omului. Celelalte ştiinţe au fost fie neglijate fie uitate.

PÂTÂLA

Pundit Dayanand Saraswatti şi *Swami Vive Kananda* în scrierile lor susţin că locuitorii Naga au venit în India din Pâtâla, ceea ce înseamnă „la antipozi”, pe cealaltă parte a pământului. Nu pot fi de acord cu această explicaţie a cuvântului Pâtâla, dată de învăţaţii Hindu. Fără îndoială că locuitorii Naga au venit din Pâtâla, dar Pâtâla nu înseamnă „la antipozi”. Cuvântul Pâtâla este compus din trei cuvinte Naga. Două sunt din limba folosită în Ţara Mamă şi al treilea este o modificare Naga a unui cuvânt din limba Ţării Mamă.

Pa sau Paa – înseamnă *a acoperi, a se întinde peste,* şi prin extensie, *a străluci peste.*

Ta .- înseamnă *pământ, loc, unde.*

La – înseamnă Soarele. Atât locuitorii Naga cât şi cei Maya numeau Soarele La în loc de Ra. Aşadar Pâtâla înseamnă „Ţinutul Soarelui”, care era unul din numele date continentului Mu, Ţara Mamă.

Atunci când a fost construită capitala Babilon de către akkadieni şi sumerieni, aceştia au numit-o La Ka, ceea ce înseamnă *Cetatea Soarelui* şi, prin extensie *Cetatea Domnului.* Atunci când Alexandru cel Mare a fost obligat să se întoarcă din expediţia prin care intenţiona să cucerească India, el a construit un port pentru plecarea din Delta Indului şi l-a numit Pâtâla. Acest oraş există încă, dar a fost modernizat atât ca structură cât şi ca nume. Acum se numeşte Tatta.

C apitolul XII

SUDUL INDIEI

Primii locuitori ai părţii sudice a Indiei erau de rasă neagră şi se numeau Tamili. Etnologii i-au numit, de asemenea, Dravidieni, de la numele Dravida pe care ei l-au dat părţi de sud a Peninsulei Indiene. Vatra lor originară a fost zona de sud-vest a Ţării Mamă. Ei au venit

în India prin Insulele Malaysiei, nu prin Birmania aşa cum au făcut locuitorii Naga. Deplasarea trebuie să fi fost lentă şi trebuie să fi stat mult în acele insule, deoarece în limba lor sunt foarte multe cuvinte comune cu limba folosită acolo.

Nu am reuşit să găsesc nici o dovadă, nici o însemnare care să sugereze măcar epoca în care ei au venit în India, dacă au venit înainte sau după locuitorii Naga, astfel încât nu am încă un răspuns la această întrebare L imba Tamilă este o limbă foarte amestecată, fiind compusă din cuvinte Tamil, Telague, Canarasse şi Malayene. Limba Tamilă era una din limbile orientale pe care acum cincizeci de ani puteam să o Vuibesc, să o citesc şi să o scriu la fel de fluent ca şi limba engleză.

Nu am putut găsi nici un istoric care să încerce în mod serios să dovedească de unde au venit Tamilii în India. Această problemă este în general tratată superficial prin afirmaţia: „Se presupune că Dravidienii (Tamilii) au venit în sudul Indiei de undeva din Asia Centrală". Nu putem înţelege pe ce se poate baza o astfel de presupunere. Nu există nici o rasă neagră aflată acolo, după câte ştiu eu. Trebuie deci să renunţăm la această explicaţie, considerând-o o decizie luată la un „ceai ştiinţific", în acest caz nu s-a putut apela la cunoscuta fâşie de uscat din actuala strâmtoare Bering, astfel încât a fost preluat subterfugiul european „de undeva din părţile centrale ale Asiei".

A. V. Smith scrie în a sa „Istorie a Indiei": „Poate că, într-o zi, istoria civilizaţiei Dravidiene va fi scrisă de un erudit competent, bun cunoscător al folclorului şi al limbilor, elemente atât de necesare pentru înţelegerea subiectului. Istoria străveche a Indiei, luată în ansamblu, nu poate fi văzută în adevărata ei perspectivă până când instituţiile ne-ariene din sud nu vor fi studiate în mod adecvat".

Smith are perfectă dreptate. O istorie a Indiei care nu-i cuprinde pe Tamili este ca o clădire fără fer:astră. Am călătorit prin multe temple din sudul Indiei în căutare de legende şi de tăbliţe, însă nu am găsit niciodată vreo însemnare despre locuitorii străvechi. Am întâlnit totuşi o însemnare care spune: „Un grup de Tamili a plecat cu navele şi a navigat spre soare-apune. Ei au ajuns la un

uscat mare, unde s-au stabilit". Nu se dă nici o dată, nici alte amănunte despre comunicarea cu aceştia după colonizare. Nu se spune nimic despre prosperitatea lor, nici dacă au supravieţuit, doar simplul fapt că au navigat şi au ajuns cu bine. „Uscatul cel mare" se pare că era Africa.

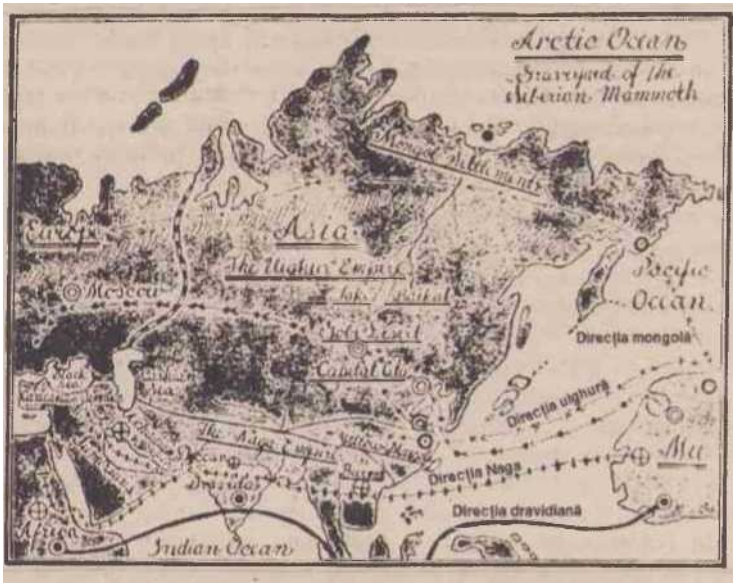

Oceanul Arctic – cimitirul mamuţilor siberieni ***Marele Imperiu Vighur în timpul Erei Terţiare***

C apitolul XIII

MARELE IMPERIU UIGHUR

Marele Imperiu Uighur a fost cel mai mare şi mai important imperiu colonial aparţinând de continentul Mu, Imperiul Soarelui. După Mu, Imperiul Uighur a fost cel mai întins imperiu cunoscut vreodată în lume.

Limita răsăriteană a Imperiului Uighur era Oceanul Pacific. Limita occidentală era cam pe unde se află astăzi Moscova, având însă avanposturi din părţile centrale ale Europei până la Oceanul Atlantic. Limita nordică nu este consemnată, dar se pare că se întindea până la Oceanul Arctic. Graniţa sudică ajungea până în zona Cochin din China, în Birmania, India şi o parte din Persia.

Istoria Uighurilor este 'storia raselor ariene, fiindcă toate rasele ariene adevărate se trag din strămoşii lor uighuri. Uighurii au format mai multe serii de aşezări în părţile centrale ale Europei încă din Era Terţiară. După ce acest imperiu a fost distrus de marele cataclism magnetic şi de înălţarea munţilor, cei care au supravieţuit dintre oameni sau urmaşii lor au întemeiat din nou aşezări în Europa, în cursul Pleistocenului. Slavii, teutonii, celţii, irlandezii, bretonii şi bascii sunt toţi urmaşi ai uighurilor. Bretonii, bascii şi irlandezii autentici sunt urmaşii celor veniţi în Europa în Era Terţiană, descendenţii acelora care au supravieţuit marelui cataclism magnetic şi înălţării munţilor.

în perioada de apogeu a Imperiului Uighur, munţii nu se înalţaseră încă şi actualul Deşert Gobi era o câmpie bogată, cu numeroase cursuri de apă. Capitala Imperiului Uighur se afla acolo, la sud de Lacul Baikal. în anul 1896, un grup de exploratori, pe baza informaţiilor primite în Tibet, a vizitat locul unde s-a aflat cetatea stră’ eche Khara Khota. Li se spusese că vechea capitală a Imperiului Uighur se află sub ruinele de la Khara Khota Ei au săpa' printre aceste ruine şi apoi printr-un strat de lespezi, pietriş şi nisip gros de cincizeci de picioare (peste 15 metri) şi în cele din urmă au găsit ruinele capitalei uighure. Au dezgropat numeroase vestigii, însă din lipsa banilor, ei au fost nevoiţi să abandoneze cercetările. Ei s-au întâlnit cu arheologul rus Koslov şi i-au vorbit despre descoperirea lor. Mai târziu, Koslov a pregătit o expediţie şi a continuat munca primilor cercetători la Khara Khota. Kpslov a prezentat o comunicare despre descoperirile sale, pe care le-am prezentat deja în cartea noastră *„Mu — Continentul dispărut”.*

Legendele din toate ţinuturile orientale spun că: „întreaga Asie Centrală, inclusiv Munţii Himalaya, a fost cândva o câmpie întinsa, cultivată cu lanuri bogate,

păduri şi râuri, drumuri şi şosele magnific construite care legau între ele diferite cetăţi şi oraşe. Erau cetăţi bine construite, temple uriaşe şi instituţii publice, case particulare elegante şi palate pentru conducători". Astăzi pot fi clar văzute în Deşertul Gobi albiile uscate ale râurilor, canale şi lacuri, în acele zone în care valurile catastrofice de apă nu âu curătat solul până la nivelul rocilor, aşa cum se poate vedea în multe alte părţi din acest deşert.

Istoria legendară prezintă numeroase date contradictorii privind vremea când uighurii au avut o civilizaţie înfloritoare. Din fericire nu trebuie să ne bazăm pe legende, deoarece într-una din mănăstirile aflate în Tibet se găsesc scrieri Naacal referitoare la acea vreme. Citez dintr-o astfel de scriere: „înţelepţii Naacal au adus, acum 70.000 de ani, în capitalele uighure copii ale Scrierilor Sacre Inspirate din Ţara Mamă."

Istoria legendară afirmă că uighurii din Ţara Mamă au înfiinţat prima lor aşezare pe coasta Mării Galbene de astăzi. „De acolo ei s-au răspândit în interiorul uscatului. Primul lor exod a fost către o câmpie întinsă şi scăldată de ape (Gobi)". Apoi au fost găsite urme ale lor din Asia Centrală până la Marea Caspică şi d Europa Centrală până la Oceanul Atlantic.

Mărturiile scrise ne spun că uighurii aveau multe cetăţi mari. Astăzi ele sunt fie distruse, fie îngropate sub nisipurile din Desertul Gobi şi ţinuturile învecinate.

Câteva însemnări chineze, datând din anul 500 î.Ch., îi descriu pe. uighuri ca fiind „oameni cu părul blond şi cu ochi albaştri". „Uighurii erau toţi albi, cu pielea albă ca .aptele, cu ochii şi părul de culori diferite. în nord predominau cei cu ochi albaştri şi părul blond, iar în sud erau cei cu părul negru şi ochii negri."

Să căutăm acum cauza şi data distrugerii capitalei uighure

Cauza pentru care fertila şi bogata câmpie Gobi a devenit deşert şi în ce perioadă din istoria pământului s-a transformat într-un pustiu plin de nisip.

O însemnare străveche dintr-o mănăstire spune: „Capitala Imperiului Uighur, împreună cu toţi locuitorii săi, a fost distrusă de un potop care s-a întins peste toată partea răsăriteană a imperiului, distrugând totul în cale."

Această veche mărturie se coroborează pe deplin cu fenomenele geologice: stratul aflat între acoperişurile capitalei uighure şi temeliile vechiului oraş Khara Kftota este format din *lespezi, pietriş şi nisip,* rezult it al acţiunii apei, aşa cum recunosc geologii în întreaga lume. Acel potop a fost fără îndoială valul care s-a deplasat spre nord al Ultimului Cataclism Magnetic, „Potopul" biblic. Cu mult timp în urmă, în anii '80, am fost într-o expediţie de cercetări geologice într-o zonă foarte întinsă de la sud de lacul Baikal până la vărsarea fluviului Lena şi în insulele din Oceanul Arctic. Cercetările noastre pe acest traseu au scos în evidenţă faptul că, acum câteva mii de ani, un val cataclismic uriaş, format din apă *fără gheaţă,* a trecut peste această zonă dinspre sud spre nord. Nu am găsit urme ale acestui potop dincolo de meridianul 110° Est de Greenwich, însă am găsit dovezi privind trecerea acestui val la limita estică a călătoriilor noastre. Nu am găsit nici o urmă pe gheaţă în nici o parte a Siberiei, din cele străbătute, care să poată fi pusă în legătură cu acest val. Peste tot dovezile arată că valul a trecut de la sud la nord. Valea fluviului Lena pare să fi fost cursul principal de deplasare a apei.

La mare distanţă de vărsarea fluviului Lena se află insula Llakovski. Această insulă este formată din oase şi colţi de mamuţi şi alte animale de pădure, care au fost măturate de pe câmpiile Mongoliei şi Siberiei de către potop şi duse până în acest loc final de odihnă. Aceste oase sunt o confirmare a faptului că valul nu a fost însoţit de gheaţă, deoarece dacă ar fi fost gheaţă, trupurile şi oasele ar fi fost măcinate, aşa cum s-a întâmplat în estul Americii de Nord, urmele nu ar mai fi putut să fie descoperite şi insula Llakovski nu s-ar mai fi format.

Din punct de vedere al erei geologice, acest potop a avut loc atunci când ecologii susţin că în Emisfera Nordică era o perioadă glaciară. Mărturiile ne spun că jumătatea răsăriteană a Imperiului Uighur, inclusiv capitala şi toate fiinţele vii de pe uscat, au fost distruse şi măturate de ape, însă părţile de vest şi sud-vest au rămas neatinse.

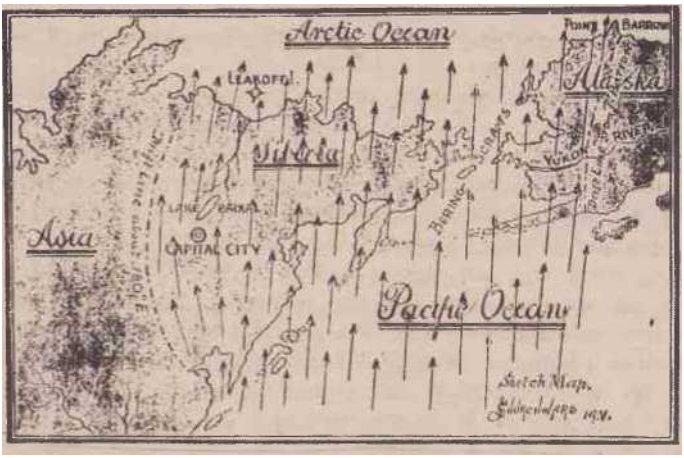

Calea urmată de Valul de apă către nord peste Siberia. Direcţia de deplasare în jurul meridianului 11O"E; Strâmtoarea Bering; Direcţia de deplasare de la Punctul Barrow

Lanţuile de munţi taie Asia Centrală în toate direcţiile şi sunt deosebii de numeroase în jurul şi prin teritoriile Imperiului Uighur. După acel potop, deşi nu am găsit mărturii privind timpul când a avut loc fenomenul, s-au înălţat munţii. Pe măsură ce munţii se înălţau, uscatul era efectiv zguduit şi sfărâmat în bucăţi de către cutremure cu stânci înălţate din măruntaiele pământului, – cu vulcani erupând ici şi colo şuvoaie încinse de lavă şi contribuind astfel la distrugerea generală. Câţi dintre uighurii rămaşi după trecerea potopului au supravieţuit distrugerilor produse de înălţarea munţilor nu se poate estima, însă au fost foarte puţin. Acelaşi lucru s-a întâmplat în toate zonele de pe pământ în care s-au înălţat munţii. Vom prezenta în alt capitol istoria putinilor supravieţuitori uighuri, rămaşi vii în cursul înălţării munţilor. Diferitele lanţun muntoase înălţate în jurul şi prin ţinutul Gobi au modificat bazinele hidrografice. Rocile sfărâmate din subsol au atras apele de suprafaţă, formându-se râuri subterane. Prin dispariţia râurilor de suprafaţă, ţinutul Gobi a devenit deşertul neprimitor de astăzi, plin de nisip şi de stânci. Fără îndoială că apa se poate găsi astăzi la câteva picioare de suprafaţă în zonele

nisipoase. Noi am găsit apă între 7 şi 10 picioare adâncime.

Istoria legendară susţine că uighurii s-au întins şi asupra părţilor centrale ale Europei. *Cartea lui Mânu,* o străveche carte hindusă, spune: „Uighurii au avut aşezări pe ţărmurile de nord şi de est ale Mării Caspice". Aceasta a fost probabil migraţia despre care a vorbit Max Müller, afirmând că a avut loc în Pleistocen, a doua migraţie a uighurilor spre Europa. Mie mi se pare indiscutabil că primii colonişti din Europa răsăriteană, aşa cum sunt ei numiţi de către savanţi, erau supravieţuitori uighuri plecaţi din munţii neprimitori. Acest lucru pare confirmat de către Max Müller, care scria: „Primii caucazieni au fost un mic grup de munteni din Asia Centrală." El susţine în continuare că ei au venit în podişul caucazian în cursul Pelistocenului, deci *după* ce munţii s-au înălţat. Aşa cum am afirmat mai sus, uighurii au fost în Europa *înainte* de înălţarea munţilor. Multe din triburile din Asia Centrală socotesc timpul începându-şi calendarul de la înălţarea munţilor.

în lucrarea noastră „Mu – Contineritul dispărut" am prezentat unele imagini simbolice fotografiate de Koslov la Khara Khota. De asemenea, am dat şi descifrarea lor.

TIBETUL

Tibetul se află în Asia Centrală. Este mărginit spre est de Chină, spre nord de Mongolia, spre sud de India şi spre vest de Kashmir şi Turkestan. Deşertul Gobi este o parte a graniţei nordice.

Tibetul a fost cândva o parte a marelui Imperiu Uighur, înainte de înălţarea munţilor. Ţinutul era şes şi îmbelşugat. Acum este unul dintre cele mai înalte poduşuri din lume, fiind străbătut de lanţuri de munţi înalţi, cele mai multe pe direcţia vest-est. în partea de sud se află cel mai înalt lanţ muntos din lume – Himalaya. Muntele Everest, cel mai înalt munte din lume, se află în acest lanţ muntos la graniţa Tibetului. Tibetul a fost supranumit „acoperişul lumii".

în timp ce India a fost numită „ţara misterelor şi a ştiinţelor misterioase" (sau oculte), Tibetul este fratele său geamăn, dacă nu chiar rivalul său, în această privinţă.

în Tibet, în cele mai inaccesibile zone ale munţilor, se află numeroase mănăstiri, îamaserii şi temple. Izolate de lumea exterioară, aceste ordine mănăstireşti duc o viaţa liniştită şi retrasă, departe de restul omenirii, cunoscute doar de câţiva ciobani care trăiesc în văile lor. *O parte* dintre călugării aflaţi în *unele* din aceste mănăstiri din Himalaya şi Tibet susţin că sunt descendenţii locuitorilor Naacal, care au fost îndepărtaţi din India de către Brahmani acum circa 3000 de ani. Ei par să fi păstrat *religia originară* şi o parte din *ştiinţele cosmice* ale *Primei Mari Civilizaţii a Pământului.* Am accentuat cuvântul *„unele"* deoarece acele mănăstiri pot fi măsurate pe degetele unei mâini, dintre sutele de lăcaşuri din Tibet. Eu cunosc trei astfel de mănăstiri. Cele mai multe mănăstiri tibetane urmează o formă de Buddhism.

Cu ani în urmă, Schliemann a găsit în vechiul Templu Buddhist din Lhassa o scriere în care se relata distrugerea Continentului Mu. Acest text este o traducere de pe o tăbliţă străveche, fiind scrisă probabil în limbile Pali şi tibetană. Locul unde se află tăbliţa originală este necunoscut; probabil că se află totuşi printre sutele de alte tăbliţe, care sunt întinse pe jos, într-una din încăperile templului, acoperite cu praf, de sub stratul respingător de microorganisme putând fi zărite câte un colţ sau câte o margine.

în adâncul munţilor, la unul dintre izvoarele fluviului Brahmaputra, se află mai multe temple şi mănăstiri Nu-mi pot aminti numărul lor exact. într-una din aceste mănăstiri se află ceea ce se spune că ar fi o Bibliotecă Naacal completă – mai multe mii de tăbliţe. Mi s-a spus că aceea era Biblioteca Naacal ce a aparţinut capitalei uighure. în legătură cu aceste tăbliţe, călugării au o poveste stranie, legendară. I-am menţionat acest fapt bătrânului meu Rishi, întrebându-l dacă a auzit vreodată despre aceste tăbliţe şi despre ciudata lor poveste. Mi-a spus că vizitase în tinereţe această mănăstire şi i se povestise despre soarta tăbliţelor. O voi reda aşa cum mi-a spus-o el.

Legenda Bibliotecii Naacal aşa cum a fost spusă de bătrânul Rishi.

.Atunci când marele potop a măturat părţile de est şi de nord-est ale Asiei, el a distrus capitala Imperiului

Uighur, înecându-i toţi locuitorii, şi a îngropat o mare bibliotecă, ce fusese adusă acolo de către înţelepţii Naacal din Ţara Mamă. După mai mulţi ani, locuitorii Naacal din partea vestică a imperiului, care nu fusese atinsă de potop, s-au dus la ruinele capitalei uighure, au dezgropat tăbliţele şi le-au dus la un templu din vest. Acestea au rămas acolo până când s-au înălţat munţii, care au distrus templul şi au îngropat din nou tăbliţele. După foarte mulţi ani, urmaşii înţelepţilor Naacal, ce au supravieţuit înălţării munţilor, s-au dus şi le-au dezgropat încă o dată, aducându-le apoi în templul unde se află astăzi."

Nici mănăstirea, nici tăbliţele nu sunt necunoscute; ele sunt bine cunoscute învăţaţilor orientali. După ştiinţa mea, trei englezi şi doi ruşi au vizitat deja această mănăstire.

După relatarea acestei legende, l-am într ebat pe bătrânul Rishi dacă această bibliotecă este singura existentă în stare completă. Răspunsul său a fost: „Cred că nu, fiule. Noi avem o legendă care afirmă că, atunci când cetatea noastră Rishi, Ayhodia, a fost prădată şi incendiată de armata invadatoare, Biblioteca Naacal se afla în arhivele secrete ale templului şi nu a fost descoperită de inamic. Astfel încât, dacă tradiţia este corectă, Biblioteca Naacal este încă intactă, îngropată sub ruinele templului, nefiind încă scoasă din nou la lumină".

Mi s-a sugerat ca, în scrierile mele, să nu dau numele locurilor, al drumurilor şi păsurilor din Tibet, Kashmir şi, în general, din nordul Indiei, cel puţin acelea care ar putea avea valoare în sens politic. Motivaţia pentru acest control al informaţiilor este perfect valabilă. Simt că este datoria mea să accept această sugestie şi mă conformez cu plăcere.

CHINA

Civilizaţia chineză este considerată una din cele mai vechi din lume. în calitatea sa de civilizaţie *chineză* ea datează doar de circa 5.000 de ani. Se crede în genei al că această civilizaţie a fost realizată de chinezii înşişi, ceea ce nu este chiar aşa. Civilizaţia chineză a fost moştenită, din partea tatălui. De asemenea, chinezul este considerat

ca fiind de neam mongol; este doar pe iumătate mongol, strămoşii săi fiind arieni. în vremea Imperiului Uighur, mulţi uighuri albi s-au căsătorit cu mongole galbene, din partea de sud a Imperiului Uighur, iar urmaşii apăruţi din aceste căsătorii au constituit mai târziu primul Imperiu Chinez. Mărturiile scrise afirmă că: „Bărbaţii uighuri s-au căsătorit cu cele mai frumoase femei sălbatice galbene". Este fără îndoială o traducere greşită, deoarece în vremea când aveau loc aceste căsătorii, sălbăticia nu era cunoscută pe faţa pământului, astfel încât era vorba desigur de o rasă considerată inferioară datorită culorii galbene a pielii. Acest lucru reiese din tradiţiile care spun că „mongolii galbeni erau mult inferiori uighurilor, civilizaţia lor fiind sub nivelul celei a uighurilor." Mulţi dintre chinezii de astăzi, în special cei din clasa superioară, au pielea aproape albă. Sângele uighur curge încă prin venele lor. Chinezii obişnuiţi „coolie", cei din clasele inferioare de astăzi, nu au sânge uighur, ei fiind descendenţn vechilor mongoli galbeni.

În aceste căsătorii interetnice, părinţii uighuri aveau mare grijă faţă de educaţia urmaşilor, care se făcea după standardele uighure, în aşa fel încât atunci când a luat fiinţă Imperiul Chinez, el a fost constituit şi condus de către cei cu sânge uighur în vene şi educaţi în spiritul marii civilizaţii uighure. Civilizaţia chineză a fost aşadar civilizaţia uighura transmisă acestora de către taţii lor. Există numeroase scrieri păstrate în templele taoiste chineze care confirmă cele afirmate mai sus şi orice învăţat chinez poate desigur să întărească cele susţinute de mine. în China mai există şi o altă tiadiţie importantă: „Chinezii nu au trăit întotdeauna în Asia. Ei au venit în Asia dintr-o ţară foarte depărtată aflată către soare-răsare."

M-am străduit să găsesc o colecţie compusă din numeroase legende chinezeşti sub forma unei istorii legendare a Chinei, însă nu am reuşit să o găsesc.

Citäm mai jos din lucrarea *„China"* de E. H. Parker, de la pagina 17:

Primele dinastii chinezeşti

Numele dinastici	Numărul conducătorilor	Durata dinastici

A „Celor Cinci Monarhi”	Nouă	2852-2206 î.Ch.
Hia	Optsprezece	2205-1767 Î.Ch.
Shang	Douăzeci şi opt	1766-1122 î.Ch.
Chow	Zece	1121-828 î.Ch.
Chow	Douăzeci şi cinci	827-255 î.Ch.

Conform acestui tabel, dinastie a fost: durata medie a domniei în fiecare

A „Celor Cinci Monarhi"	Jurata medie a domniei	717/9 ani
Hia	– ”	24 1/3 ani
Shang	– M –	23 ani
Chow	— ,» ~	29 3/10 ani
Chow	- „ -	22 22/25 am

Parker scrie: „Cei cinci monarhi ţin complet de domeniul mitic. Dinastia Hia este legendară şi în mare parte mitică. Dinastia Shang este predominant legendară. Dinastia celor zece Chow este semi-istorică, iar dinastia celor douăzeci şi cinci Chow este istorică”.

Din cele prezentate mai sus, se poate trag« concluzia că Parker crede numai ceea ce vede şi nimic din legendele transmise oral. S-ar părea că oricât de adevărată ar putea fi o legendă, el consideră că este un mit, dacă nu vede scrieri în care să poată crede. Una din pasiunile mele a fost să urmăresc miturile pentru a vedea de unde au provenit. în nouăzeci de cazuri din o sută am găsit că mitul îşi are originea într-o tradiţie sau într-o legendă. Tridiţia sau legenda a fost atât de mult denaturată încât a devenit un mit perfect. Ar trebui să amintim că nu există fum fără foc. Nu mă îndoiesc de faptul că, în multe cazuri, ceea ce Parker numeşte mituri sunt în realitate legende uşor denaturate. Sunt tradiţii doar pentru oamenii obişnuiţi, deoarece în sprijinul lor, în vechile temple taoiste se găsesc mărturii scrise ale diferitelor fenomene.

Parker a realizat o istorie buna şi aproape exhaustivă a Chinei din jurul anului 200 î.Ch. până astăzi. El prezintă înălţarea şi decădere« diferitelor triburi şi popoare mongole. Cu toate acestea, el se înşeală complet în privinţa japonezilor şi înşelându-se în acest sens, alte

afirmaţii ale sale ajung să fie îndoielnice. Din stilul său reiese că el l-ar fi aruncat în închisoare pe bietul Marco Polo deoarece nu a dus în Europa, la întoarcere, un berbe« cu coame mari. Nu ştiu care este opinia lui Parker despre ruinele din Deşertul Gobi şi despre alte mari rukie preistorice. Se pare că astfel de lucruri nu au nici o semnificaţie pentru el.

După şapte sau opt mii de ani de la distrugerea Imperiului Uighur, au apărut în părţile răsăritene ale Asiei nenumărate popoare mici. în aparenţă, toate erau de tip mongoloid. Cel mai important din aceste popoare a fost cel de rasă tătară ale cărui personalităţi principale au fost Genghis Han şi Kubilai Han. Kubilai Han trăia în anul 1277 d.Ch., adică acum peste 600 de ani. Confucius, marele învăţat şi filozof chinez, a trăit din anul 551 până în 480 î.Ch., cam la vreo 300 de ani după ce a început consemnarea istoriei chineze pe teritoriul Chinei. împăratul Che Hwang-te a poruncit, în anul 214 î.Ch., să fie arse toate cărţile şi toată literatura referitoare la China străveche. O mare parte din cărţi au fost ridicate de el şi arse. Unele din operele lui Confucius şi ale lui M ;ncius au fost distruse cu această ocazie. Acest împărat a construit Marele Zid Chinezesc pentru a-i împiedica pe tătarii Heung Noo să mai atace în raiduri repetate nordul Chinei. împăratul Che Hwang-te nu a reuşit să ardă toate cărţile vechi, deoarece multe au tbst salvate şi ascunse în templele taoiste, unde acum sunt păzite cu religiozitate şi cu nici un preţ nu sunt arătate nimănui în afara preoţilor şi călugărilor din templu.

Cu acestea încheiem prezentarea aspectelor legate de părţile răsăritene ale Asiei. Este ca şi cum am închide capacul de la coşciugul Marelui Imperiu Uighur, cel puţin în ceea ce priveşte părţile răsăritene şi capitala.

IMPERIUL UIGHUR . ÎN ERA TERŢIARĂ

Mă refer la Imperiul Uighur de acum 20.000 de ani, înainte de Marele Cataclism Magnetic care a fost

„Potopul” biblic, înainte de mitica „perioadă geologică glaciara” şi înainte de înălţarea munţilor.

Harta de la pagina 164 este pur şi simplu o schiţă în care, pe baza zonelor actuale de uscat, am încercat să arăt întinderea Marelui Imperiu Uighur De acum 20.000 de ani până astăzi, multe suprafeţe de uscat s-au scufundat şi multe altele au apărut la suprafaţă. Am trasat o linie care străbate părţile centrale ale Asiei şi Europei, de la Oceanul Pacific până la Oceanul Atlantic. Această linie trecea cam prin centrul Imperiului Uighur.

Urme ale uighurilor au fost găsite în Balcani. Ultimele avanposturi occidentale au fost Irlanda, Peninsula Bretagne din Franţa şi Ţara Bascilor din Spiinia. Nu se ştie până unde se întindea Imperiul Uighur în nordul Asiei. Străvechi cetăţi uighure au fost descoperite departe în Siberia.

Părţile haşurate pe hartă reprezintă graniţele discutabile. Singurele două graniţe bine definite sunt Oceanul Pacific la est şi Imperiul Naga la sud. Nu s-a găsit încă un răspuns la întrebarea dacă uighurii s-au întins peste zona centrală a Europei până la Oceanul Atlantic sau dacă au înfiinţat doar unele avanposturi. Cu toate acestea astăzi îi găsim pe urmaşii uighurilor pe uoasta Oceanului Atlantic, iar originea lor nu a încercat nimeni să o clarifice.

într-un vechi document oriental se afirmă că Imperiul Uighur era format din mici regate, principate sau state, fiecare având propriul său cap ori conducător, constituind totuşi un singur imperiu, condus de un şef suprem, care, la rândul său, era sub suzeranitatea Continentului Mu – Imperiul Soarelui. Dacă ne gândim la propia noastră formă de guvernământ, nu este greu să ne imaginăm Imperiul Uighur un fel de Statele Unite cu un teritoriu mai întins. Doar că Imperiul Mu era un fel de Statele Unite ale Lumii.

Caseta nr. 6 din colecţia Niven prezentând tăbliţe din piatră sculptată

Capitolul XIV

BABILONUL

Istoria Babilonului este constituită din istoriile akkedienilor, sumerienilor, chaldeenilor, asnienilor, mezilor şi perşilor; doar unul dintre aceste popoare mai există astăzi ca entitate distinctă. Istoria scrisă, aşa cum a fost găsită, referitoare la ceea ce istoricii au numit „vechile imperii ale Orientului" şi consemnată de istoricii noştri, constă în descifrarea câtorva tăbliţe şi inscripţii scrise în cuneiforme şi apoi coroborarea traducerii lor cu legendele biblice. Nici una dintre acestea nu merge mai departe de 5.000 de ani. iceputurile Babilonului datează de 18.000 de ani sau mai mult, atunci când un grup de locuitori Naga-Maya dm India a înfiinţat o colonie pe malul fluviului Eufrat. Mai târziu aceşti colonişti s-au întâlnit cu popoarele semitice, care constituiau limita direcţie estice de colonizare de pe Continentul Mu.

AKKADIENII

Primii akkadieni au fost un grup de locuitori Naga-Maya din India, care au traversat Golful Persic şi au înfiinţat prima lor aşezare la vărsarea fluviului Eufrat. Ei au numit aşezarea Akkad, ceea ce înseamnă în limba Naga-Maya „uscat moale şi mlăştinos", aşa cum este şi astăzi uscatul din Delta Eufratului. Atunci când se înfiinţa o asezire, locuitorii adoptau numele pe care îl dăduseră localităţii, astfel încât aceştia au ajuns să fie cunoscuţi drept akkadieni. Consemnările păstrate în templele din India arrintesc această aşezare fără a preciza data înfiinţării sale. Alte Consemnări contemporane cu acestea datează de circa 18.000 de ani, astfel încât cred că pot presupune cam tot atunci înfiinţarea localităţii Akkad. După ce aşezarea Akkad a devenit permanentă şi prosperă, akkadienii au înaintat pe uscat în amonte pe

fluviul Eufrat şi au ajuns să fie cunoscuţi SUD numele de sumerieni.

SUMERIENII

Sumer este un al cuvânt Naga-Maya, care înseamnă „uscat întins sau câmpii". Locuitorii au primit sau şi-au luat numele de sumerieni, oameni ai câmpiilor. După cum se vede, akkadienii şi sumerienii erau unul şi acelaşi popor, diferenţa fiind că sumerienii locuiau în interiorul tării, iar akkadienii pe ţărm. Istoricii au scris totuşi despre ei ca şi cum ar fi fost două popoare diferite, ceea ce este greşit.

Valmiki, istoricul-înţelept hinaus, în opera sa scrisă prin anul 1300 î.Ch., ne spune că „aceşti colonişti... din aşezarea de pe Eufrat (akkadienii şi sumerienii) îşi numeau colonia Babilonia şi capitala era Babilonul". Babilonul mai era numit şi „Ka Ra", ceea ce însemna „Cetatea Soarelui" în limba Naga-Maya. Valmiki afirmă, de asemenea, că „locuitorii Naacal au părăsit India şi s-au dus în Babilonia, pentru a transmite religia şi ştiinţele din Tara Mamă".

Akkadeienii şi sumerienii, străvechii şi adevăraţii babilonieni, erau mult mai avansaţi decât semiţii care locuiau la nord de ei, atât în privinţa civilizaţiei cât şi a învăţăturii. în jurul aşezării Akkad şi în diferite alte locuri de-a lungul fluviului se aflau zone întinse cu trestii înalte, unde sălăşluiau animale periculoase. Pentru a se apăra de aceste animale de pradă, coloniştii au construit în jurul caselor şi al satelor fortificaţii sub formă de palisade, pe care ei le numeau *chaldi.* Toate colegiile şi templele erau înconjurate de astfel de *chaldi.* Mai târziu, acest nume a fost dat clasei învăţaţilor şi colegiilor lor, „templele Chaldi dedicate învăţării." Acele colegii erau deschise tuturor oamenilor care doreau să înveţe, indiferent de naţionalitatea lor. Studenţii învăţau limba străveche Naga-Maya, misteriile sacre, artele şi ştiinţele din Ţara Mamă. Mulţi evrei israeliţi, în timp ce se aflau în captivitate în Babilon, au beneficiat de acest privilegiu, iar

unii dintre ei au ajuns la cel mai înalt grad, cel de maestru şi de adept. Daniel a fost unul dintre ei. „Scrierea de pe zid" era în limba Naga-Maya, Daniel a înţeles textul şi i l-a tălmăcit împăratului Belşaţar. La curtea împăratului Nabucodonosor, chal- deenii erau puşi alături de astrologi şi de magicieni.

CHALDEENII

După o vreme, sumerienii şi akkadienii au fost atacaţi şi învinşi de un popor semitic ce venea dinspre nord. Nu am putut găsi nici o mărturie privind numele acestor oameni înainte de stabilirea lor în Babilonia. Istoricii îi denumesc chaldeeni, dar acest nume a fost adoptat de ei *după* stabilirea în Babilonia. Dându-şi seama că akkedienii şi sumerienii erau mult mai avansaţi decât ei, aceşti semiţi, în loc să-i treacă prin foc şi sabie ori să-i transforme în sclavi, i-au asimilat, adică i-au considerat egali ai cuceritorilor şi au permis căsătoriile între ei şi cei învinşi, învăţărilor li se acordau cele mai înalte onoruri. Această acţiune de asimilare a avut un astfel de succes încât akkadienii şi sumerienii nu au mai fost vreodată cunoscuţi ca popor separat. Ei au dispărut din istorie.

Lucrările de istorie afirmă: „înaintea chaldeenilor a existat în Babilonie o civilizaţie anterioară, cea a akkadienilor şi a sumerienilor. Aceste popoare au fost cucerite de chaldeeni şi au dispărut din istorie". S-ar putea oare scrie ceva mai eronat şi mai înşelător decât cele de mai sus? Chaldeenii nu au fost o naţiune sau popor, ci o „castă", formată din oameni cu învăţătură înaltă şi civilizaţie avansată.

Herodot, în Cartea I, 181, spune: „Berosus, care era un istoric-preot babilonian, a scris că: «primii locuitori din Babilonia erau străini de altă rasă». Berosus face apoi distincţia între străini şi babiloneni şi între babiloneni şi asirieni, continuând astfel: «Civilizaţia a fost adusă în Mesopotamia de către Oannes şi alte şase fiinţe, jumătate om şi jumătate peşte, care au venit pe râu în sus din Golful Persic»„

Oannes sau Hoa-ana este Naga-Maya: na – apă, a – tu şi na – casă. Adică „cel care locuieşte într-o ambarcaţiune".

Din cele de mai sus reiese că Berosus folosea limba Naga-Maya, ceea ce era firesc ţinând seama că el era un chaldi sau chaldean. Berosus arată că primii colonişti babilonieni au venit pe fluviul Eufrat din Golful, Persic, într-o ambarcaţiune, iar Valmiki şi mărturiile din templele hinduse arată că acest oameni au venit în Golful Persic din India, ceea ce constituie un lanţ perfect, neîntrerupt, de dovezi că primii babilonieni erau colonişti Maya din India. Dar mai este un aspect: Berosus spune că civilizaţia a fost adusă în Babilonia de cei care au venit în ambarcaţiunile lor, confirmând astfel celelalte scrieri care susţin că civilizaţia din Sumer şi Akkadia era mult mai avansată decât cea a semiţilor care au cucerit ţara.

Un profesor grec din Atena, care ştia că sunt interesat de preistorie, mi-a împrumutat un vechi manuscris grecesc ce se referă la prim întâlnire dintre sumerieni şi semiţi într-un fel amuzant: „Un mic grup de semiţi cerceta malurile fluviului. Erau soldaţi îmbrăcaţi în armuri. în drumul lor ei au întâlnit o ambarcaţiune care urca pe râu având şapte oameni la nord. Aceştia erau akkadeieni şi când i-au văzut pe soldaţii de pe mal strălucind în armurile lor s-au speriat atât de tare încât au sărit toţi în apă, s-au scufundat şi au înotat o distanţă marc: în josul fluviului pe sub apă. Atunci au ieşit din nou la suprafaţă pentru a respira şi au privit înapoi; văzându-i pe oami :nii care străluceau atât de straniu stând tot pe mal, akkadienii s-au scufundat încă o dată şi, când au revenit la suprafaţă a doua oară, ieşiseră din raza vizuală a soldaţilor. La întoarcerea din misiune, semiţii au raportat că în josul fluviului au întâlnit o nouă făptură, jumătate peşte şi jumătate om". Am arătat prietenului meu grec traducerea pe care o făcusem acestui text şi l-am întrebat dacă tradusesem coreţ. El a râs spunând: „Nu e rău, e chiar bine făcut, aşa că trebuie să o lăsăm aşa".

Citez din nou dintr-un tratat de istorie: „începutul civilizaţiei din Babilonia se consideră că datează din anul 7000 î.Ch." Acest lucru este absurd; mărturiile hinduse şi cele păstrate în temple, care sunt întotdeauna cele mai exacte, vorbesc despre colonia din Babilon cu peste 15.000 de ani, iar Brunsen arată că aceasta exista acum peste 14.000 de ani. Babilonia este mai veche decât Egiptul, care are o vechime de peste 16.000 de ani. Se

poate totuşi ca istoricul ce consideră anul 7.000 î.Ch. drept începuturile Babilonului să fi întâlnit vreun document referitor la data când semiţii i-au învins pe akkadieni şi pe sumerieni şi i-au asimilat.

Timp de mii de ani sumerienii şi akkadienii au format clasa învăţaţilor la Babilofn. Ei profesau artele şi ştiinţele. Au scris multe cărţi şi au fost inventatorii scrierii cuneiforme. Cuceritorii lor semiţi au adoptat pe scară mare limba Maya, acea limbă străv eche care a ajuns să nu mai fie folosită în Babilon de- abia prin secolul al XlII-lea î.Ch. Limba Naga-Maya a continuat să rămână limba ştiinţifică până în secolele al Vll-lea sau al Vl-lea î.Ch. Atunci când au cucerit în cele din urmă ţara, semiţii au adoptat numele de chaldi sau chaldeeni, de la cele mai strălucite instituţii ştiinţifice şi educative. Pentru a fi exacţi, trebuie spus că nu a existat vreun popor sau vreo naţiune cu numele de chaldeeni, deoarece chaldii sau chaldeenii erau doar o „castă”.

Pentru a confirma ceea ce am scris despre limba Maya adoptată de semiţi, voi atrage atenţia asupra următoarelor cuvinte babiloniene şi akkadiene, care sunt traduceri ale unor cuvinte Naga-Maya, autentificate de malte autorităţi în domeniu:

Akkadiană şi chaldeană	Naga-Maya hindusă	Traducere
Abba	Ba	Tată
Bala	Pal	Tovarăş, însoţitor
A	Ha	Apă
Pab	Kab sau	Ramură, extindere
Gé	Ké	Jos, a coborî
Kak	Kak	Complet, terminat
Kalama	Kalac	Lumea, universul
Kas	Ca	Doi
Ké-acu	Kelé	Înăuntru, partea opusă
Ki	Kiiacabil	Oameni, locuitori
Kul	Kul	Şezut, excremente de animal
Kum	Kun	Coada
Kin	Kin	Zori
KÚ	Kub	Loc
Lai	Lal	A lua
Ma	Ma	Pământul
Ta	. Ta	Uscat, ţară
Ra	La	Către locul unde stă cineva
Men	En	A fi, eu sunt
Nana	Naa	Mamă
Sar	Zac	Alb
San	Can	Patru
Sir	Zazil	Lumină
Tab	Tab	A aduna, a uni
Xa	Cay	Peşte
Xas	Chac	A tăia
Xir	Chi	Ţipăt, cuvânt, vorbire
Idu	U	Luna
Hurki	Hul-Kin	Insolaţie

Cuvintele babiloniene şi akkadiene au fost descifrate de Dr. Kinks, Sir Henry Rawlinson, Dr. Appert, M. Grivel şi profesorul Sayce, de pe tăbliţele care formau biblioteca regelui Asurbanibal. M. Lenormant a publicat o gramatică

elementară şi un vocabular pe baza descoperirilor făcute de autorităţile enumerate mai sus. Cuvintele prezentate în tabelul antei ir au fost extrase din acest vocabular. în coloana din centru, în dreptul fiecăruia dintre aceste cuvinte, am aşezat cuvântul corespunzător din limba Naga-Maya hindusă. Toate acestea confirmă în mod clar corectitudinea descoperirilor mele privind folosirea limbii Naga-Maya în Babilonia.

IMPERIUL BABILONIAN TIMPURIU

Istoria nu este atât de timidă ca Doamna Ştiinţă fiindcă, deşi Doamna Ştiinţă nu va permite niciodată să i se ia un interviu, de asta ocupându-se întotdeauna „băieţii de serviciu", doamna Istorie este cu totul altfel. Ea se prezintă cu îndoială în faţa orişicui, putând fi întâlnită şi intervievată în toate librăriile cu cărţi de valoare.

Istoria susţine că primul Imperiu Babilonian „a fost format de o rasă semitică invadatoare, care venea dinspre nord, fiind de origine necunoscută". Istoria are în parte dreptate şi se înşeală pe de altă parte. în primul rând: nu există nici un mister în legătură cu originea rasei semitice care venea dinspre nord. Aceştia au părăsit Ţara Mamă, Mu, şi au înfiinţat prima lor colonie în Peninsula Yucatan, numindu-şi cetatea Zahia, ale cărei ruine se află la câteva mile de Uxmal. De acolo un grup a migrat spre est, stabilindu-se în Câmpiile Caucaziene şi în partea de sud a Mării Caspice. Această zonă se află în inima. Asiei Mici, acolo unde se află muntele biblic şi istoric Ararat, care se înalţă la 15.000 sau 16.000 de picioare (5165 metri) deasupra nivelului câmpiei. Egiptenii numeau această ţară Zahia, după numele coloniei din Yucatan. Pe măsură ce numărul locuitorilor s-a mărit, ei şi-au extins teritoriile ocupate spre sud. Semiţii care i-au copleşit pe Akkadieni şi Sumerieni veneau din aşezările semitice de la Marea Caspică. în al doilea rând: Imperiul Babilonian Timpuriu nu era format în totalitate de aceşti semiţi, deoarece akkadienii şi semerienii erau asociaţi cu ei, fiind asimilaţi de aceştia.

BABILONIA ASIRIANĂ

Asirienii erau tot o rasă semitică, ce îşi avea originea în Colonia Caucaziană sau Zahiană. Ei şi-au luat numele de la ţinutul pe care l-au ocupat. Asiria se întindea între cursul superior al fluviului Tigru şi Munţii Zagros. în prima perioadă a istoriei asiriene, ei formai un stat vasal Babiloniei. Spiritul războinic al asirienilor le-a permis mai întâi să înlăture jugul babilonian şi să devină independenţi. Apoi au realizat unele cuceriri în rândul popoarelor vecine. în cele din urmă ei au ajuns să domine Babilonia.

Creşterea puterii Imperiului Asirian a provocat prăbuşirea Imperiului Babilonian, cu toate că babilonienii au reuşit să-şi păstreze independenţa până în secolul al IX-lea î.Ch. Războinica, splendida, mândra Asirie a fost învingătoare, însă pentru scurt timp, deoarece a căzut, la rândul ei, învinsă de atacurile mezilor în anul 625 î.Ch.

MEZII SI PERŞII

5 »

Supravieţuitorii uighuri rămaşi izolaţ în munţii care s-au înălţat în părţile sud-vestice ale Imperiului Uighur au apărut în prim-planul scenei istorice după 8.000 sau 10.000 de ani de la distrugerea Imperiului Uighur. în această perioadă numeroasele comunităţi mici s-au dezvoltat şi au devenit puternice; atunci când văile întunecate ale munţilor nu au mai putut să asigure existenţa unui număr crescând de oameni, ei au trebuit să-şi caute noi vetre. Atunci a avut loc un exod general dinspre munţi către ţinuturile joase, unde condiţiile erau favorabile prosperităţii şi dezvoltării. Această migraţie a avut loc începând cam din anul 2000 î.Ch. până prin anul 1500 î.Ch.

Ei şi-au părăsit locuinţele din munţi în patru direcţii, urmând păsurile existente către ţinuturile joase. Se nare că primii care au părăsit munţii au fost cei care locuiau în vecinătatea lanţului de munţi riindu Kush. Aceştia au ajuns în India pe două căi – o parte au coborât prin Kashmir în Punjab. începutul migraţiei lor datează din anii 2000-1600 î.Ch., iar sfârşitul din jurul anului 1500 î.Ch.

Cam în aceeaşi vreme, vecinii lor de la nord au

coborât prin păsurile disponibile către ţinutul cuprins între Deşertul Iranului şi ţărmurile nord-estice ale Golfului Persic. Aceştia au devenit cunoscuţi sub numele de perşi. Acest ţinut este muntos – cu podişuri întinse şi văi largi, însă nu atât de înalt ca munţii pe care îi părăsiseră.

Al treilea grup numeros a plecat din munţi prin păsurile existente şi s-a stabilit pe un podri întins aflat la sud ae Marea Caspică şi la est de Armenia şi de Munţii Zagros. Acest ţinut se numea Media şi din vremea când au devenit stăpâni ai acestor pământuri au fost cunoscuţi sub numele de mezi. Atunci când au coborât din munţi, acest ţinut era ocupat de un popor numit sciţi. Ei i- au alungat pe sciţi şi au devenit noii stăpâni.

Atât mezii, cât şi perşii erau arieni proveniţi din triburile *Ah ra ya* din Ţara Mamă, însă prin intermediul uighurilor. Din micile comunităţi de uighuri rămase izolate în munţi ambele grupuri au ajuns să edifice imperii. Ei erau supravieţuitori ai acelui mare Imperiu Colonial care se întindea de la Oceanul Pacific până în Europa Răsăriteană. în ceea ce priveşte rasa, limba şi religia, aceste două popoare erau înrudite strâns. Cum ar fi putut fi altfel din moment ce aveau aceeaşi origine?

în jurul anului 600 î.Ch. mezii au edificat un imperiu puternic în zona lor muntoasă. La începuturile istoriei sale, Persia a fost dominată de mezi. Cyrus, fondatorul Imperiului Persan, l-a înfrânt şi detronat pe Astyages, regele Mediei, în anul 558 î.Ch. Atunci Media a ajuns, la rândul ei, sub dominaţia Persiei.

Mezii şi perşii au fost ultimii care au ocupat Babilonia. Apariţia lor a însemnat sfârşitul dominaţiei semiţilor, care stăpâniseră ţara mai multe mii de ani. Babilonul a fost înf rânt şi încorporat în Imperiul Persan în anul 538 î.Ch. După o existenţă de numai 227 de ani, Imperiul Persan s-a prăbuşit în anul 331 î.Ch. în tot acest timp, perşii au mers din triumf în triumf încercând să supună întreaga lume. Au anexat părţile vestice şi sud-vestice ale Asiei, au ajuns cu cuceririle lor până în Egipt şi au ocupat chiar o mică parte din Europa, până când marşul lor triumfal a fost oprit de grecii conduşi de Alexandru cel Mare. Era a doua oară în istoria lumii când grecii opreau un imperiu care încerca să înrobească lumea. Prima dată a fost

înfrângerea Atlantidei în anul 9.500 î.Ch., iar a doua a fost nimicirea aspiraţiilor persane în anul 331 î.Ch. Steagul persan de astăzi poartă emblema unui imperiu colonial – un soare înălţându-se la orizont, înconjurat de raze – făcând astfel legătura cu Imperiul Uighur şi cu Mu, Ţara Mamă.

Babilonia este una din cele mai importante zone de pe pământ din punct de vedere istoric. în acest ţinut s-au întâlnit cele două direcţii – estică şi vestică – de colonizare pornite din Ţara Mamă, formând astfel o centură umană completă în jurul pământului. Akkadienii şi sumerienii constituiau capătul uneia din direcţiile occidentale de colonizare din Continentul Mu, mezii şi perşii erau capătul celeilalte direcţii occidentale, iar semiţii erau unul din capetele direcţiei estice principale de colonizare. Nicăieri în altă parte pe acest pământ nu s-au întâlnit atâtea direcţii extreme de colonizare. în Egipt s-au întâlnit doar două, iar în Europa occidentală tot două.

Trebuie să amintim că nu încerc să scriu o istorie a vechilor imperii ale Orientului. Mă străduiesc pur şi simplu să arăt că diferitele popoare, care au stăpânit din timp în timp Babilonul, au pornit la origine din Continentul Mu şi au fost, de fapt, copii ai Continentului Mu.

Cele două măşti străvechi de aur descoperite la Monte Alban

Capitolul XV

DIVERSE
ALTE ASPECTE

MEXICO-AXACA

Recent, într- un mormânt străvechi aflat la Monte Alban, lângă Axaca, dr. Alphonso Caso a descoperit două măşti de aur. Monte Alban nu este departe de piramida Xochicalca. Simbolurile gravate pe aceste două măşti se referă la scufundarea şi dispariţia Continentului Mu. Redau mai jos o prezentare a detaliilor şi descifrarea gravurilor de pe cea mai mică dintre cele două măşti (a se vedea pagina 184).

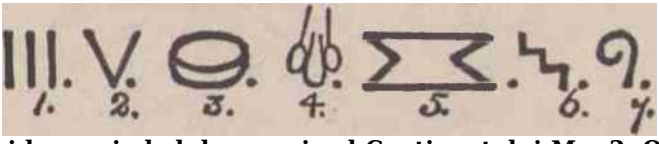

1. Trei bare, simbolul numeric al Continentului Mu. 2. Ochiul închis de o forţă îndreptată în jos. 3. Ochiul în timpul somnului (moarte). 4. Nasul astupat de Forţe. 5. Litera M, simbolul alfabetic al Continentului Mu. 6. Forţele Primare, acţionând în jos. 7. Rotindu-se, scufundând.

Capul simbolizează Continentul Mu, iar ochii închişi în somn înseamnă că nu mai vede, respiraţia a încetat deoarece forţele împiedică nasul să mai respire şi litera M acoperă gura.

Nu avem suficient spaţiu pentru a prezenta descifrarea gravurilor de pe cealaltă mască, însă ea spune acelaşi lucru într-un limbaj mai înflorat.

Datorită faptului că marea piramidă se afla în apropiere şi este, aşa cum am arătat mai devreme, un monument comemorativ închinat Continentului Mu, străvechi temple fiind şi ele aproape, mi se pare că toate acestea confirmă credinţa că aceste măşti erau purtate de

către preoţi în cursul ceremoniilor comemorative în cinstea Continentului Mu, fie la unul din temple fie la piramidă. Aceste măşti nu sunt chiar atât de vechi, fiind probabil contemporane cu prima înălţare a piramidei, la puţin timp după scufundarea Continentului Mu, însă nu sunt nici modeme, deoarece au fost executate cu mult înaintea aztecilor.

JAPONIA

Există unele tradiţii care spun că unele dintre Insulele Malaysiei au fost locuite de o ramură a coloniştior Quiche Maya, veniţi din Ţara Mamă. După ce se stabiliseră aici, dintr-o cauză necunoscută, aceşti colonişti şi-au părăsit vetrele şi au migrat în masă către nişte insule aflate mult mai la nord, unde au întemeiat noi aşezări. Acei colonişti sunt strămoşii japonezilor dc astăzi, întrebându-i pe japonezii înşişi, am descoperit că ei acceptă aceste tradiţii. Pt oprii le lor tradiţii concordă în toate aspectele cu foarte mici diferenţe.

Mu – Imperiul Soarelui Steagul Japoniei

Atunci când japonezii au venit în Japonia, ei erau un popor foarte civilizat, bucurându-se de cultura moştenită de la Prima Mare Civilizaţie a Pământului. Aceasta în cursul unei vieţi de om. Apoi ei au început să adopte noua civilizaţie. Astăzi japonezii sunt moderni în toate aspectele şi ocupă un loc de frunte printre cele mai avansate popoare de pe pământ, iar toate aceste schimbări au fost realizate de ei înşişi în cursul ultimilor 50 sau 60 de ani. Dacă am putea trăi acum o sută de ani şi am putea privi Japonia din interior am avea o imagine asemănătoare cu cea a Continentului Mu de acum 15.000 de ani. Steagul japonez de astăz a fost adus de ei din Ţara Mamă. Este un Soare, emblema Mu, Imperiul Soarelu. în afară de steag, japcnezii păstrează şi alte concepţii şi simboluri religioase

străvechi din Ţara Mamă. De asemenea, diferite obiceiuri îi leagă de Prima Mare Civilizaţie a Pământului.

Este o părere destul de lăspândită, chiar printre oamenii educaţi, că japonezii ar fi de neam mongol – *însă ei nu sunt de fapt.* Se deosebesc de mongoli aşa cum omul alb se deosebeşte de cel negru. Ei sunt urmaşii unuia din triburile albe din Ţara Mamă, Ouiche Maya. Limba japoneză de astăzi are cam 40 la sută cuvinte originare din limba Quiche Maya.

CEYLON [SRI LANKA]

Este o mică insulă situată la sud de Capul Comorin, cel mai sudic punct al Peninsulei Indiene. Este o insulă foarte frumoasă şi a fost numită „perla de pe fruntea Indiei".

Populaţia singaleză de astăzi este venită recent pe insulă, însemnările lor arată că şi-au construit prima lor capitală la Anarajapura între anii 250 şi 200 î.Ch. Nu am putut găsi mărturii concrete privind locul de unde au venit pe insulă, ci doar că au venit cu unele ambarcaţiuni. Limba lor este italiana Orientului, plăcută şi muzicală, majoritatea cuvintelor sale începând şi ter- minându-se în vocală. Are mai multe cuvinte din limba Ţării Mamă decât orice altă limbă despre care am aflat. Singalezii de astăzi sunt indiscutabil de rasă albă. Ei nu sunt arieni. între ei şi arienii din India există o rasă neagră ce ocupă zonele de sud ale Indiei şi care poartă numele de tamili. Nu am reuşit să găsesc limba lor sau o limbă asemănătoare nicăieri în Orient sau în Insulele Malaysiei sau în Insulele din Mările Sudului. Limba lor era pe deplin dezvoltată şi aveau un înalt nivel de civ zaţie atunci când au venit în Ceylon doar acum câteva mii de ani.

Insula are o poziţie unică şi ţinutul este deosebit de productiv. Dacă a fost neocupată la venirea singalezilor, de ce oare tamilii, care se aflau dincolo de strâmtoarea îngustă, nu au venit ei să ocupe insula? Că sunt o ramură a locuitorilor Naga-Maya nu mă îndoiesc nici o clipă deoarece toate denumirile oraşelor, râurilor etc. sunt cuvinte pure Naga-Maya.

Aşa cum am spus deja, ei şi-au construit prima capitală, Anarajapura, în nordul Insulei Ceylon. Curând au

ajuns să aibă necazuri, pentru că bande de tamili din sudul Indiei au debarcat, le-au jefuit oraşul şi le-au luat cele mai frumoase femei. Aceste raiduri au devenit atât de frecvente încât viaţa a devenit insuportabilă, iar ei s-au deplasat mai în interiorul uscatului, con- struindu-şi o altă cetate. Nici acolo nu au trăit mult timp în pace, fiindcă au fost din nou găsiţi de către tamili, care au jefuit noua capitală şi le-au furat femeile. Atunci singalezii s-au deplasat încă o dată, în inima munţilor, unde nu i-au mai ajuns tamilii. Au construit o nouă cetate şi au numit-o Candee. Ei au stăpânit părţile muntoase ale Insulei Ceylon până când a început ocupaţia engleză.

Singalezii au fost întotdei una buddhişt credincioşi învăţăturilor originare, nenermiţând schisme. Candee sau Kandy, cum este denumit astăzi oraşul, este centrul religiei buddhiste. Ei au un templu simplu dar unic la Kandy.

ESTUL AFRICII

Istoria străveche a zonei estice a Africii este o carte pecetluită, ale cărei scoarţe nu au fost niciodată deschise. Dacă ar fi fost, tot ceea ce spun vânătorii şi exploratorii că este adevărat, ar constitui un domeniu extrem de bogat pentru arheologi. în India am găsit referiri la grupurile de locuitori Naga-Maya care au migrat spre estul Afncii – anele pe ţărmurile Mării Roşii, altele mai spre sad – însă nu am găsit detalii pentru continuarea cercetărilor. Dacă privim în urmă la condiţiile existente atunci când „Copiii Continentului Mu” s-au răspândit în lumea întreagă, este de neconceput ca, după ce au ajuns pe coastele Africii, venind din India, colonişţii să nu fi înaintat spre sud ca şi spre nord.

Călătorii moderni spun câte ceva despre ceea ce au văzut. Iată un exemplu:

„Aproape de KJwa, pe coasta de est a Africii, la vreo 400 de mile sud de Zanzibar[XX],... se află o faleză care a fost recent formată de valuri. Pe vârfii[1] stâncii se găsesc morminte persane despre care se ştie că sunt vechi de

XX Conform hărţii mele, Kilwa este chiar la 200 de mile sud de Zanzibar, nu la 400. însă că>ătorul probabil nu a străbătut zona în linie dreaptă şi a depăşit multe dificultăţi.

peste 700 de ani, după datele care mai pot fi citite pe ele.

Mai jos dc aceste morminte se găsesc ruinele unei cetăţi, reprezentând un adevărat strat arheologic. Mai jos pe această faleză un alt doilea strat pastreaza vestigiile unui oraş mai vechi, iar un al treilea strat urmele altui oraş mult mai vechi, de o vechime necunoscută. Sub acest ultim oraş s-au găsit recent vase de lut smălţuite, aşa cum se întâlnesc de obicei pe acea coastă astăzi."

Această descriere este una din cele trei pe care le-am găsit, însă nici una nu precizează nimic despre ceea ce se află între straturile menţionate sau despre aspectele geologice ale zonei. Structura straturilor intermediare dintre cetăţile îngropate constituie cel mai important element pentru stabilirea vechimii cetăţilor şi a cauzei distrugerii lor. Am găsit urme ale comerţului desfăşurat de fenicieni de-a lungul coastei răsăritene a Africii, ceea ce arată că exista o populaţie numeroasă şi prosperă. Este un fenomen extrem de ciudat că în locuri foarte depărtate de pe suprafaţă pământului se găsesc trei cetăţi străvechi aşezate în straturi succesive pe acelaşi loc. Această situaţie ne conduce la următoarea întrebare: au fost oare aceste trei civilizaţii contemporane unele cu altele în America, Asia şi Africa? Dacă a fost aşa, fiind atât de depărtate între ele, a suferit pământul în acele vremuri străvechi trei mari convulsii care au distrus virtual de fiecare dată cea mai mare parte a omenirii?

Trebuie să se înţeleagă pe deplin că tot ceea ce am spus despre coasta de est a Africii se bazează pe descrierile făcute de călători şi nu sunt răspunzător de autenticitatea lor pe ansamblu. Am citat unele fragmente fiind convins de valoarea lor.

NOUA ZEELANDĂ

Nu toate autorităţile în domeniu sunt de acord în privinţa originii maorilor, aborigenii din Noua Zeelandă. Concluziile mele personale sunt că Noua Zeelandă a fost una d[in] micile colonii pornite din Continentul Mu într-o direcţie separată şi independentă. N oua Zeelandă se află la circa o mie de mile (peste 1500 km) spre sud de colţul sud-vestic al Ţării Mamă, o distanţă rezonabilă dacă ne

amintim că navele din Ţara Mamă „au străbătut oceanele de la est la vest şi mările de la nord la sud”

După toate probabilităţile, coloniştii din această depărtată insulă trebuie să fi fost relativ puţini, însă dintre cei mai întreprinzători şi iscusiţi. Datorită numărului lor mic, ei s-au ocupat în mod firesc cu agricultura şi mai puţin cu artele, meseriile şi ştiinţa. Se pare că produsele prelucrate le primeau, ca şi coloniştii de astăzi, din Tara Mamă. Atunci când continentul Mu a fost distrus şi scufundat, locuitorii din Nouă Zeelandă, nefiind meşteşugari, ci lucrători ai pământului, nu au fost capabili să manufactureze ei înşişi produsele furnizate din Ţara Mamă, astfel încât au fost obligaţi să se întoarcă la metodele primitive. Noua Zeelandă, fiind un ţinut întins şi cu multe bogăţii naturale, a putut să ofere acestor colonişti mijloace de subsistenţă chiar în cadrul aşezărilor lor, aşa încât această colonie a maorilor nu a decăzut atât de mult ca bieţii supravieţuitori rămaşi pe insulele colţuroase din Oceanul Pacific.

Maorii aparţin rasei albe polineziene. O’Brien ne spune că limba clasică a Polineziei de astăzi este limba maori. El avansează teoria că maorii au venit în Noua Zeelandă din Insulele Polineziene, unde veniseră din Asia. Am sentimentul că se înşeală în ambele afirmaţii. Aşa cum am afirmat, există multe dovezi, care demonstrează că maorii au venit în Noua Zeelandă înainte de scufundarea Continentului Mu. îmi bazez aceste deducţii pe următoarele: în primul rând, maorii au tradiţii despre trecutul cel mai depărtat, dar care nu se găsesc în nici una din Insulele Pacificului. în al doilea rând, ei păstrează simboluri foarte importante, originare din Continentul Mu şi care nu s-au păstrat în nici o altă insulă din Polinézia. Ipoteza firească pe care o sugerează cele prezentate mai sus este că maorii au venit direct din Tara Manta în Noua Zeelandă.

Din jurnalul de bord al căpitanului Cook, în care el descrie prima sa călătorie în jurul lumii în anul 1770, am luat următorul fragment: „Ei (maoni) nu au fost dintotdeauna în Noua Zeelandă. Cu foarte mult timp în urmă ei au venit aici din Heawice”. Nu am reuşit să dau de unna acestei localităţi sau regiuni şi nici nu am putut

să leg numele de vreuna din Insulele din Mările Sudului sau din Insulele Malaysiei. Heawice ar putea deci să fie numele acelei părţi din Ţara Mamă din care au venit. Personal nu am fost capabil să aflu nimic altceva în afara celor relatate de căpitanul Cook – ei au venit din Heawice.

„Ei recunosc o Fiinţă Supremă şi mai multe zeităţi subordonate". Acestea s-ar putea să fi fost pur şi simplu diferitele atribute ale Divinităţii, pe care căpitanul Cook se poate să nu le fi înţeles. „Ei sunt mâncători de came umană, carnea duşmanilor ucişi în bătălii."

Maorii din Noua Zeelandă, urmaşii rasei albe din Ţara Mamă, au trecut cu bine prin încercările şi tribulaţiile îi oartei, la nivelul de măreţie al marii rase străvechi din care proveneau. O dată cu dispariţia Ţării Mamă, de unde ei primeau multe produse meşteşugăreşti de care aveau nevoie, ei au pierdut totul în afara caselor şi a pământului. Pierderea nu se datora lor, ci doar nenoricirii. în ciuda acestei lovituri cumplite, după mii şi mii de ani ei nu au pierdut complet civilizaţia lor originară. Şi-au păstrat minţile ascuţite şi cele mai valoroase elemente ale firii lor, deoarece imediat ce au avut ocazia şi în contact cu civilizaţia adusă de coloniştii englezi, maorii au făcut paşi însemnaţi în domeniul educaţiei, recâştigându-şi locul printre cele mai luminate şi civilizate popoare de pe pământ.

Cu o viaţă de om în urmă, maorii se aflau într-o stare de sălbăticie. Astăzi, copiii acestor sălbatici sunt foarte bine educaţi, ocupând funcţii importante în cadrul profesiilor alese şi în guvernul Noii Zeelande. Anglia este mândră să-i recunoască pe maori ca membri ai ramiliei sale, deoarece aceştia au făcut paşi serioşi spre progres sub influenţa sa. Saltul pe care maorii l-au făcut în lumina noii civilizaţii nu a constituit o etapă a evoluţiei lor. Dezvoltarea lor a avut loc în Ţara Mamă cu foarte mult timp în urmă. Marile lor realizări în iluminare şi educaţie se datorează pur şi simplu eliberării minţilor acestor oameni după mii şi mii de ani de îngrădire. A fost ca o trezire după un somn extrem de lung.

Maorii sunt un exemplu viu al falsităţii teoriilor ştiinţifice modeme care susţin că civilizaţiile au apărut din

starea de sălbăticie, după o evoluţie de multe generaţii şi de mii de ani. Starea de sălbăticie, nu avansează ci se degradează continuu din ce în ce mai mult Schimbarea în bine are loc doar atunci când apare contactul cu o civilizaţie. Un sălbatic poate depăşi starea sa doar dacă este învăţat să o facă de către o civilizaţie. Atunci când sălbaticul este lăsat de capul lui, el nu tinde către civilizaţie, continuând să decadă.

Cele mai evidente trăsături care dovedesc legăturile maorilor cu Ţara Mamă sunt: limba, tradiţiile, simbolurile sacre, religia şi coloanele totemice. Tradiţiile maorilor sunt multe şi foarte interesante. Printre acestea se află şi povestea despre „Cain şi Abel”.

Capitolul XVI

CEASURI DE TAINĂ CU BĂTRÂNUL RISHI

Mulţi dintre cititorii ultimei mele cărţi, *Mu-Continentul dispărut,* mi-au cerut să le spun mai multe lucruri despre bătrânul preot la care m-am referit. Ce am de spus? Bătrânul Rishi a fost pur şi simplu unul din cei care, pentru un motiv sau altul, m-a îndrăgit când eram tânăr. El m-a învăţat cum *să învăţ* să citesc vechile scrieri şi inscripţii. Era o pasiune a lui şi a devenit şi a mea.

Am spus *să învăţ* cu bună ştiinţă deoarece la despărţire mi-a spus: „Du-te în lume, fiule, şi învaţă ceea ce este scris de către natură. Natura este marea şcoală în care omul are multe de învăţat. Natura nu teoretizează şi nu minte. Natura este adevărul personificat.

Fiecare stâncă are o poveste scrisă pe suprafaţa sa neregulată şi tocită, iar poveştile sunt adevărate. Fiecare fir de iarbă, fiecare frunză de copac sau de arbust are o şoaptă pentru urechile care ştiu să asculte. Fe-am învăţat câte ceva despre citirea străvechilor scrieri, inscripţii şi simboluri, dar ceea ce te-am învăţat este doar un început, A.B.C.-ul alfabetului tău. Lste doar poarta către drumul cunoaşterii.” *Iar eu eram mândru de faptul că învăţasem atât de mult!*

Pot doar să vă spun câteva din multele întâmplări petrecute în diferite perioade ale vieţii mele, care m-au impresionat atât de mult încât le-am scris imediat de teamă să nu le uit în anii următori. întâmplările le-am intitulat: *„Ceasuri de taină cu bătrânul Rishi”*

FORŢA DIVINĂ A OMULUI

•>

Se afirmă în cea de-a Vll-a Poruncă a Creaţiei că omul a fost înzestrat în momentul genezei sale cu un dar special pentru a fi stăpânul pământului. O parte din acest

dar era *Forţa* sau

Puterea intelectuală, într-un sens o copie a Creatorului. Această Forţă Divină i-a fost dăruită omului nu doar pentru a stăpâni materia elementară, ci şi forţele terestre *în măsura în care este interesat,* însă omul poate stăpâni aceste forţe terestre *numai când a învăţat* cum să controleze şi să folosească Marea Forţă Divină din sine însuşi. Pentru a arăta cum acţionează şi sunt controlate aceste forţe, trebuie să arăt funcţiile şi interacţiunile lor.

Vreau ca cititorii mei să aprecieze că aceasta nu este o conferinţă ştiinţfică, ci o explicare a scrierilor şi traducerilor a ceea ce am găsit în mărtiirii scrise cu peste 70.000 de ani în urmă. Informaţiile acestea constituie totuşi o ştiinţă care depăşeşte tot ce ştiu mirii noştri savanţi de astăzi. Ele sunt scrise atât de simplu încât şi un elev obişnuit de liceu le poate înţelege. Cei vechi nu foloseau perdele de fum ştiinţifice numite tehnologie pentru a-şi ascunde ignoranţa şi a-şi înşela ascultătorii prin vorbe obscure. Ei îşi cunoşteau prea bine subiectele pentru a avea nevoie de asemena subterfugii. Ei ne spun că:

Toate forţele sunt v.bratorii. Că unele au o vibraţie înaltă, iar altele au vibraţii joase. O vibraţie înaltă fie anihilează fie respinge o vibraţie joasă, care poate să-i fie opusă. în unele cazuri ea domină, aşa cum va arăta Rishi. Vibraţiile tuturor forţelor terestre formează unde în atmosferă. Unele unde se formează în esenţă[XXI] sau partea neanalizabilă a atmosferei. Alte unde se formează în partea analizabilă. L ungimea de undă şi viteza sunt guvernate de vibraţiile iniţiale ale Forţei. Undele Forţei Divine a omului se formează în esenţă. Omul este capabil să producă vibraţii mai înalte decât oricare din forţele terestre;, prin urmare, atunci când este capabil să-şi controleze propria sa forţă, el poate anihila sau respinge oricare dintre forţele terestre. în continuare, vom prezenta câteva exemple în care bărânul Rishi demonstrează adevărul de mai sus. Voi da răspunsurile pe care le-am primit de la bătrânul înţelept privind unele subiecte despre care l-am întrebat. Aş putea umple o

XXI Esenţa anticilor – eterul savanţilor noştri de astăzi.

carte cu tot ce am aflat, însă câteva exemple sunt suficiente pentru scopul propus.

FORŢA GRAVITAŢIEI

Depăşirea şi anihilarea forţei gravitaţiei aşa cum ne este cunoscută nouă astăzi, însă pe care cei vechi o cunoşteau drept Forţa Magnetică Rece, era una din ştiinţele practicate acum 100.000 de ani. I-am spus bătrânului înţelept că citisem relatări despre sălbatici din Africa şi din Insulele Pacificului care puteau să plutească în aer şi l-am întrebat daca el crede că ar putea fi adevărat. Răspunsul său a fost:

„Da, fiule, omul are putere asupra a ceea ce tu numeşti gravitaţie. El poate să-şi înalţe vibraţiile (să manifeste o forţă) mai mare decât Forţa Magnetică Rece a Pământului şi să-i anihileze efectele. Doar această forţă este cea care îl trage şi îl ancorează la pământ. Atunci când rorţa Magnetică este anihilată, corpul uman fiind materie şi materia în sine neavând greutate, îi permite omului să se înalţe şi să plutească prin aer. El poate păşi sau pluti pe apă ca şi pe uscat. Greutatea măsoară gradul atracţiei pe care Forţa Magnetică este capabilă să o exercite asupra sa. Fără atracţia magnetică nu există greutate; iar această atracţie magnetică fiind limitată la corp sau la globul pământesc însuşi, corpurile de fapt nu au greutate în spaţiul cosmic. lisus, cel mai mare maestru care a trăit vreodată pe pământ, a dat un exemplu practic atunci când a păşit pe apă, aşa cum relatează Biblia. El folosea pur şi simplu o ştiinţă bine cunoscută, pe care cu 100.000 de ani în urmă o cunoşteau şi o practicau marii noştri strămoşi din Prima Civilizaţie a Pământului. Fiule, aceste vechi forţe cosmice trebuie să fie recâştigate şi readuse nouă înainte ca această lume să se sfârşească, deoarece fără ele omul nu poate fi perfect. Omul este destinat să fie perfect înainte de sfârşit.”

Voi face o mică paranteză în privinţa lui lisus. S-ar putea ca cei ce citesc aceste pagini să fie interesaţi să ştie unde şi cum şi-a petrecut lisus vremea în care a fost absent din istorie. Există numeroase temple şi mănăstiri

în India şi în Tibet care păstrează mărturii despre lisus în cursul acestei perioade. Există, de asemenea, unele legende orientale despre el. în toate aceste mărturii m-a uimit un lucru ce merită observat. în nici una din mărturiile scrise ori în vreo legendă nu am găsit că era numit Christos. întotdeauna se vorbeşte despre lisus sau echivalentul onomastic oriental.

O mărturie păstrată la mănăstirea Hemis de la Leh, în Kashmir, scrisă în limba Pali, nu este originală fără îndoială, ci o copie veche de câteva secole. în textul ei se afirmă că „atunci când lisus şi-a părăsit ţara natală, mai întâi el s-a dus în Egipt şi acolo a studiat timp de doi ani vechea religie asiriană. Din Egipt a plecat în India, străbătând multe oraşe, printre care Benares şi Lahore, unde a studiat învăţăturile lui Gautama Buddha. După aceasta, el a intrat într-o mănăstire din Himalaya, unde a studiat timp de 12 ani Scrierile Sacre Inspirate ale Continentului Mu, Ţara Mamă, şi ştiinţele sale cosmice După cei doisprezece ani, el a devenit maestru spiritual".

în altă mănăstire am găsit o mărturie scrisă care afirmă că: „lisus a devenit cel mai competent maestru care a exista vreodată pe pământ". Astăzi numele lui lisus este mai venerat în această mănăstire decât în oricare sectă a preoţimii creştine, pur şi simplu deoarece bătrânii călugări îl cunosc mai bine. În aiara acestei mărturii scrise am mai aflat la ei şi o legendă despre lisus. Stareţul mănăstirii mi-a spus că această legendă a circulat numai oral o lungă perioadă de timp. Apoi, pentru a nu fi uitată sau deformată, a fost scrisă cu 1.800 sau 1.900 de ani în urmă. Textul scris precizează că: „Atunci când lisus era aproape să părăsească mănăstirea, a pornit o controversă între el şi maeştrii săi în legătură cu reîncarnarea. lisus afirma că Scrierile Sacre Inspirate din Ţara Mamă spuneau «că *nu corpul material* al omului se reîntrupa din atomii originali ai ultimului corp material, ci *doar Sufletul* sau *Spiritul ce* fusese reîntrupat". Maeştrii susţineau că „atât sufletul cât şi trupul material anterior se reîncarnau şi că aceeaşi atomi ai vechiului corp erau folosiţi din nou în corpul nou următor".

Prin bunăvoinţa stareţului şi ca o mare favoare mi s-a

permis să văd şi să cercetez tăbliţele de la care pornise acea controversă. Le-am descifrat şi le-am tradus. în ele se spune: „Corpul material se întoarce în Pământul Mamă de unde a apărut. Elementele sunt apoi folosite pentru formarea altor corpuri."

Maeştrii susţineau că „alte corpuri" înseamnă următoarele trupuri ale omului. Aşadar problema se învârtea în jurul semnificaţiei covintelor „alte corpuri". însemna oare sintagma de mai sus unnătoarele trupuri ale omului sau trupuri materiale, adică fără suflet?

Am luat apoi unnătoarele tăbliţe, le-am descifrat şi tradus, după cum urmează: *„Omul, spiritul,* este cel care se întrupea: ă din nou. Omul *nepieritor* este o *Scânteie Divină* peste care se înalţă o casă ori un trup fonnat din elemente. Această casa este începută prin celule elementare formate, împreunate şi unite de zii-le Forţei Vieţii . După vremea cuvenită , această alcătuire elementară se uzează şi revine, în Pământii Mamă, eliberând astfel Scânteia Divină. La timpul cuvenit[XXII], un nou set de celule elementare este alcătuit şi o nouă casă este construită pentru a înveşmânta Scânteia Divină. Fiind elementară această casă se reîntoarce la Pământul Mamă, eliberând din nou Scânteia Divină. Şi astfel, Scânteia Divină ocupă o casă după alta până când este chemată şi revine de unde a pornit, la Izvorul Divin".

Tăbliţele de mai sus fac parte din capitolul despre reîncarnare sau reîntrupare al Scrierilor Sacre Inspirate. Ele sunt foarte greu de tradus, deşi sunt uşor de descifrat. Sunt greu de tradus fiindcă este dificil de redat în limbile modeme cel mai mic detaliu al textului scris pe tăbliţe. Nu pretind că am reuşit. Eforturile mele au urmărit redarea coiectă a sensului general. Sunt convins că am reuşit acest lucru. Nu am prins cele mai mici detalii.

învăţăturile lui Osiris şi ale lui lisus sunt miraculos de asemănătoare. Multe pasaje sunt identice, cuvânt cu cuvânt. Şi totuşi nu ar trebui să ne mirăm, pentru că amândouă pr »povăduiau prima religie a omului aşa cum

XXIIElectroni împărţiţi în patru părţi, ultima şi cea mai mică particulă a F orţei Vieţii.
3. Stabilit de Creator

este dată în Scrierile Sacre Inspirate de pe Continentul Mu, Ţara Mamă. Atât Osiris cât şi Iisus au fost instrumente alese de Tatăl Ceresc, Marele Nenumit, şi trimise pe pământ de către El pentru a-i. învăţa pe copiii Săi calea către fericirea veşnică.

Închei acum această paranteză şi revin le scumpul meu Rishi, să mă aşez la picioarele sale şi să ascult perle de înţelepciune.

MOISE SI PREOŢII EGIPTENI

5 9

Într-o strălucitoare dimineaţă tropicală am coborât la templu să-l întâlnesc pe vechiul meu prieten şi maestru. M-a primit cu zâmbetul său de nedescris şi m-a condus la banca noastră favorită aşezată sub câţiva palmieri. A rămas tăcut pentru câteva clipe, apoi s-a întors către mine şi mi-a spus:

„Fiule, este ciudat cât de puţin cunosc şi înţeleg Biblia creştinii. Să luăm, de exemplu, legenda în care şarpele lui Moise a înghiţit şerpii preoţilor în faţa faraonului. Ei o iau literal şi o consideră un miracol, în timp ce atât Moise cât şi preoţii egipteni practicau unul împotriva celorlaţi unele taine ale Ştiinţelor Cosmice Străvechi. Moise a învins. Veţi înţelege mai bine dacă voi numi fenomenul *hipnotism în masă.* Atât Mcise, cât şi preoţii, aveau puterea de a-şi ridica vibraţiile peste nivelul oamenilor şi al faraonului. Moise a putut să se înalţe mai sus decât preoţii şi datorită faptului că era un maestru mult mai competent. El şi-a ridicat nivelul vibraţiilor până când a reuşit să-i domine chiar şi pe preoţi. Aflaţi sub puterea sa, preoţii au fost obligaţi să vadă lucrurile aşa cum le modelase Moise în mintea sa. Aşadar, preoţii, faraonul şi toţi ceilalţi oameni au văzut şarpele lui Moise înghiţind şeroii preoţilor. Acest miracol, cum este numit, a fost pur şi simplu un miraj al minţilor aflate sub controlul lui Moise".

Cu ochii strălucind şi cu buzele zâmbind, mi-a luat mâna şi mi-a spus: „Fiule, nu vei vedea niciodată clar fără o demonstraţie practică, aşa că îţi voi face una. Ţinându-mi mâna, vei împărtăşi vibiaţiile mele şi vei vedea clar ce se întâmplă."

Puţin mai jos erau doi muncitori care măturau terenul din jurul templului. Mai jos de ei se aflau două crengi

uscate care căzuseră din copac în cursul nopţii. Atunci când muncitorii au ajuns la acele crengi, Rishi a spus: „Acum priveşte-i cu atenţie!” Ei s-au ap’ecat să ridice crengile şi, imediat ce le-au atins, au strigat: „Şerpi! Şerpi veninoşi!” Au fugit şi au revenit cu două beţe lungi de bambus hotărâţi să ucidă acei şerpi. După ce le-a permis să lovească cele două crengi până le-au făcut bucăţele, Rishi şi-a coborât vibraţiile şi lucrurile au revenit la normal. Muncitorii priveau uimiţi. Se uitau la prăjinile de bambus din mâinile lor şi apoi la crengile sfărâmate. S-au scărpinat în cap, minunându-se de ceea ce se întâmplase. Rishi i-a chemat la el şi i-a întrebat: „Ce aţi băut?” „Arak”, a fost răspunsul. „Am băut doar câte două porţii”. Rishi a dat din cap şi s-a încruntat. Aplecându-se de mai multe ori până la pământ şi declarând că „nu vor mai bea niciodată mai mult de o măsură de arak o dată”, s-au întors la munca lor

Aşadar, scena biblică petrecută între Moise, faraon şi preoţii egipteni, în care toiagele se transformau în şerpi, a fost repetată, ca o lecţie practică, în spaţiul din jurul unui templu indian.

Povestea profesorului. Intr-o dimineaţă, în timp ce stăteam pe banca noastră obişnuită din apropierea templului, discutând despre trecutul îndepărtat al omenirii, un european înalt, impunător, înşoţit de servitori care îi cărau documentele, a intrat în curtea templului şi a venit către locul în care stăteam noi. Potrivindu-şi monoclul el a spus: „Am venit să-l văd pe Marele Preot al acestui templu şi am adus scrisori de recomandare către el. Mă poţi duce la el, bătrâne?” Rishi a răspuns: „Am onoarea să îndeplinesc funcţia de Mare Preot al acestui templu”. Englezul a spus atunci: „Sunt Profesorul... de la Universitatea din..., Anglia. Scriu o carte despre India Antică şi mi s-a spus că dumneavoastră ştiţi despre străvechea Indie mai mult decât orice alt indian. Vreau să-mi daţi toate informaţiile pe care mi le puteţi da.” înmânându-i un plic preotului, el a spus: „Iată o scrisoare de recomandare către dumneavoastră din partea...”. Rishi a citit scrisoarea şi a spus: „Voi fi încântat să vă dau toate informaţiile pe care le ştiu, spunându-vă ce afirmă mărturiile păstrate de templu”. Atunci a chemat un servitor şi a poruncit să fie aduse o masă şi scaune. Pe

masă, servitorii au pus teancuri mari de coli de scris şi un număr imens de creioane. Profesorul a luat un scaun, şi-a pus pălăria, bastonul şi umbrela pe masa. Luând un creion în mână şi un bloc de coli în faţa sa, el şi-a aranjat din nou monoclul şi a început:

„Acum daţi-i drumul, bătrâne, sunt gata să ascult tot ce ştiţi”. Rishi a răspuns: „Pentru că nu ştiu cât de departe aţi ajuns cu lucrarea dumneavoastră, cred că va fi bine să formulaţi sub formă de întrebări toate punctele pe care doriţi să le cunoaşteţi, iar eu vă voi spune ce susţin mărturiile scrise păstrate în templul nostru despre fiecare subiect în parte”.

Profesorul: „Acum spuneţi-mi despre...”

Rishi:. „Mărturiile păstrate în templul nostru relatează că...” Profesorul: „Este complet greşit. Dr. A, în lucrarea sa despre India, spune...”

Rishi: „Dr. A. poate avea dreptate şi mărturiile din templul nostru sunt toate greşite – poate.”

Profesorul: „Apoi doresc să ştiu...”

Rishi: „Mărturiile din templul nostru spun că...”

Profesorul: „Greşiţi din nou. Profesorul B., care a studiat special acest subiect şi a scris despre el, spune că...”

Rishi: „Poate că marele profesor B. are dreptate şi toate mărturiile din templul nostru sunt greşite”.

>i lucrurile au continuat aşa cu mai mult de douăspreze întrebări, cu acelaşi rezultat în toate cazurile. în cele din urmă, profesorul a trântit blocul de coli de scris, s-a ridicat şi a spus: „Am venit aici după o călătorie de două zile pentru a obţine unele informaţii de la cineva care se presupune că ştie ceva. Curată pierdere de timp! Vai, bătrâne, nu ştiţi nimic! Absolut nimic! Aş putea găsi de zece ori mai mult decât ştiţi în câteva ore petrecute în orice bibliotecă”.

Rishi s-a apropiat de mine, mi-a luat mâna, încruntându-şi puţin sprâncenele. Ştiam ce avea să se întâmple. Profesorul şi-a pus nervos pălăria, a luat umbrela şi a deschis-o, apoi a luat bastonul. Apoi l-a aruncat imediat cu un ţipăt, spunând: „înalte ceruri, e un şarpe! Cum s-a urcat pe masă?”

Unul din servitori a luat bastorul de jos şi i l-a adus; el s-a dat înapoi strigând: „Nu aduce ceva aţâţ de

înfricoţător lângă mine!” Rishi a spus: „De ce profesore? Vă supără soarele?” Apoi a pus mâna pe capul profesorului, însă doar pentru o clipă. Profesorul s-a trântit pe un scaun, gemând de durere. Atunci Rishi, a trimis să i se aducă o coajă de nucă de cocos plină cu apă. Profesorul a băut apa, Rishi l-a lăsat în pace şi deodată profesorul şi-a revenit. După câteva minute, profesorul i-a atins mâna bătrânului Rishi şi i-a spus: „Cu toate că nu ştiţi nimic despre istoria Indiei, bătrâne, sunteţi fireşte un iniţiat în medicină, în mod sigur, poţiunea dumneavoatră ar trebui să fie cunoscută de ştiinţă”. Apoi s-a întors şi a plecat.

Şi în timp ce ieşea din curtea templului, Rishi s-a uitat la el şi a spus: „Curând, fiule, vom avea încă o istorie minunată a Indiei. Vino să ne plimbăm, întâmplarea cu profesorul este prea copilărească şi neînsemnată”. Iar minunata istorie a apărut după doi ani.

Am folosit cuvântul „vibraţii” în legătură cu activitatea "reieru- lui, deoarece acesta corespunde cel mai bine cuvântului străvechi folosit în Scrierile Sacre Inspirate din Continentul Mu.

Pentru că aceste lucruri s-ar putea să nu fie destul de bine înţelese sau chiar greşit înţelese, permiteţi-mi să le explic în conformitate cu scrierile străvechi. Fiecare gând produce o „mişcare” a creierului. Orice mişcare a materiei de orice iei este rezultatul unei forţe active, forţa fiind agentul care rea uzeaza mişcarea. Forţele aflate în legătură cu creierul sunt Forţe Cosmice, aşadar, un gând rezultă din acţiunea unei forţe cosmice. Acum voi prezenta modul de acţiune al unei forţe cosmice aşa cum este explicat în Scrierile Sacre Inspirate. Această explicaţie este însoţită de simbolul redat mai jos, împreună cu descifrarea semnificaţiilor sale.

Textul care explică acest simbol afirmă că Forţele Cosmice pornesc dintr-un punct dat: unele se limitează la atmosfera terestră; altele călătoresc prin tot universul, cum ar fi Numărul Sacru Patru. Ele se deplasează sub forma undelor ce radiazu din punctul de origine. Aceste unde rezultă din vibraţiile forţei, toate forţele

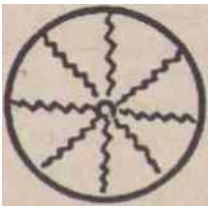

fiind vibratorii. Undele Forţelor Cosmice se formează în esenţă (eter) care constituie o parte a atmosferei terestre, şi care umple spaţiul. în atmosfera terestră, undele şi forţa pe care o poartă scad în intenstate în raport cu reducerea densităţii atmosferei. O. mişcare a <reierului este deci o vibraţie a unei torţe cosmice.

Vibraţiile formate în eter sau în esenţă ocolesc pământul cu viteza lum nii sau chiar mai repede Atunci când undele gândului ating un alt creier cu aceleaşi vibraţii, creierul receptor înţelege perfect gândul format şi transmis de către creierul emiţător. Acesta este telegrafia cosmică sau transferul gândurilor. Două creiere, cu vibraţie identică şi concentrate unul asupra celuilalt, pot cu mare uşurinţă să poarte o conversaţie adevărată, fără sunete, fără cuvinte.

Bătrânul pieot înţelept şi eu am comunicat întotdeauna unul cu celălalt în acest fel; nu aveam niciodată nevoie să ne scriem nici măcar un rând. Dacă dorea să mă duc la templu, eu simţeam acest lucru şi mă duceam şi întotdeauna îl găseam aşteptându-mă. El se gândea foarte puţin la această realizare pe care o numea „lecţia de grădiniţă" în domeniul Ştiinţelor Cosmice. Considera că este litera A din alfabet.

Unul din marii noştri financiari mi-a spus odată – dacă poţi citi gândurile oamenilor în acest fel poţi câştiga milioane, pe săptămână în Wall Street. Se înşela în mod absolut. Acest lucru nu ar fi posibil, deoarece imediat ce este vorba de bani, aspectul materialist devine dominant şi latura spirituala nu poate acţiona, ceea ce îmi aminteşte de cuvintele Marelui Maestru: „Este mai uşor pentru o cămilă să treacă pnn urechea acului decât pentru un om bogat să ajungă în ceruri."

Materialismul îl stăpâneşte pe om pentru a acumula avere. După obţinerea averii, grija de a nu o pierde necesită materialism, astfel încât omul nu mai are timp

să-şi perfecţioneze spiritul pentru a se pregăti să-revină la Marele Izvor. El trebuie să „se nască din nou”, să se reîntrupeze, să ia totul de la început.

LEGENDA BIBLICĂ A JĂRATICULUI

Bătrânului înţelept îi plăcea foarte mult să se refere la Biblie. Cea mai mare parte din primele cărţi o ştia pe de rost; de fapt, toate cărţile din Biblie în care se fac referiri la Forţele Cosmice. El considera Rugăciunea Domnului drept cel mai frumos poem epic scris vreodată. Nu era complet de acord cu învăţăturile apostolice, însă îşi califica întotdeauna opinia spunând: „Este foarte posibil ca ei să fi fost citaţi greşit în traducere”.

într-o seară, vremea noastră obişnuită să vorbim despre trecut, el mi-a spus: „M-am tot gândit, fiule, la man le miracol biblic în care Shadrach, Mashach şi Abednego merg pe cărbuni aprinşi fără să se ardă sau în orice caz fără să fie atinşi de foc. Nu a fost un miracol; ei erau maeştri. 4şa cum am spus, omul are puterea să-şi înalţe vibraţiile interioare deasupra celor ale forţelor terestre, anihilându-le în acest fel. Căldura din care porneşte focul este o forţă terestră; aşadar omul îşi poate înălţa vibraţiile peste forţa căldurii. Atunci când face acest lucru, căldura nu-l poate atinge, deoarece între el şi forţa căldurii se formează o zonă neutră prin care căldura nu mai poate trece. Veşmintele omului au aceleiaşi vibraţii cu el, aşa cum tu ai împărtăşit vibraţiile mele, când mi-ai luat mâna. Astfel încât nici măcar veşmintele sale nu pot fi atinse de foc.”

„Cei care au atins cunoaşterea de a-şi controla şi folosi vibraţiile interne sau spirituale au fost numiţi *maeştri {stăpâni)* – ei au *stăpânit* Ştiinţele Cosmice. Chiar şi maeştrii diferă foarte mult în ceea ce priveşte capacitatea de înălţare a vibraţiilor. Shadrach, Meshach şi Abednego erau maeştri şi atunci când au călcat pe jăratic, ei şi-au înălţat vibraţiile spirituale mai sus de vibraţiile forţei care genera căldura; aşadar, focul nu a putut să-i atingă.”

L-am întrebat atunci cum au reuşit israeliţii să obţină

cunoaşterea în Babilon pentru a deveni maeştri. Răspunsul său a fost: „Aceşti israeliţi erau captivi la Babilon. Acolo existau mai multe colegii pentru învăţătură, care erau numite chaldi. Acestea fuseseră întemeiate cu circa 18.000 de ani în urmă de către înţelepţii Naacal, care părăsiseră India pentru a ajunge acolo, cu acest scop. La aceste colegii se predau gratuit limba Ţării Mamă, Scrierile Sacre Inspirate din Continentul Mu şi Forţele Cosmice. De la numele acestor colegii – Chaldi – neamurile semitice din nord, care au cucerit ţara după mii de ani şi au întemeiat un regat cu populaţii amestecate, au numit ţinutul Chaldea. Semiţii s-au asimilat cu babilonienii, care erau akkadieni şi sumerieni. Colegiile erau gratuite şi deschise oricui dorea să vină să înveţe, scutiţi de orice fel de cheltuieli. Sclavul era la fel de binevenit ca şi prinţul; imediat ce au trecut pragul colegiului, deveneau egali unul cu celălalt. Acolo deveneau fiaţi întru adevăr, pentru că, în interiorul colegiului, ei se aflau, în mod simbolic, pe tărâmul sfânt al Tatălui Ceresc”.

După ce a terminat acest, pentru el, lung discurs, bătrânul înţelept, cu o scânteie în ochi, a spus: „Acum presupun că trebuie, ca de obicei, pentru a te face să înţelegi ceea ce ţi-am spus, să-ţi dau un exemplu concret.” Atunci a chemat pe unul din ajutoarele sale şi i-a cerut să-i aducă o bucată mare de jăratic luat din foc. Imediat ce jăraticul a sosit într-un vas de lut cu gura largă, el mi-a luat mâna şi, apucând bucata de jăratic cu degetele sale, a aşezat-o în mijlocul palmei mele. Apoi m-a întrebat dacă simt vreo căldură de la cărbunele aprins. Nu simţeam. Mi-a spus apoi să aprind o ţigară de la el, însă ţigara nu se aprindea. Apoi mi-a întors mâna şi bucata de jăratic a căzut pe pământ. Mi-a dat drumul la mână şi m-a invitat să iau jăraticul şi să-l pun în vasul de lut. Fără să-mi dau seama, am încercat să-l iau şi, cu toate că i-am dat imediat drumul, mi-a produs pe degete nişte băşici, care s-au vindecat după mult timp. Atunci el a luat jăraticul cu degetele sale şi l-a pus în vasul de lut. Zâmbind, s-a întors spre mine şi a spus: „Acum aprinde-ţi ţigara de la el!”. Am făcut-o cu mare uşurinţă. Demonstraţia era completă. M-a

întrebat dacă credeam în acea fărâmă de Ştiinţă Cosmică.

Vă asigur, dragii mei prieteni, că am crezut atunci şi cred şi acum! Convingerea mea este la fel de fermă.

CONCENTRAREA

într-o anumită ocazie l-am întrebat pe bătrânul Rishi care era cea mai bună cale de urmat pentru a obţine rezultate bune în concentrare. El mi-a răspuns: „Eliberează-ţi mintea de orice activitate materială. Pentru a face acest lucru, cea mai bună poziţie este cea orizontală sau mult înclinată, în care se relaxează fiecare muşchi din corp. Aceasta uşurează creierul de grija acordată muşchilor. Acoperă-ţi ochii sau închide-i, astfel încât nici un obiect să nu-ţi atragă atenţia; aceasta este o altă uşurare a minţii. Nu mânca nici prea mult, nici prea puţin – amândouă sunt rele. Dacă mănânci prea mult, stomacul va fi supraîncărcat şi va solicita activitatea creierului. Dacă ai piea puţină hrană în stomac, foamea îţi va ocupa mintea. Corpul tău material ar trebui să fie perfect normal. Natura ar trebui să funcţioneze uşor şi fără probleme. Sunetele trebuie evitate pe cât posilil, deoarece îţi distrag creierul.

Acum predai comanda creierului tău spiritului; partea materială se supune. Concentrarea este grea la început, însă devine din ce în ce mai uşoară pe măsură ce continui.”

VIZIUNI ALE CELOR CARE AU TRECUT ÎN LUMEA CEALALTĂ

Fenomenele pe care le numim în general oculte, atrag atenţia omului obişnuit, dar şi unora din cei mai importanţi savanţi ai noştri. Timp de şapte ani am avut marele privilegiu de a fi singurul elev al celui mai mare Rishi care a trăit în ultimii două mii de ani, rămânând aproape necunoscut. S-ar putea spune foarte bine că „lumea nu şi-a cunoscut niciodată cei mai mari oameni ai săi.” El mi-a explicat cu bunăvoinţă şi plăcere diferite

fenomene, care constituie pentru noi astăzi Ştiinţele Mistice. Nu am putut niciodată să-l determin să mă înveţe totuşi să realizez unul din aceste fenomene într-o anumită direcţie. De câte ori i-am cerut să o facă, răspunsul său era invariabil: „Fiule, te învăţ cum să înveţi istoria străveche a om ilui. Nu pot merge mai departe de această ştiinţă pentru că nu ai fost pregătit să înaintezi în alte domenii."

Din când în când mi-a făcut unele demonstraţii practice, explicându-mi în acelaşi timp fenomenul. într-o zi l-am întrebat: „Vedem într-adevăr din când în când fiinţe care au trecut de mult pe lumea cealaltă? Sau este doar imaginaţie, miraj al minţii?" El mi-a răspuns: „Fiule nu este nici imaginaţie, nici miraj al minţii; este un fapt real că uneori unii oameni primesc vizitatori din cealaltă lume. Nu toţi oamenii au facultatea de a-i vedea; depinde de nivelul vibraţiilor interne. De asemenea, unii oameni s-ar putea să nu fie niciodată vizitaţi".

Din experinţa personală, pot spune cititorilor că un aparat de fotografiat va vedea şi înregistra ceea ce ochiui uman nu reuşeşte. Am experimentat de trei on acest fenomen şi am prezentat clişeele unor fotografi experimentaţi, dorind să primesc o explicaţie. Toţi au recunoscut că fenomenul îi depăşea. Cea mai perfectă din cele trei fotografii reprezenta o tânără care stătea pe o ramură groasă de copac. Mama sa a recunoscut-o imediat şi mi-a spus că murise de zece ani, iar acea ramură groasă era un loc unde îi plăcea să stea.

Am deviat de la subiect, deci revin la bătrânul Rishi. El mi-a spus mai aeparte: „Sunt diferite entităţi, aflate în Marele Dincolo şi care ţi se pot arăta. în primul rând, cel care a atins gradul de maestru înainte de a muri. El poate veni în faţa ta şi *are puterea de a-şi coborî vibraţiile* până la nivelul tău, astfel încât se acordează cu tine. Atunci devii conştient de prezenţa sa văzându-1. Mai des totuşi, cei care îţi pot apărea sunt rude sau pneieni apropiaţi şi scumpi. Persoane care au fost foarte apropiate aici pe pământ. Morbul este că vibraţiile tale interne rămân la acelaşi nivel pe pământ. Ei fac ca vibraţiile ior să revină în plan terestru, iar atunci când se acordează cu vibraţiile tale, ţi se relevă imaginea'lor. Acest fel de vizite sunt destul de frecvente între doi oameni ale căror inimi au

fost unite aici pe pământ. Aşadai, fiule, Iubirea este marele conducător, atât aici cât şi dincolo. Iubirea este imaginea Tatălui Nostru Ceresc şi reflectarea Tatălui Nostru Ceresc în om."

A*unci i-am spus: „Părinte, mi-aţi spus că uneori aceşti vizitatori încetează să mai vină! Unde se duc?" „Unde se duc, fiule? Nu pot să-ţi spun. Nu ştiu. S-ar putea să se ducă în alte lumi. S-ar putea să se reîncarneze aici pe pământ. S-ar putea să se întoarcă la Marele Izvor. Aceasta este o carte închisă, ce nu poate fi deschisă de către om." După puţin timp, el a continuat: „Este mai obişnuit pentru noi *să simţim* prezenţa acestor vizitatori din lumea cealaltă, fără să-i vedem. Uneori par atât de apropiaţi încât ai sentimentul că trebuie să desfaci braţele să-i primeşti."

L-am întrebat ce condiţii ne împiedică să-i vedem pe aceşti vizitatori. El mi-a răspuns: „Deoarece vibraţiile lor. deşi sunt foarte apropiate de ale noastre încât creierul le percepe, nu sunt perfect la unison pentru a le vedea; iar uneori se pare că nu doresc să le vedeţi. Personal, am ajuns la concluzia că cei care nu doresc să fie văzuţi sunt mari maeştri care te folosesc ca un instrument de comunicare şi informare cu această lume din lumea celalată". L-am întrebat atunci dacă ar putea să-mi dea un exemplu sau o ilustrare a acestui fel de comunicări. Mi-a răspuns: „Da, unii artişti, unii sculptori şi unii scriitori, mai ales scriitori. ' Maestrul, sau oricine ar fi, îşi acordează vibraţiile proprii la cele ale minţii scriitorului şi îşi exprimă dorinţa sau porunca a ceea ce trebuie scris. Creierul scriitorului primeşte aceste vibraţii şi, în timp ce le recepţionează, nu poate scrie nimic altceva. Dacă încearcă să scrie ceva din propria lui raţiune omenească, după ce termină, îşi dă seama că sunt doar fleacuri scrise. El poate scrie în mod rezonabil doar ceea ce este transmis creierului său de vătre maestru. El se află sub influenţa lui. Forţe nevăzute îl conduc. Aceata este ceea ce anticii numeau «scrieri inspirate», adică scrieri din lumea cealaltă transmise printr-un agent ales".

Cu altă ocazie 1 -am întrebat „dacă ar fi într-adevăr posibil ca omul să avanseze atât de departe în Ştiinţele Străvechi, încât să îşi poată despărţi Omul (Eul) interior de corpul fizic, iar apoi eul interior să călătorească la

distanţe mari şi să revină cu informaţii.” Răspunsul său a fost: „Da, fiule, este foarte uşor să facă acest lucru cineva care a ajuns să stăpânească ştiinţele străvechi, însă printre cineva care nu este perfect împlinit, este extrem de periculos, de larece nenind pe deplin stăpân în această ştiinţă, F.ul interior s-ar putea să nu mai găsească drumul înapoi către corpul material. Atunci corpul material, rămânând fără eul interior, urmează cursul naturii către Pământul Mamă. îţi trebuie o viaţă pentru a deveni competent în acest domemu al Ştiinţelor Străvechi – nu trebuie niciodată să încerci acest lucru.” I-am cerut atunci să ma înveţe acest domeniu al Ştiinţelor Străvechi. El a refuzat categoric, spunând: „Timpul pe care îl vei petrece cu mine nu va fi nici a zecea parte din cât ar fi necesar pentru asta.”

De mai multe ori, pe neaşteptate, el mi-a făcut demonstraţii privind chiar acest fenomen.

FACEM OARE O LUNGĂ CĂLĂTORIE?

într-o seară, chiar înainte de a părăsi India, punându-şi mâna pe umărul meu, bătrânul meu prieten a spus: „Fiule, ţi-ar plăcea

să faci o lungă călătorie cu mine dească?” Am acceptat imediat şi, la ora stabilită, nouă seara, am sosit la templu. Unul din ajutoarele sale m-a primit şi m-a dus direct la chilia bătrânului Rishi. încăperea era slab luminată şi câteva vase pentru ars tămâie răspândeau fumul lor înţepător prin toată camera. La intrarea mea bătrânul, înţelept s-a ridicat de pe canapeaua pe care stătea, a venit spre mine şi mi-a luat mâna. Mulţumindu-i ajutorului, a poruncit să nu fie tulburat pană la ceasul obişnuit al dimineţii. Atunci când uşa s-a închis, m-a condus către canapea şi mi-a spus:, „Fiule, *noi* vom merge să ne privim pe noi înşine în cursul ultimei noastre întrupări.” A fost prima comunicare transmisă de el privind faptul că am mai fost cândva pe pământ împreună.

Ne-am aşezat pe divan împreună, cu mâna mea în mâna lui. Mi-a spus să închid ochii şi să mă concentrez asupra lui, culegându-i vibraţiile. Treptat, conştiinţa părea să mă părăsească. Curând el şi eu pluteam peste o câmpie întinsă cu mari oraşe. Zburam către un anumit oraş mare. Atunci când am ajuns acolo, am coborât pe pământ şi am mers pe străzile pline de oameni ocupaţi. Păreau să fi trecut zile, săptămâni şi ani. Atunci m-am văzut pe mine însumi ca fiind un soldat căzut în bătălie, rănit de o lance. Rishi, care era tatăl meu, m-a primit de la cei care mă purtau; înălţându-şi mâinile deasupra capului el striga: „Singurul meu fiu şi a căzut în luptă!” Şi atunci când el a strigat astfel, mi-am dat sufletul. Mi-ar trebui un volum să descriu tot ce am văzut în cursul acelor săptămâni, luni şi ani. în cele din urmă m-am trezit şi în scurt timp mi-am revenit. Nu voi face nici un comentariu privind acea călătorie. Nu voi spune dacă o cred reala şi Eul meu interior a fost separat de trupul meu material sau nu, sau dacă a fost o viziune mesmerică. îi las pe cititorii mei să hotărască ei înşişi. .

A fost una din ultimele întrevederi pe care le-am avut cu scumpul, blândul, bătrânul meu prieten. M-am întrebat adesea, după ce l-am văzut ultima oară, dacă el m-a iubit mai mult decât l-am iubit eu. Cu mare greutate pot să-mi închipui că aşa a fost.

SUMAR

I ORIGINEA OMULUI..... 5

II DIRECŢIILE DE COLONIZARE CĂTRE EST... 9

III VECHEA AMERICĂ DE NORD..... 15

IV TĂBLIŢELE DE PIATRĂ DIN VALEA MEXICO..... 26

V AMERICA DE SUD..... 60

VI ATLANTIDA..... 78

VII EUROPA OCCIDENTALĂ..... 91

VIII GRECII..... 99

IX EGIPTUL..... 114

X DIRECŢIILE DE COLONIZARE CĂTRE VEST..'..... 130

XI INDIA..... 139

XII INDIA DE SUD..... 163

XIII MARELE IMPERIU UIGHUR..... 165

XIV BABILONUL..... 176

XV DIVERSE ALTE ASPECTE..... 185

XVI CEASURI DE TAINĂ CURISHI..... 192

droqo pnrî

TIPOGRAFIA FLD

Tel 335 66 61.335 93 18

CĂRŢILE NOASTRE -

LA DISPOZIŢIA D-VOASTRĂ

Editurile SAECULUM 1.0. şi VESTALA *(Str. ducea Nr. 5, BL L 19, Ap. 216, Cod 74696, Bucureşti – 72),* oferă spre vânzare cititorilor interesaţi cărţile publicate sub egida lor cu o reducere de 10% din preţul de vânzare, în cazul în care le achiziţionează direct de la depozitul editurilor *(str. Iacob Negruzzi, nr. 7),* cu plata în numerar sau le comandă în scris (cu plata ramburs).

Beneficiază de acest avantaj (inclusiv de gratuitatea expedierii prin poştă) oricine cumpără sau comandă cărţi în valoare de minimum 60000 lei (se ia în calcul c/v titlurilor disponibile în acel moment).

Relaţii suplimentare la telefonul 01/6305412, seara sau dimineaţa până la orele 8 , telefon depozit: 01/2228597, între orele 8^{30}-16^{00}.

Comanda promptă vă garantează reţinerea titlurilor dorite!

A se vedea lista titlurilor disponibile şi în curs de apariţie pe coperţile 2 şi 3.

NOUTĂŢI EDITORIALE

- *Dan Grigorescu,* **Pietrele de la Stonehenge tac,** 304 p., **24500 lei;**

- *M. Eminescu,* **Poezii. I Antume,** 240 p., **14900 lei;**

- *Alexandra Hamdan,* **Ionescu înainte de Ionesco,** 208 p., **17900 lei;**
- *Marin A. Koenig. Hans Haerli,* **Marile catastrofe geologice,** 272p„ **19500 lei;**

- *Harry A. Gailey,* **Război în Pacific,** 480 p., **29500 lei;**
- *M. Eminescu,* **Chestiunea evreiască,** 240 p., **16900 lei;**

- **Parabolele şi învăţăturile Domnului nostru Iisus Christos,** text + ilustraţii la patru culori, 160 p., **16900 lei;**
- *Ovidiu Drimba,* **Istoria culturii şi civilizaţiei,** voi. VI—**VIU,** 400+368+352 p., **89900 lei;**
- *Paul Ştefănescu,* **Alte enigme neelucidate ale istoriei,** 192 p.,'**12500 lei;**
- *Paul Ştefănescu,* **Dicţionarul marilor iniţiaţi,** 256 p., **19500 Îei;**
- *Mareşal Ion Antonescu,* **Românii. Originea, trecutul, sacrificiile şi drepturile lor,** 144 p., **11900 lei;**
- *Alexandru Macedonski, Nopţile.* **Poeme. Rondeluri,** 192p., **12500 lei;**
- *Horia Matei,* **Enigmele Terrei,** voi. I+II, 364+364 p., **34900 lei;**
- *Ovidiu Drimba,* **Istoria culturii şi civilizaţiei, voi. I—III,** 464+384+416 p„ **94500 lei;**
- **Panciatantra (Cele cinci cărţi ale înţelepciunii),** 228 p., **19500 lei;**
- *Ovidiu Drimba,* **Istoria literaturii universale,** I—II, 352+448 p., **59900 lei;**
- *Richard Reschika,* **Introducere în opera lui Cioran,** 128 p„ **8900 lei;**
- *Teodor Vărgolici,* **Mari scriitori români în programa şcolară. Comentarii,** 208p., **14900 lei;**
- *Maria Grazia Siliato,* **Misterul sfântului giulgiu din Torino, 14900 lei.**

ÎN CURS DE APARIŢIE

- *Ovidiu Drimba,* **Istoria culturii şi civilizaţiei,** voi. IX, X.

TITLURI DISPONIBILE

- *Tudor Vianu,* **Dicţionar de maxime comentat,** 320p., la 2 culori, **14995 lei;**
- *Dan Grigorescu,* **Istoria artei americane,** 384p. + 16 planşe color hors text, **12000 lei;**
- *Tudor Pamfde,* **Sărbătorile la români,** fonnat 17 x 20 cm, 434p„ **21500 lei;**
- *Mihai Gheorghe Andrieş,* **Ultimul oraş al Atlantidei,** 320p., **14995 lei;**
- *James Churchward,* **Mu – continentul dispărut,** 288p., **14995 lei;**
- *Charles Berlitz,* **Triunghiul Bermudelor. Incredibila poveste a dispariţiilor misterioase,** 224 p., **13900 lei;**
- *Horia Matei,* **Cucerirea Westului sălbatic,** 224p„ **12900 lei;**
- *Max Toth. Greg Nielsen,* **Energia secretă a piramidei,** 208p., **11995 lei;**
- *Titus Bărbulescu,* **Lucian Blaga. Teme şi tipare fundamentale,** „Bibliografia şcolară", 160 p., **7495' lei;**
- *Nicolae Baciu,* **Agonia României. Dosarele secrete acuză,** 384p., **11900 lei;**
- *Titus Bărbulescu,* **Arta poetică eminesciană,** 208 p., **11995 lei;**
- **Dicţionar de cuvinte, expresii, citate celebre,** 384p., **17900 lei;**
- **Procesul mareşalului Antonescu,** voi. UI, ediţie îngrijită şi prefaţă de Marcel Ciucă, 624 p., **24950 lei;**
- *Somádévá,* **Vetalapanciavimsati (Cele 25 de enigme ale demonului),** 192 p., **7900 lei;**
- *Winston Churchill,* **Al doilea război mondial,** I+II, 480+448 p„ **49500 lei;**
- *Florentin Popescu,* **Babilon, oraşul blestemat,** 176 p., **11900 lei; ~**
- *Wilfried Loth,* **împărţirea lumii. O istorie a războiului rece 1941-1955,** 320 p , **13995 iei;**
- *Pr. Vasile Sorescu,* **Religia ortodoxă, călăuză pentru credincioşi,** 192 p. + 8 reproduceri color hors text, **12995 lei;**
- *Gh. Bulgăr,* **Trei scriitori clasici: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Mircca Eliadc,** 160 p., **9450 lei;**
- *Somádévá,* **Oceanul poveştilor,** 288 p., **12995 lei;**

- *prof. dr. Cftin. Dumitrescu, dr. Rodica Perciun,* **Diabetul zaharat. îndrumar practic,** 160 p., **9900 lei.**

James Clhurchward

COPIII CONTINENTULUI MU

COPIII
CONTINENTULUI
MU
Copiii continentului Mu continuă celebra lucrare Mu - continentul dispărut, urmărind extensiunea primei civilizații și culturi a omenirii spre Est și Vest, prin

supravieţuitorii cataclismului din Pacific.

Convingerea autorului este că vechile civilizaţii din China, India. Atlantida, America de Sud. Egipt. Babilon, Grecia sunt continuatoarele – evident la alt nivel – a germenilor de cultură materială şi spirituală preluaţi din dispărutul continent Mu.

Ipoteza este argumentată cu probe documentare extrase din arhive şi colecţii inaccesibile astăzi, precum şi cu dovezi intuitive captivante.

Cartea se traduce pentru prima dată în româneşte.

SAECULUM 1.0.
VESTALA